

BURMESE
CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲသွယ်

လရောင်ရင်ခွင်ရိပ်မှာ
ပုန်းအိပ်တဲ့အချစ်နတ်သမီး

စာ : ချို သိန်း ၆၅၆

မြပုလဲသွယ်

BURMESE
CLASSIC
.com

လရောင်ရောင်ခွင်ရိပ်မှာ ပုခိုးအိပ်တဲ့အချစ်နတ်သမီး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၂၄၀၀၈၀၈
မှတ်တမ်းခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၁၈၂၀၉၀၈
အပုံနှိပ်ခွင့်	- သိန်းရွှေကြည်
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ) (မြ-၈၃၈၅၁) အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂) စံပယ်အောင်ပုံနှိပ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။
အတွင်းပေးလင်	- အောင်မင်းလွင်
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ။ ဇယားအကြိမ်။
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀ ကျပ်

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

အချိန်က ညနေဆည်းဆာ။

လောကဓာတ်တစ်ခွင်လုံး အလင်းရောင်ပေးခဲ့သော ရှင်
မင်း ကွယ်ပျောက်၍ မဟာရာညအမှောင်ရိပ်အတွင်းသို့ သက်ဆင်း
၍ တာရှည်နေသည့်အချိန်။

လက်ကျန်ခပ်မှိုင်းမှိုင်း အလင်းရောင်အောက်မှာ သက်ရှိ
လောက ကမ္ဘာထဲမှ သူမတစ်ယောက်တည်း ပျောက်ဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့သူ
ဦးသို့ ပူလောင်ဆူပွက်သော ရင်အစုံဖြင့် လက်ထဲက အဝတ်သေတ္တာ
ထဲကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူမ လာရာလမ်းကို
ဆန်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသူက နွေယမုံ။

ကောက်ကွေ့သော အနီရောင် မြေသားလမ်းက အဖု
အသစ်တွေနှင့် ဘာတစ်ခုမှ ပြေပြစ်ညီချောခြင်းမရှိရသည့်အထဲ
ချုပ်တည်းကုန်းမြေမြင့်ကို ခက်ခဲစွာ တက်ရောက်လာခဲ့ရသူအဖြစ်

နွေယမုံ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီမောဟိုက်နေပါသည်။

နဖူးပြင်မှာ ချွေးစက်တွေ စိုနေသလို နီရဲသော နှုတ်ခမ်း လေးမှာ ခပ်ဟဟ မပွင့်တစ်ပွင့် မောပန်းစွာ အသက်ကို ရှူသွင်း နေရရှာပါသည်။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤမျှ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသော ခရီးမျိုး နွေယမုံဘဝမှာ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် သွားရခြင်း ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း မည်းနက်ဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်အိုင်လာသည့် မျက်ရည်တွေကို ပါးပြင်ပေါ် စီးမကျလာအောင် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ သိမ်းဆည်းလျက် သူမ၏ရင်ထဲ နင့်နဲ့ စွာ ကြေကွဲလျက်ရှိ၏။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းသော ပတ်ဝန်းကျင်က ချောက်ချားစရာကောင်းသလို နွေယမုံမျက်စိရှေ့တည့်တည့်တွင် မြင်တွေ့နေရသည့် မြင်ကွင်းတွေကလည်း ဆူးရစ်လွှမ်းခြုံသော ကန္တာရတစ်ခုလုံးဖြစ်ကာ ကျယ်လွင်သော ကွင်းပြင်ကျယ်က ဖုန်းဆိုး မြေရိုင်း သက်သက်မျှဖြစ်၍ ချုံနွယ်အဆင့်ဆင့် ရစ်ပတ်ထားသည့် ချုံမည်းမည်းကြီးတွေကလည်း ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု လူမည်းမည်းကြီး ငှက်တုတ်ထိုင်နေသည့်အလား တစ်ဖက်ကို ထွင်းဖောက်မမြင် တွေ့နိုင်အောင် သိပ်သည်းရှုပ်ထွေးနေ၏။

မြိုင်သာမြို့သို့ရောက်ပြီး မြယာကုန်းသို့ သွားရောက်မည့် ခရီးသည်အဖြစ် နွေယမုံကို တွေ့သည့်လူတိုင်းက အံ့သြကြသလို

တချို့ကလည်း မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နှင့် မြယာကုန်းဆိုသည့် အမည်ကို ကြားသည်နှင့် ခေါင်းခါးကွင်းရှောင်သွားသူတွေကြောင့် နွေယမုံတစ်ယောက်တည်း ဤခရီးလမ်းကြမ်းကို မရှက်မကြောက် စတမ်း မနည်းမေးမြန်းလာခဲ့ရခြင်းဆိုလည်း မမှားပါ။

မြိုင်သာမြို့အစွန်အဖျားရှိ ဤမြယာကုန်းကို မဆိုထားနှင့် မြယာကုန်းအမည်ကို မေးစမ်းရောက်ရှိလာသည့် ဧည့်စိမ်း တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သော နွေယမုံလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မည်သူမျှ မပတ်သက်ချင်ကြသည့် အဖြစ်ကလည်း မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်သည်။

မြယာကုန်းဆိုသော အမည်မှတစ်ပါး နွေယမုံကိုယ်တိုင် လည်း မြယာကုန်းအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ သိသူမဟုတ်။

သိစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။

မြယာကုန်းဆိုသည့်နေရာကို မြို့ထဲသွားနှင့် ထိုအမည်ကို ပင် မနေ့တစ်နေ့ကမှ နွေယမုံကိုယ်တိုင် နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားနာ ခွင့် ရခဲ့သူဖြစ်သည်။

အခု သူမကိုယ်တိုင် မြယာကုန်းဆိုသည့် ကျင်ဘာလမ်းဖုန်း ဆိုးမြေပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေပါပြီဟုဆိုလျှင် နွေယမုံအဖြစ်ကို မည်သူ ယုံကြည်နိုင်ကြမည်နည်း။

အရင်းဆုံးပြောရလျှင် နွေယမုံကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် ထို အဖြစ်အပျက်တွေကို မယုံကြည်နိုင်စွာဘဲ အသည်းနှာနာနှင့် လက်ခံ

ပေးခဲ့ရပြီးပါပြီ။

အဓိကတရားခံက တခြားသူမဟုတ်။

နွေယမုံ၏အဒေါ် အန်တီရှယ်လီဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကိုကို
ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်နှင့် ကိုကိုမာမီ အန်တီ ထိပ်တင်ကြီး။

အို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်

ယမုံ ဂရုမစိုက်ဘူး။ အရေးကြီးတာက ကိုကိုကို ယမုံချစ်
တယ်။

အဲဒီအချစ်တစ်ခုထဲအတွက် ယမုံ ယမုံ ကြိုးစားစမ်းပါရ
စေ ကိုကိုရယ်။

ဤမျှ ဝေးလံခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ခရီးကို ရောက်
အောင်လာခဲ့ပြီးမှ နွေယမုံ မပြန်နိုင်။ စမိသည့်ခရီးကို ဆုံးအောင်
သွားရမည့် တာဝန်က နွေယမုံဆိုသည့် သူမတာဝန်ဖြစ်သည်။

မြယာကုန်းအိမ်ကြီးမှာ နွေယမုံဘဝအတွက် အရေးအကြီး
ဆုံး ပြဿနာအစိတ်အပိုင်းတွေကို တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည့်သူ
တစ်စုံတစ်ယောက်တော့ ရှိကိုရှိရမည်။

ထိုသူက မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

ဒေါ်အိန္ဒြာလား၊ ဦးသက္ကလား။ ဒါမှမဟုတ် ဦးဒေါ်ဆို
သည့် လူပဲလား။

ဘယ်လိုလူပဲဖြစ်ဖြစ် နွေယမုံဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါလည်း
ဆိုတာ တာဝန်ယူဖြေရှင်းဖို့ သူတို့မှာ တာဝန်ရှိသည်။ ဒါကို ဘယ်သူ

မှ ငြင်းလို့မရ။ ငြင်းခွင့်လည်းမရှိ။

အခုချိန်မှာ နွေယမုံဘဝက အသက်တစ်မျှ အရေးကြီးနေ
သည်။ နွေယမုံဆိုတာ ဘယ်သူဘယ်ဝါပါလို့ အချိန်မီ ဖြေရှင်းချက်
မထုတ်နိုင်လျှင် နွေယမုံရဲ့ကိုကို ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ကို နွေယမုံ
ထာဝရ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပေတော့မည်။

နွေယမုံဘက်က ထိုသို့ အဖြစ်မခံနိုင်။

ကိုကိုကို နွေယမုံ ချစ်သည်။

အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

ကိုကိုကိုယ်တိုင်လည်း နွေယမုံဆိုသည့် သူမကို အဆုံးရှုံး
မခံနိုင်ပါဟု တတွတ်တွတ်ပြောဆိုခဲ့ဟန်ကို မမေ့။

ကိုကိုဘဝမှာ ယမုံမရှိလို့မဖြစ်ဘူးဟု အကြိမ်ကြိမ်ဆိုခဲ့
သည့် ကိုကိုစကားသံ။ စိုးရိမ်ပူပန်ဖြစ်နေသည့် ကိုကိုအမူအရာတွေ
ကို အခုထိ နွေယမုံ မျက်လုံးထဲကမထွက်သေး။

အိုလေ။ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး နွေယမုံဘဝမှာရော
အသည်းနှလုံးမှာပါ ဘာတစ်ခုမှ မေ့လို့မရတော့ နွေယမုံသာ
အသိဆုံးပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မြယာကုန်းကို နွေယမုံ အခုလို
သတ္တိရှိရှိ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စားပြီး မရောက်ရောက်အောင် လာခဲ့ရတာပဲ
မဟုတ်လား။

ကိုကိုရယ်။

နွေယမုံချစ်တဲ့ နွေယမုံရဲ့ချစ်တဲ့သူရယ်။

လောကီ- ကောဇာ-မြို့ပြီး နွေယမုံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မမုန်းလိုက်ပါနဲ့

ကိုကိုအချစ်ကို နွေယမုံ ယုံကြည်ပါရစေ။

မြတ်နိုးကိုးကွယ်ပါရစေလားရှင်။

နွေယမုံ ကိုကိုကို ချစ်တယ်။

သိပ်ချစ်လို့ပါ ကိုကိုရယ်။

“နွေယမုံလေးရယ်၊ ကိုကိုအသက်လေးရယ်၊ ကိုကိုကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ကိုကိုပြောတဲ့ကိစ္စကို အမြန်ဆုံးပြေလည် အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်လိုက်စမ်းပါကွယ်၊ ဒါမှ ယမုံလေးကို ကိုကို အမြန်ဆုံး ပိုင်ဆိုင်ရမှာမဟုတ်လားကွယ်”

“ယမုံအချစ်ကို ကိုကို ယုံကြည်စမ်းပါရစေ အချစ်ရယ်”

ဆည်းဆာမှောင်ရိပ်ကြားကပဲ လွင့်လာသည်လား။ ဒါမှ မဟုတ် နွေယမုံအသည်းနှလုံးကြားကပဲ ပဲ့တင်ထပ်လာခြင်းပေပဲ လား ဆိုခြင်းကို နွေယမုံကိုယ်တိုင် ကွဲပြားခြားနားစွာ မသိနိုင်ပေမယ့် ချစ်သော ကိုကိုစကားသံတွေက နွေယမုံနားထဲမှာ စွဲနေသဖြင့် နာကျင်ပင်ပန်းမှုကြောင့် စိတ်ပျက်အားလျော့မိတော့မလို ဖြစ်ခဲ့ရသည့် သူမစိတ်ကို တစ်ဖန် အားတင်းနိုးထစေလိုက်ပါသည်။

သွားမယ် အခုပဲ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးကို နွေယမုံ သွား မယ်။

ဒါမှ ကိုကိုကို နွေယမုံ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုး

တယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိမှာ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အသိဉာဏ်နည်းသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်မတွေး။ မှောင်မိုက်သော အချစ်ဆိုသည့် တိမ်သလ္လာ ဖုံးအုပ်နေသည့်အဖြစ်ကိုလည်း မမြင်။

“အချစ်ဆိုတာ သတ္တိ၊ အချစ်ဆိုတာ ခွန်အား” ပါဟု ရူးမိုက်စွာ လွဲမှားယုံကြည်စွဲလမ်းလျက် နွေယမုံသည် စောစောက လွှတ်ချထားသော ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ မတ် စောက်လှသော လမ်းအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း နင်းလျှောက်ခဲ့သည်။

လမ်းခရီးတွင် သက်ရှိလူသားအဖြစ် နွေယမုံ တစ်ယောက် တည်းသာရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းတွေ ကြီးစိုးနေပြီး ခရီးသွားဖော်အဖြစ် လူသတ္တဝါမဆိုထားနှင့် ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ခြီးမှ မမြင်မတွေ့ရသည့် လမ်းခရီး ဤကန္တာကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ရမှန်း နွေယမုံ မတွေးမိသေး။

ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် တစိုက်မတ်မတ် သွားနေမိသော ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ကိုကိုနို့ဖို့၊ ကိုကိုအတွက်ဆိုသည့် စိတ်မှတစ်ပါး တခြားဘာမှ မရှိသဖြင့် လက်ရှိ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသည့် သူမ အဖြစ်ကိုပင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ရကောင်းမှန်း မသိ။

တရွေရွေ လျှောက်လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းများက ကြုံဆို မညှိသူ ကင်းမဲ့လှသော ဤခရီးလမ်းဆုံးကို မကြောက်မရွံ့ တိုးဝင် လျှောက်နေဆဲဖြစ်၏။

“ရှီ”

“ဇရာ ဇရာ”

ကြမ်းရှင်းအေးစက်သော လေစိမ်းများက နုနယ်လှပသော နွေယဇ်ကို အညှာတာမဲ့စွာ စူးစူးရှရှ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်သွားရာ နွေယဇ် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြက်သီးမွေးညင်း ဖြန်းခဲသီးစာသွားသည်။

ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး မည်သည့်အဖော်မျှ မရှိရုံမက တိတ်ဆိတ်ခြင်းတို့သာ ကြီးစိုးမင်းမူထားသည့်အဖြစ်ကြောင့် ကျောက်ခင်းလမ်းတစ်လျှောက် နွေယဇ်၏ ဒေါက်ဖီနပ်သံ တခွပ်ခွပ်နှင့် ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် မြေပြင်တို့ ထိခတ်သံတဂျစ်ဂျစ်တို့သာ ချောက်ချားဖွယ် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

မြယာကုန်းအိမ်ကြီးသို့ရောက်လျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော အကူအညီဖြင့် သူမ၏ အခက်အခဲကို အမြန်ဆုံး ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည်ဆိုသည့် အတွေးမျှော်လင့်ချက်ဖြင့်သာ ခြေလှမ်းတိုင်း၊ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ အားမာန်သတ္တိတွေပြည့်နေ၏။

ဘယ်လိုအခြေအနေနှင့်ပဲ ရင်ဆိုင်ရရင်ဆိုင်ရ နွေယဇ်ဘက်မှာ ကိုကိုရှိနေလျှင် ကျေနပ်ပြီဟု တွေးထား၏။ ထိုအတွေးထက်ပိုသော အတွေးမျိုး သူမမှာမရှိ။

တိတ်ဆိတ်သောလမ်းမှာ နွေယဇ်တစ်ယောက်တည်း လျှောက်နေဆဲ ဖြန်းခဲ လမ်းခရီးအကွေ့တစ်နေရာမှ သူမမျက်စိရှေ့သို့ လူတစ်ယောက် ဘွားခနဲပေါ်လာမှ နွေယဇ်စိတ်သည် လက်ရှိ

အခြေအနေကို ဖျတ်ခနဲသတိရသွား၏။

သို့သော် မပြေးရုံတမယ် သွက်လက်ဖျတ်လတ်လှသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထိုသူက နွေယဇ်အပါးမှ လေ၏ လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကျော်ဖြတ်သွားရာ နွေယဇ်ကိုပင် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ဖော်မရချေ။

ခြေအစုံကိုရပ်ပြီး နွေယဇ် ကြည့်လိုက်တော့ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်။ ရေးကြီးသုတ်ပြာအမူအရာနှင့် နွေယဇ်ကိုပင် တွေ့မြင်ပုံမရ။

“ဒီမှာရှင် ဦးလေးကြီး”

“ဒီမှာ ခဏလေး နေပါဦး”

တစ်ခွန်းနှင့် ခေါ်၍မရ။

အသံမြှင့်ပြီး ဒုတိယအကြိမ် အသံခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ဆော်ခေါ်လိုက်တော့မှ တစ်ဖက်က လူကြီး၏ ခြေလှမ်းတုန့်သွားကာ နွေယဇ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လာ၏။

“ကျုပ်ကို ခေါ်သလား ကလေးမ”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ”

“အမလေး”

နွေယဇ်ထံမှ ပြောလက်စ စကားတစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်သွားပြီး သူမမျက်စိရှေ့တည့်တည့်က လူကို အံ့သြစွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် အလန်တကြား ဃမ

အောင် သူမ နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့်
ထုတ်ပြန်စွာ ဖိအုပ်ထားလိုက်ရသည်။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးနီးပါး မီးလောင်ဒဏ်ရာ အမာရွတ်
တွေနှင့် အကြည့်ရဆိုးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမက မျက်လုံး
တွေကလည်း တိမ်စွဲနေသလို ဖြူစွဲနှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့်
ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကြောက်စရာမျက်နှာနှင့် ဒီလူကြီးကို တွေ့မြင်နေရ
ခြင်းက ချောက်ချားစရာ။

“ဘာပြောချင်လို့လဲ ကလေးမ၊ ပြောစရာမရှိရင် ကျုပ်
သွားတော့မယ်”

“ခဏလေး ခဏလေး နေပါဦးရှင်”

သူမရှေ့က ထွက်သွားတော့မည့် ဟန်ပြင်နေသူကို နွေယမုံ
လျှင်မြန်စွာ တားမြစ်စကားဆိုရင် သူမစိတ်ထဲက ပထမဆုံး ဖြစ်ပေါ်
လာသော ချောက်ချားမှုကို ချက်ချင်းမျိုသိပ် သိမ်းဆည်းလိုက်ရ
၏။

“ဟို ကျွန်မ၊ မြယာကုန်းအိမ်မည်းကြီးကို သွားမလို့ပါ
ရှင်”

“အိမ်မည်းကြီးကို ဟုတ်လား”

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးပေါ်မှာ
ဘယ်လို အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်သွားမှန်း နွေယမုံ မခန့်မှန်းနိုင်
ပါ။

“ဟို အဲဒီအိမ်ကြီးကိုရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်များ
ဆက်သွားရဦးမလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါရှင်”

“မင်းက ဘယ်သူ့ဆီ သွားမလို့လဲ”

“ရှင်”

“ညာဘက်လမ်းအတိုင်း ဆက်တက်သွားရင်ရောက်ပြီ
ဘယ်ဘက်မှာက သန့်ရှင်းတွေပဲရှိတယ်”

“ဟင်”

“ကဲ ကျုပ်သွားပြီ”

“အို”

နေပါဦးဟု ထပ်မတားရတော့။

ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့်အတူ ဆည်း
ဆာနေမင်းကို ကျောခိုင်းတိုးဝင် ကွယ်ပျောက်သွားပုံက လျင်မြန်
လှသည်။

ရုတ်တရက် နွေယမုံဝန်းကျင်မှာ ငြိမ်သက်သွားသလို
ထင်ရသည်။ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရန် ခက်ခဲသော စိတ်ခံစားချက်တစ်မျိုး
နွေယမုံထံ ချက်ချင်းရောက်လာ၏။

ပြီးတော့ အေးစက်စူးရှသော လေထုဝန်းကျင်ထဲမှာ တစ်စုံ
တစ်ခုသော အန္တရာယ် အငွေ့အသက်တစ်ခုပါလာသလို ထင်မိ
သည့်အတွက် နွေယမုံ နေရာမှမရွေ့ရဲ။ တွေ့စေ့စွာ ရပ်တန့်နေသေး
သည်။

လက်ကနာရီလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ နွေယမုံ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ညနေ ခြောက်နာရီထိုးတော့မည်။ မကြာခင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အမှောင်ထု ကြီးစိုးတော့မည်။ လမ်းပေါ်မှာ နွေယမုံတစ်ယောက် ဒီအတိုင်း ဆက်လက်ရပ်တည်နေလို့ မဖြစ်တော့။

နှမ်းနယ်ပင်ပန်းခုံရာသမျှ သူမ အနားယူချင်နေပြီ။ ခြေလှမ်းကို ကြိုးစားပြီး ရွှေ့လိုက်သည်။ လက်ထဲက အဝတ်အိတ်ကို ဆွဲယူလျက် စောစောကလူကြီး ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ညာဘက်ဟု ထင်ရသော လမ်းဘက်သို့ ဦးတည်ချိုးကျွေ့လိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက်။

အလွန်တရာ ရှေးကျ၍ အိုမင်းဟောင်းမြေလျက်ရှိသော အိမ်မည်းမည်းကြီးတစ်ခုကို သွားခနဲ တွေ့လိုက်ရခြင်းက နွေယမုံ၏ လှမ်းလက်စ ခြေအစုံကို တုန်နှေးရပ်တန့်သွားစေသည်။

ရှေးဟောင်းပုံပြင်တွေတွေထဲက ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုနှင့် အလားသဏ္ဌာန်တူသော မြယာကုန်းအိမ်မည်းကြီးက မြင်ရတာနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းတွေနှင့် ရှေ့ကို ဆက်မသွားချင်တာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ဒါမှမဟုတ် အန္တရာယ်၏ အငွေ့အသက်။

သူမအတွေးထဲက ဦးဝင်ရောက်ရှိလာသော အတွေးကို

ပထမဆုံး သူမကိုယ်တိုင် မနှစ်မြို့နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိသူက နွေယမုံ။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

နွေယမုံဘဝမှာ တစ်ခါမှ မတွေးဘူးသည့် အတွေးတစ်ခု အဖြစ် အံ့သြသွားသည်။ ချောက်ချားတုန်လှုပ်စရာကောင်းတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးထဲကို မဝင်ဖို့ သူမကို တစ်စုံတစ်ယောက်ပဲ တားမြစ်နေသလို စိတ်မှာ လေးလံလာသည့်အတွက် နေရာက ချက်ချင်းပင် လှည့်ပြန်ချင်စိတ်ပေါက်လာ၏။

သို့ပါသော်လည်း ထိုအတွေးက ကြာရှည်မခံလိုက်။ ကိုကိုဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ဆိုသည့် ချစ်သူကိုပြန်လည်မြင်ယောင် သတိရမိသည်နှင့် နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ရန် ပြင်ဆင်ထားသော သူမစိတ်ကူးလေးများသည်လည်း (ပုံးဝကွယ်ပျောက်သွား၏။

နွေယမုံ သွားမယ်။

ဒါဟာ ကိုကိုနဲ့ နွေယမုံအတွက်ပဲ။ ယမုံက ဘာကို ကြောက်ရမှာလဲနော်။

မကြောက်ဘူး။ ယမုံနားမှာ ကိုကိုရှိနေသ၍ ယမုံ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး။

မြယာကုန်းအိမ်ကြီးကိုရော၊ အဲဒီထဲက လူတွေကိုရော နွေယမုံမကြောက်ဘူး ကိုကို။ ကြောက်စရာလည်းမလိုဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နွေယမုံကိုယ်တိုင်က

“ဝရော ဝရော”

“ဝုန်း”

“ဖြောင်း ဖြောင်း”

နွေယမုံ၏ အတွေးက အဆုံးသို့တိုင်မရောက်လိုက်ရပါ။

သူမနောက်ပါးဆီမှ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသော ထူးဆန်းသည့် အသံလှိုင်းများကြောင့် အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ သူမဦးခေါင်းလှလှ လေးကို ဖျတ်ခနဲ စောင်းငဲ့၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့

“ဟင်”

နွေယမုံ၏မြင်ကွင်းထဲသို့ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ တိုးဝင် ရောက်ရှိလာသည့် အရာက အနက်ရောင် ရထားလုံးတစ်စီးဖြစ်နေခြင်းကြောင့် နွေယမုံရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားကာ အံ့သြမင်သက်သွားသည်။

“အို”

ထိုထက်ပို၍ အံ့သြတုန်လှုပ်စေသည့် ဖြစ်ရပ်က ရထားလုံး၏ အပြင်အဆင်။ နွေယမုံ တွေ့လိုက်ရသည့် ရထားလုံးက သာမန်ရိုးရိုး ရထားလုံးမဟုတ်။

ဆန်းပြားသော ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းမှုတွေနှင့် တည်ဆောက်ထားသည့် အနက်ရောင် ရထားလုံး။ မောင်းသူအဖြစ် အလွန်တရာ လှီဖျော့တော့သော အဘိုးအိုမှာလည်း ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေသည့် အဝတ်အစား၊ ဦးထုပ်များဖြင့် ကြည့်ရသည်မှာ အကျည်းတန်

အရပ်ဆိုးရသည့်အထဲ မြင်းအိုတစ်ကောင်ကို ကြာပွတ်သံတရွှမ်းရွှမ်း ရိုက်ပုတ်မောင်းနှင်လာပုံက တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့ရသည်နှင့် တူလှသည်။

ရထားလုံးတံခါးများကို ပိတ်ထားသဖြင့် အထဲကို ဖောက်ထွင်း၍ မမြင်ရသော်လည်း တရွှမ်းရွှမ်းမြည်ကောင် ရှေးရမ်းလိုက်သော ကြာပွတ်သံအဆုံးမှာ အနက်ရောင်ရထားလုံးအိမ်ကြီးကို ပြေးဆွဲနေသည့် မြင်းပိန်ပိန်များ ခြေကုန်ထားသည့်နှုန်းဖြင့် ကျောက်ကြမ်းလမ်းကို အရှိန်ပြင်းစွာပွတ်တိုက် တကိုးမိန်းအော်မြည်ဆူညံလျက် လမ်းပေါ်တွင် ရပ်တန့်နေသော နွေယမုံကို ကျော်ဖြတ်ကာ ခြံစည်းရိုးအဖြစ် အမည်တပ်ရုံမျှသာဖြစ်သော ဆူးရစ်လွှမ်းခြုံသည့် ခြံတံတိုင်းများကို ဖြတ်သန်း၍ အိမ်ကြီးရှိရာ ဦးတည်ပြေးလွှား ဝင်ရောက်သွားကြသည်။

လမ်းပေါ်မှာ နွေယမုံလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည့်အဖြစ်ကိုပင် တွေ့မြင်ပုံမရ။ ထူးဆန်းသည့် အိမ်ကြီးနှင့် ထူးဆန်းသည့် လူများနေထိုင်သည့် မြယာကုန်းအိမ်ကြီးက သူမနှင့် ဘယ်လိုဘယ်ပုံများ သက်ဆိုင်ပတ်သက်နေပါသနည်း။

ထိုမေးခွန်း၏ အဖြေကို နွေယမုံကိုယ်တိုင်လည်းမသိ။ အန်တီရှယ်လီရော ကိုကိုမာမီရော နွေယမုံကိုယ်တိုင်ရော ဘယ်သူမှ မသိ။

သိနိုင်မည်၊ ဖြေနိုင်မည့်သူတွေကြပြန်တော့လည်း သေမင်း

က အရင်လက်ဦးမှုရယူကာ နွေယမုံ မာမီနှင့်ဒက်ဒီကို အရင်ဦး
အောင် ခေါ်ဆောင်သွားနှင့်သည်။

ပုစ္ဆာဆန်လှသော မေးခွန်းတွေနှင့် နွေယမုံတစ်ယောက်
တည်း အရူးမလေးလို ဖြစ်ကျန်ရစ်သည့် အဖြစ်ကို မည်သူ စာနာ
နားလည်နိုင်မည်နည်း။

လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရထားလုံး ဝင်သွားရာ
လမ်းအတိုင်း နွေယမုံ လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။ သေချာကြည့်လေ
မြဲယာကုန်းအိမ်ကြီးက စိတ်ချောက်ချားစရာကောင်းလေဆိုတာကို
သတိမပြုဘဲ နေလို့မရတာမို့ သူမကိုယ်တိုင် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဤနေရာနှင့် အဝေးဆုံးအရပ်ကို နွေယမုံ
ထွက်ပြေးလိုလှပါပြီ။ ဤသည်က နွေယမုံ၏ စိတ်ကူးသက်သက်ဟု
ဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

လက်တွေ့မှာ လက်ထဲရှိ အဝတ်အိတ်ကို တင်းကျပ်စွာ
ဆုပ်ကိုင်ရင်း တရွေ့ရွေ့ခြေလှမ်းများ၏ ဦးတည်ရာက မြဲယာကုန်း
အိမ်မည်းကြီးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း စိတ်ညှိခံနေရသူလို လျှောက်နေ
မိပြီဖြစ်ပါတော့သည်။

၁၂

အခန်း (၂)

နွေယမုံကို အခုချိန်ထိ မြဲယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲရှိ လူတွေက
ဘယ်သူမှ မမြင်မတွေ့သေးဟုထင်သည်။ ဤအိမ်ကြီးထဲကို မဝင်ဘဲ
အချိန်မီ နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်သွားပြီး မြို့ထဲက တည်းခိုခန်း
တစ်ခုခုကို သွားရောက်တည်းခိုရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု တွေး
လျက်က နွေယမုံခြေလှမ်းတွေက အိမ်ကြီးနားကို တရွေ့ရွေ့ရောက်ရှိ
ချဉ်းကပ်နေမိသည့်အဖြစ်ကို သူမ ဘာသာလည်း ကောင်းစွာနားမ
လည်ချေ။

“နွေယမုံ”

“နွေယမုံ”

ဟိုးအဝေးတစ်နေရာမှ နွေယမုံအမည်ကို လှမ်းခေါ်သံသဲ့သဲ့
ကို ကြားလိုက်မိသဖြင့် ခြေအစုံကိုရပ်တန့်ကာ အသံကြားရာအရင်ဆီ
သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှု လှည့်ပတ်ရှာဖွေသော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ

မတွေ့။

နွေယမုံ တွေ့ရသည်က အိုမင်းဟောင်းမြေလျက် ပြိုကျ
ပျက်စီးနေသော အုတ်ပုံအကျိုးအပျက်များနှင့် မြက်ရိုင်းဖုန်းဆိုးမြေ
သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှာ သက်ရှိလူသားအဖြစ် သူမကိုယ်တိုင်မှ
တစ်ပါး တခြားမရှိ။

ရှိသည်တိုင်အောင်လည်း မည်သူမျှ နွေယမုံအမည်ကို
သိနိုင်မည်မထင်။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူမအမည်ကို တိတိကျကျ
ခေါ်လိုက်သူက မည်သူနည်း။ ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ချောက်ချားစွာ
သူမနားထဲ ကြားမိကြားရာ ကြားလိုက်မိခြင်းထင်ရဲ့ဟု သူမကိုယ်
သူမ အားပေးလိုက်မိ၏။

ကိုကိုရယ်။

ကိုကိုကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ နွေယမုံ ရူးတော့မှာလားကွယ်။

ကျေးဇူးပြုပြီး နွေယမုံကို ကိုကိုမမုန်းလိုက်ပါနဲ့ရှင်။ ယမုံ
ပြန်အလာကို ကိုကို စောင့်ကြိုနေပါနော်။

နွေယမုံစိတ်ထဲတွင် စွဲလမ်းမြတ်နိုးရပါသော ချစ်သူကိုကို
ကို စိတ်ထဲက တီးတိုးဆိုလိုက်မိခြင်းဖြင့် တုန်လှုပ်နေသည့် သူမ
စိတ်အစဉ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားဖြေသိမ့်နေမိခြင်းဆိုလည်း
မမှားပါ။

အမှောင်ထုသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ကြီးစိုးလာ
ပြီဖြစ်သည်။ နွေယမုံသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းများ ကြီးစိုး

မင်းမူထားသည့် မြယာကုန်း အိမ်မည်းမည်းကြီးရှေ့တွင်ရပ်ပြီး သူမ
ကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်မည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက် တွေ့လိုတွေ့ငြား
ရှာဖွေကြည့်နေမိ၏။

သို့ပါသော်လည်း အလုံပိတ်ထားသည့် တံခါးချပ်များမှ
တစ်ပါး နွေယမုံကို ကြိုဆိုမည့်သူ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ
ရှိမနေခဲ့ချေ။

နွေယမုံသည် ကိုယ့်အသက်ရှူသံကို ကိုယ်ပြန်ကြားနေရ
ခြင်းအဖြစ်ကို မနှစ်မြို့နိုင်သော်လည်း မတတ်နိုင်။ စောစောက
သူမ မျက်စိရှေ့တွင် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသော အနက်ရောင်
ရထားလုံးကိုရော အဘိုးအိုကိုပါ မမြင်တွေ့ရခြင်းကလည်း ထူးခြား
နေ၏။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေဝပြီး ရှာဖွေကြည့်ပြန်
တော့လည်း ဘာဆိုဘာမှမတွေ့။ နွေယမုံ မျက်စိမှားခြင်းမဟုတ်
သည်က သေချာသည်။ ကြောက်စိတ်ဖြင့် နွေယမုံစိတ်သည်
မတည်မငြိမ် ဖြစ်လာ၍ အိမ်ကြီးရဲ့ တခြားတစ်နေရာမှာတော့
နွေယမုံ စောစောကတွေ့ခဲ့ရသည့် အဘိုးအိုရော၊ ရထားလုံးရော
သေချာပေါက်ရှိနေမှာပါဟု စိတ်ထဲက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်ပြောနေ
မိ၏။

ထို့နောက် နွေယမုံသည် လက်မှာတင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်
ထားသော ခရီးဆောင်အိတ်လေးကို ပစ်ချကာ တံခါးပေါ်ရှိ သံလွင်း

ဖြင့် တွဲချည်ထားသည့် သော့ခလောက်ဖြင့် ပိတ်ထားသည့် တံခါးကြီးကို အင်အားရှိသမျှ တအားပင် ဆွဲကိုင်လှုပ်ရှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဒေါင် ဒေါင်”

“ဒေါင်”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို သံနှင့်သံချင်း ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံက ဖြူရှင်းပစ်လိုက်၏။ ထိုမျှနှင့် အားမရနိုင်သော နွေယမုံက အိမ်ကြီးအပြင်မှနေ၍ အိမ်ထဲရှိလူများကို လှမ်းအော်ခေါ်ငင်လိုက်၏။

“အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့”

“ကျွန်မ ရန်ကုန်ကလာတဲ့ ဧည့်သည်ပါ။ ကျွန်မကို တံခါးဖွင့်ပေးကြပါဦး”

ကြောက်စိတ်လွမ်းခြုံနေပြီဖြစ်သော နွေယမုံက လူသူကင်းမဲ့သော ဤအခြေအနေဆိုးကြီးကို ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သလို ချိုလွင်သော အသံစာစာလေးဖြင့် အိမ်ကြီး၏အပြင်မှ ဟစ်အော်ပြောနေမိသည်တိုင် အထဲက တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားသံကို မကြားရ။

နွေယမုံသည် ဤခရီးကိုလာမိတာ မှားပြီလားဆိုသည့် အသိကို ပထမဆုံး တွေးမိလာ၏။ အကယ်၍များ ဤအိမ်ကြီးထဲက တစ်စုံတစ်ယောက် ထွက်မလာခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ဆိုတာကို စဉ်းစား၍မရ။

“အိမ်ရှင်တို့”

“ဘယ်သူလည်းဟေ့၊ အပြင်ကနေ ဒီလောက်ဆူညံနေတာ”

“ဟင်”

အံ့သြဝမ်းသာစိတ်က နွေယမုံရင်ထဲက အပူလုံးကြီးကို ဝန်းခနဲဖြုတ်ကျသွားစေသည်။ အထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ ပြီးတော့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏အသံ သူမစိတ်တွေ ချက်ချင်းလိုပြန်လည်အားတက်လာ၏။

သူမကြည့်နေဆဲမှာ ပိတ်ထားသော ညစ်နွမ်းအိုဟောင်းသော တံခါးချပ်ကြီးက ကျီခနဲ ပွင့်လာ၏။

“ကျွီ”

“အို”

ဆံပင်တွေ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော အတွားအိုတစ်ယောက်။ မျက်နှာမှာ အရေးကြောင်း အတွန့်အလိပ်များစွာက အတွားအို၏ အသက်ကို ခန့်မှန်းရခက်လှသည်။

“ညည်းက ဘယ်သူလဲ”

“ရှင်”

“ခုနက အပြင်က အော်ဟစ်ဆူညံနေတာ ညည်းလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

တင်းမာခက်ထန်လှသည့် အတွားအို၏ အမူအရာက

ကြောက်စရာ။ အညှိုးရောင်လား၊ အနက်ရောင်လား မသဲကွဲသည့်
ဝတ်စုံနှင့် အဘွားကြီးကို တွေ့မြင်ရခြင်းကလည်း တစ်မျိုး ချောက်
ချားချင်စရာဆိုပေမယ့် နွေယမုံကို လက်ခံတွေ့ဆုံ စကားပြောပေးနေ
တာကိုပဲ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေရသည့်အဖြစ်ပါ။

“ကျွန်မ နွေယမုံပါ အဘွား”

“အဲဒါ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အို”

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အမူအရာနှင့် အနူးညံ့အညင်သာ
ဆုံး အပြုံးကိုဆောင်လျက် သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်စကားဆိုလာ
သူအဖြစ် နွေယမုံကို စိတ်ဝင်စားခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ အရယ်အပြုံး
ကင်းသော မျက်နှာဖြင့် နွေယမုံကို ခက်ထန်အေးစက်စွာ တင်းတင်း
မာမာ ကြည့်ရှုပြောဆိုလိုက်ပုံက ရန်သူတစ်ယောက်ပမာဖြစ်သည်။

“ဟို ကျွန်မ ဒေါ်အိန္ဒြာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ရန်ကုန်ကနေ
လာခဲ့တဲ့သူပါ အဘွား”

“ဘာ”

“ဒေါ်အိန္ဒြာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ကလေးမ
အခုချက်ချင်း ဒီနေရာကပြန်ပါ”

“ရှင်”

“ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်အိန္ဒြာလည်းမရှိဘူး၊ တခြားဘယ်သူမှ
လည်း မရှိဘူး၊ ညည်း ပြန်နိုင်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ဖွင့်ထားသည့် တခါးချပ်ကို ဆွဲပိတ်မည့်
ဟန်ဖြင့်လိုက်တာမြင်တော့ နွေယမုံ မျက်လုံးလေး ချာချာလည်သွား
သည်။

“အို ခဏလေး နေပါဦး အဘွားရယ်၊ ဒေါ်အိန္ဒြာမရှိရင်
ဦးသက္ကနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ပါရစေရင်၊ ဒါလေးတစ်ခုတော့ နွေယမုံ
ကို ကူညီပါ အဘွားရယ်”

အိမ်တံခါးကို ခွတ်ပိတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားနေသော မိန်းမကြီး
ကို တံခါးပိတ်မသွားနိုင်အောင် နွေယမုံ လက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့်
ဆွဲယူထားမြစ်ရင်း နွေယမုံတစ်ယောက်သူမ လာရင်းကိစ္စကို
ကြိုးစားပြောနေမိသည်။

“ဒီမယ် ကလေးမ၊ တံခါးရွက်ကို ကိုင်ထားတဲ့လက်ကို
အခု လွှတ်လိုက်စမ်း”

အဘွားကြီးက နွေယမုံစကားလုံးတွေကို ဘာတစ်ခုမှ
ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် နွေယမုံ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် တံခါးရွက်ပေါ်က
သူမလက်ကိုသာ ဖယ်ရှားပစ်ရန် စိတ်ဆန္ဒစောနေပါသည်။

“မလွှတ်နိုင်ဘူးရှင်၊ နွေယမုံအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့
ကိစ္စဖြစ်နေလို့၊ ဒေါ်အိန္ဒြာကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးသက္ကကိုပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ပါ
ရစေ”

“ဘယ်သူမှမရှိလို့ ညည်းကို ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် သူတို့က ဘယ်သွားကြလို့လဲ”

“သေရွာကို သွားကြပြီ”

“ရှင်”

“ညည်း အခုလာမေးနေတာ လူသေတွေရဲ့ နာမည်တွေ ချည်းပဲ၊ ညည်းဘဝအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ မဖြစ်မနေ သွားတွေ့ချင်ပဆိုရင်လည်း ဟော ဟိုမှာမြင်လား သန့်ရှင်း၊ အဲဒါ သူတို့ရှိတဲ့ နေရာပဲ သွားတွေ့ချည်”

“ရှင်”

“ကျုပ်ကို လာမနှောင့်ယှက်နဲ့”

“အို”

အဘွားကြီး ညွှန်ပြရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ညိုညို မည်းမည်း ဖရိုဖရဲ အုတ်ပုံစုစုတွေဟာ ဂူသန့်ရှင်းတွေပါလားဟု သိရကာ နွေယမုံတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။

မြယာကုန်းအိမ်ကြီးကို မျှော်လင့်တကြီးနှင့် ကြိုးစား အရောက်လာခဲ့ရသော သူမခရီးက ဤမျှလွယ်ကူစွာ အဆုံးသတ် ဇာတ်သိမ်းသွားရမည်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

သူမ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်အားကိုးခဲ့သူတွေအားလုံး လူလောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဘူးတဲ့။

“ကဲ ညည်းလက်ကို လွှတ်တော့လေ”

“နေပါဦး အဘွားရယ်၊ ယမုံပြောတာလေးကိုသည်းခံပြီး နားထောင်ပေးပါဦးရှင်၊ ဦးသက္ကရာဇ် ဒေါ်အိန္ဒြာရော မရှိတော့ဘူး

လရောင်ဝင်ခွင်ရိပ်မှာ ပုန်းအိပ်တဲ့ အချစ်နတ်သမီး

ဆိုရင်လည်း ဒီမြယာကုန်းအိမ်ကြီးမှာ နွေယမုံအခက်အခဲကို ကူညီ ဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ့်သူ တစ်ယောက်လောက်တော့ ရှိကိုရှိရဦးမှာ ပါရှင်”

ပြောရင်း နွေယမုံအသံက ငိုသံပါလာသည်။ တံခါးချပ်ကို ဆွဲထားသည့် နွေယမုံလက်ကလေးတွေ ပိုလိုတင်းကျပ်လာသည်။ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ နွေယမုံလက်ကလေးတွေကိုသာ ဖြေလွှတ်ပေးလိုက် သို့ကတော့ နွေယမုံဘဝ ဆုံးရတော့မည်။

“နွေယမုံ ကိုကို့ဆီကို ဒီအတိုင်းပြန်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နွေယမုံအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ဘဝအာမခံချက်ကို ရပ်တည်ပေး သူ သိပ်ကို လိုအပ်နေပါတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နွေယမုံကို နေရာက နှင်မထုတ်လိုက်ပါနဲ့ဦးရှင်”

“ယမုံ ယမုံ၊ တစ်ခြားတစ်ယောက်ကို တွေ့ပါရစေ”

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်အေ၊ ဒီမှာ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူးဆို၊

ညည်းက ဘယ်သူ့ကိုများ ထပ်တွေ့ချင်သေးလို့တုန်း”

“ဦးဒေါက်တာ အဘွား”

“ဟင်”

နွေယမုံ၏ စကားအဆုံးမှာ အဘွားကြီး၏ မျက်နှာက အဝေးက ညိုမှောင်ပျက်ယွင်းသွားပါသည်။ သူ့မျက်စိရှေ့တည့် တည့်တွင် ရှိနေသော နွေယမုံကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ စူးစိုက် နှစ်ခြိုက်စွာ ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုတွေနှင့်။

“ညည်း ညည်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ မြယာကုန်းကို လာတာလဲဆိုတာ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ညည်းကို ဘယ်သူလွှတ်လိုက်တာလဲ”

“ရှင်”

ဦးဒေါဝါဆိုသည့် လူတစ်ယောက်၏အမည်ကို မေးလိုက်ရုံနှင့် ဤမျှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့သဖြင့် နွေယမုံကိုယ်တိုင် သူမရှေ့က အတွားအိုကို အံ့သြစွာ ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

“ညည်းကို ငါ မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားပါတယ် အတွားရယ်၊ ယမုံကို မြယာကုန်းအိမ်ကြီးကို အရောက်သွားဖို့ ကိုကို ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်က လွှတ်လိုက်တာပါရှင်”

“ဘာ ဘယ်က ဒေါက်တာလဲ၊ အဲဒီနာမည်မျိုးလည်း ငါ တစ်ခါမှ မကြားဘူးပါလား”

ထိုစကားကိုတော့ နွေယမုံကိုယ်တိုင် ယုံကြည်စွာ လက်ခံပါသည်။ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ဆိုတာ နွေယမုံရဲ့ ချစ်သူပေပဲ။ ယမုံချစ်သူကို မြယာကုန်းကလူတွေ မသိနိုင်တာ ဘာမှမဆန်းပါ။

“မှန်မှန်ပြောစမ်းပါအေး၊ ညည်း ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးဒီနေရာကို တမင်သက်သက် ရောက်လာတာမဟုတ်လား”

ပြင်းထန်သော စွပ်စွဲချက်ကြောင့် နွေယမုံ လန့်သွားသည်

ကိုယ့်မှာက ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ်။ ချစ်သူနှင့် ဝေးရမည့်အခြေအနေကို သေမတတ်၊ ပူဆွေးကြောက်လန့်မှုတွေနှင့် နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေ အနာတရ ပူလောင်နေရသည့်အထိ အတွားကြီးက သူတို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ရောက်လာသူအဖြစ် နွေယမုံကို ပြန်အထင်လွဲသည့်အဖြစ်ကလည်း ရယ်စရာကောင်းလှသည်။

“အတွားပင်သလို လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အတွားတို့ကိုလည်း ယမုံ အခုမှ မြင်တွေ့ဘူးတာပါ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အတွားဘယ်သူလဲ၊ ဒီနေရာကရော ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲဆိုတာကအစ ယမုံဘာတစ်ခု မသိတဲ့သူပါရှင်”

“ယမုံ သိချင်တာလေးတွေ သိခွင့်ရပြီးရင် ဟောဒီနေရာမှာ တစ်စက္ကန့်တောင်မနေဘဲ ယမုံ၊ ချက်ချင်းပြန်မှာပါ”

“ဦးဒေါဝါကိုသာ ယမုံနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါနော်”

“နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းက ဘယ်သူမို့ ဦးဒေါဝါကို တွေ့ခွင့်တောင်းနေတာလဲ၊ သူက ညည်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ယမုံ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ယမုံကိုယ်တိုင်မသိပါဘူးအတွား၊ အဲဒီလိုပဲ ဦးဒေါဝါဆိုတဲ့လူနဲ့ ယမုံ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲဆိုတာကိုလည်း ယမုံကိုယ်တိုင် မသိတဲ့သူပါရှင်”

“ညည်း ငါ့ကို ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ကလေးမ”

“ယမုံ အမှန်တွေ ပြောနေတာပါရှင်၊ ဒီ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးကိုရော ဟောဒီ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲက လူတွေကိုရော ယမုံ

ဘာစာစစ်ခုမှ မသိဘူး၊ စိတ်လည်းမဝင်စားပါဘူး။”

“ဒါပေမယ့် နွေယမုံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီမြယာကုန်းအိမ်ကြီးမှာ မွေးခဲ့တာလို့ သိခဲ့ရပါတယ်။”

“ဘာ”

“ညည်း ညည်းက”

အဘွားအိုက နွေယမုံမျက်နှာကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အဘွား၊ နွေယမုံက ဟောဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်မ ဒေါ်အိန္ဒြာရဲ့ သမီးလား၊ မြေးလားဆိုတာ”

“အမလေး”

“အဘွား အဘွား”

“လာကြပါဦးရှင်၊ ဒီမှာ အဘွား သတိလစ်သွားလို့၊ ခေါ်လို့မရတော့ဘူး လာကြပါဦး”

နွေယမုံသည် တံခါးဘေးမှာ ခွေခနဲ ပုံကျသွားသည့် အဘွားအိုကို အချိန်မီ လှမ်းဆွဲဖမ်းထိန်းဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း အချိန်မီမီလိုက်သဖြင့် လဲကျသွားသည့် အဘွားအို၏ ကိုယ်လေးကို အလန်တကြားဆွဲယူရင်း အိမ်တွင်းဘက်ဆီသို့ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်လေး လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်မိသည်အသံက တိတ်ဆိတ်နေသော မြယာကုန်း အိမ်ကြီးအတွင်း ကိုင်လှုပ်လိုက်သကဲ့သို့ ပဲ့တင်ထပ် ညစ်သွား၏။

အခန်း (၃)

“မမေမာ မမေမာ”

“ဟင် မင်း မင်း ဘယ်သူလဲ၊ မမေမာကို မင်း ဘာလုပ် လိုက်တာလဲဟင်”

အိမ်ကြီး၏ ထောင့်တစ်နေရာ အမှောင်ထုအတွင်းမှ အော်သံနက်ကြီးနှင့်အတူ ဝတ်ရုံထုနက်နက်ကြီးဖြင့် နွေယမုံတို့နား သို့ တလွှားလွှား အပြေးရောက်ရှိလာပုံက သိမ်းငှက်ကြီးတစ်ကောင် လေထဲမှာ ဝဲပျံလာသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရပေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထု ဖုံးသွားပြီဖြစ်ရာ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးတွင်းမှာမူ ဆိုဗယ်ရာပင် မရှိချေ။ အိမ်အတွင်းပိုင်းရှိ ခီးရောင်ပျူ မှုန်မွှားမွှား အလင်းရောင်လေးသာမရှိလျှင် တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းမျှပင် မြင်နိုင်စရာမရှိ။

မှုန်ရေးပျူ အလင်းလောက်နှင့်ပင် သူမနားသို့ တလွှား

လွှား အပြေးရောက်ရှိလာသူ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်မှအပ ထိုသူ၏ ရုပ်ရည်ပုံပန်းကို ရုတ်တရက် ဖမ်းမမိချေ။

အသံလုံး ခပ်ကြီးကြီးသြဇာနှင့် ရှည်မိုးမြင့်မားသည့် အသွင်သဏ္ဌာန်ကြောင့်သာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ်သိရပြီး ထိုယောက်ျားမှာ နွေယမုံ တွေ့မြင်လိုသော ဦးဒေါဝါများဖြစ်နိုင်မလား ဆိုသည့် အတွေးတစ်ရပ်က သူမထံ လှစ်ခနဲဝင်ရောက်၍ လာခဲ့ပေသည်။

“ဒီက ဦးလေးက ဦးဒေါဝါဆိုတာများလား ရှင်”

“ဟင်”

နွေယမုံလက်ထဲမှာ ပျော့ခွေလဲကျနေသည့် အဘွားအိုကို ဂရုမစိုက်နိုင်၍ နွေယမုံက သူမ သိချင်တာကို တစ်ဖက်လူကို ဒရောသောပါး မေးမြန်းပြောဆိုနေပါသည်။

“ယမုံက ဦးဒေါဝါနဲ့ တွေ့ရအောင်လာတဲ့ ဧည့်သည်ပါ”

“ဦးဒေါဝါရဲ့ဧည့်သည် ဟုတ်လား၊ ကလေးမ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“မခေမာကိုလည်း အခု ကျုပ်ကို ပြောသလို ပြောခဲ့တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တောက်”

ပြင်းထန်ကျယ်လောင်သော တောက်ခေါက်သံကြောင့်

နွေယမုံကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်အထိ ထိတ်လန့်သွားရသလို နွေယမုံတစ်ကိုယ်လုံးကို စားတော့ဝါးတော့မလို မီးထွက်လှမတတ် မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ခါးသီးမုန်းတီးစွာ စူးစိုက်ကြည့်လာပုံကြောင့် ဒေါ်ခေမာဟု လူကြီးခေါ်သည့် အဘွားအို၏ကိုယ်လေးကိုပင် ဆက်လက် ထိကိုင်ရန်မဝံ့တော့သလို ဖြစ်သွားခိုက်မှာပင်

“မင်းကြောင့် မခေမာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ဒီနေရာက အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ပြန်ထွက်သွားဖို့ မပြင်နဲ့ နားလည်လား”

“ရှင်”

“အေးလေ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ ဒီမြေစို နင်းမိပြီဆိုတာနဲ့ လာရာလမ်းကို အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ပြန်သွားရတဲ့ သူရယ်လို့လည်း မရှိသေးပါဘူး”

“ဖယ်စမ်း၊ မခေမာအသားကို မင်းလက်နဲ့တောင် မထိနဲ့”

“အို”

နွေယမုံကိုယ်လေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းဖယ်ပြီး ဒေါ်ခေမာဆိုသော အဘွားအိုကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ပေါ့ပါးစွာ ချီမသွားရာသို့ နွေယမုံ တစ်ယောက်တည်းရပ်လျက် ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် အမှောင်ထုအတွင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပုံက နွေယမုံကို များစွာတွေဝေစေခဲ့ရပါပြီ။

နွေယမုံကို ကြိုဆိုလက်ခံမည့်သူမရှိ။

ရန်သူတစ်ယောက်ပမာ ပြောဆိုပြုမူဆက်ဆံနေသူတွေ ကြားမှာ သူမကိုယ်သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်လာရသူ က နွေယမုံ။

အလင်းပျံ့သာရှိပြီး အမှောင်ထုကြီးစိုးလျက်ရှိသော အိမ်ကြီးထဲမှာ နွေယမုံတစ်ယောက်တည်း ယောင်ဝါးစွာ ရပ်နေမိ၏။ အိုမင်းဟောင်းမြေနေသော အိမ်ကြီးက ညအမှောင်အောက်မှာ ချောက်ချားစရာ။

ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်ငြိနေသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အကျိုးအပဲ့ အဟောင်းအဆွေးတွေနှင့် အမှိုက်ပုံတစ်ခုလို ရှုပ်ထွေး ပွေလီနေသော ဤအိမ်ကြီးထဲမှာ သက်ရှိလူသားတွေ နေထိုင်သည် ကိုပင် အံ့ဩရမည့် အခြေအနေပါ။

တစ်ခေတ်တစ်ခါက ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဆောက် အဦးတစ်ခုအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့ပုံရသော ပန်းချီကားချပ်ကြီးတွေက ဖန်မီးအိမ်အလင်းရောင်အောက်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် နွေယမုံကို ဝိုင်းကြည့်နေသလို မှတ်ထင်လာခြင်းကြောင့် ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိမ့်ခနဲအေးသွား၏။

နွေယမုံဆိုတာ ဟောဒီအိမ်ကြီးနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာပတ်သက် သူတစ်ယောက်အဖြစ် တွေးမိလာတော့ သူမဘဝတစ်သက်တာမှာ တစ်ခါမှ မတုန်လှုပ်စဖူး တုန်လှုပ်လာ၏။ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ မြယာ ကုန်းကအိမ်မည်းကြီးနဲ့ နွေယမုံ။

ဘုရား ဘုရား။

နွေယမုံက ဒီအိမ်ကြီးထဲက သွေးသားရင်းချာ အစစ်အမှန် ဆိုတာ တကယ်ပဲလား။ ဒက်ဒီ ဦးသစ်နွေနဲ့ မာမီ ဒေါ်ကေသီတို့ ကို နွေယမုံရဲ့ မိဘနှစ်ပါးအဖြစ် တစ်သက်လုံး ချစ်ခင်မြတ်နိုးလာ ခဲ့ရသမျှ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွား ခဲ့မှာ နွေယမုံဘဝကလည်း ပန်းခင်းလမ်းတို့ ပျောက်ဆုံးပြီး ဆူးခင်း လမ်းသို့ သက်ဆင်းအောင် ရက်စက်စွာ ညွှန်ကြားရက်သူအဖြစ် ဘုမိတ်ထဲမှာ အန်တီ ဒေါ်ရှယ်လီကို ပို၍ မုန်းတီးလာသည်။

သူ့ကြောင့် အန်တီရှယ်လီကြောင့်။

ယမုံနှင့်ကိုကိုတို့ စေ့ကြောင်းလမ်းမှုကြီး ဖျက်သိမ်းဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ရသလို ကိုကိုမာမိက ယမုံနှင့် ကိုကို လုံးဝလက်ထပ်မပေး နိုင်တော့ပါ။ သဘောမတူတော့ပါဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ဒီလိုဖြစ်အောင် အန်တီရှယ်လီပဲ ကြားထဲက သွေးထိုး ဆမ်းခင်းပေးခဲ့ရမက နွေယမုံဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးပါဆိုတာ နွေယမုံ ယောက္ခမလောင်းကြီးရှေ့မှာ ဖော်ထုတ်ခဲ့သူ။

မိဘစကားကို မလွန်ဆန်နိုင်သူအဖြစ် ကိုကိုက နွေယမုံ ဘဝအစစ်အမှန်ကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်ပါဟု စကားချီလေပြေလေး နှင့် ဤမြယာကုန်းအိမ်ကြီးရှိရာကို အရောက်သွားဖို့ တိုက်တွန်းသွေး ဆောင်ခဲ့သမျှ အခုတော့ နွေယမုံတစ်ယောက်တည်း ကျိန်စာသင့်နေ သည်ဟုဆိုသော ဤအိမ်ကြီးထဲမှာ ကူကယ်ရာမဲ့ မွန်းကြပ်ပိတ်

အောင်ခင်ခင်ရုပ်ပုံမှာ

“အဟမ်း”

“အမလေး”

နောက်ပါးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် လူတစ်ယောက်၏ ချောင်းဟန်သံကိုပင် နွေယမုံခမျာ ထိတ်လန့်ချောက်များစွာ ဟစ် အော်လိုက်မိပြီးမှ ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးတစ်ဖက်နှင့် အလျင်အမြန် အုပ်ကာလိုက်၏။

နောက်ဘက် အသံကြားရာကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်အကြည့် လိုက်မှာတော့ အလင်းမှိန်မှိန်အောက်မှာ လူတစ်ယောက် ရပ် နေတာကို မြင်လိုက်ရ၏။

အသက်အရွယ် မခန့်မှန်းနိုင်သလို လူပုံသဏ္ဌာန်ကလည်း မကွဲပြား။

“မြယာကုန်းရဲ့ ဧည့်သည်ဆိုကာလား”

“ရှင်”

ပီသကြည်မြသောအသံက ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသံ။ နွေယမုံစိတ်ထဲမှာ ပြန်လည်အားတက်သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မက နွေယမုံပါ”

“လာရင်းကိစ္စကို ပြောပါ”

“ရှင်”

“ပြီးရင် ဒီနေရာမှာ တစ်စက္ကန့်တောင် မနေပါနဲ့၊ မင်းလာ

ဆလမ်းကိုပြန်ပါ။ မြို့ထဲက တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာတည်းခိုပြီး လိုရာ ခရီးဆက်နိုင်ပါတယ်”

“အို”

“အခုလို ပြောနေတာ နွေယမုံအတွက်ပါ၊ လာရင်းကိစ္စက အပါလဲ”

ဘယ်သူဘယ်ဝါလည်းမသိရ။ နွေယမုံကို မြယာကုန်းအိမ် က အမြန်ဆုံးပြန်ပါဟု တိုက်တွန်းနေခြင်းမှာ သူမအတွက်ပါဟု တော့လည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် ခက်လှသည်။

ထိုထက်ပို၍ ခက်သည်က နွေယမုံကိုယ်တိုင် ဤမြယာ အိမ်ကြီးမှ တခြားဘယ်ကိုမှ ထွက်ခွာ၍မသွားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီလိုပါရှင် ယမုံက ဟတ်ချိုး”

ငြိမ်သက်သော အသွင်သဏ္ဌာန်က နွေယမုံ လှုပ်ရှားသမျှ ခေးကြည့်နေ၏။ အပိုစကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မဆိုတော့။ နွေယမုံ ပြောသမျှကိုသာ နားစွင့်နေသည့်ဟန်။ စကားပြောဆိုဟန် အေးစက် စိတ်တောက်၍ မာကျောသော်လည်း ခက်ထန်မှု ဒေါသသံမပါ ထည့်ပဲ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“နွေယမုံကို ဒီအိမ်ကြီးမှာ မွေးတယ်လို့ပြောလို့ပါရှင်။ ဘာ့ ယမုံဟာ ဘယ်သူသမီးပါလဲ၊ ဒေါ်အိန္ဒြာ၊ ဦးသက္ကန့် တို့တို့က နွေယမုံ ဘယ်သူဆိုတာ ရှင်းပြနိုင် လိမ့်မယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်”

“နွေယမုံဟာ ဘယ်သူပါလဲရှင်၊ အဲဒါကို အဲဒါကို အန်ကယ် ဖြေရှင်းပေးနိုင်ပါသလား”

ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် လိပ်တက်လာသော ငိုချင်စိတ်ကို မြသိပ်လိုက်သည့်တိုင် အဖျားခတ် တုန်ရီလျက် ငိုသံစွက်သွားခြင်းကိုက မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပါ။

“အခု ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“ယမုံဟာ မြယာကုန်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လည်းဆိုတာ အရင်သိချင်ပါတယ်”

“သိပြီးရင် ပြန်မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခုချိန်ထိ နွေယမုံကို ထိုင်ပါဟု တစ်ခွန်းမပြော။ အိမ်ရှင်နှင့် ဧည့်သည်အဖြစ် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ အနေအထားမျိုးနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံနေခြင်းမျိုးလည်းမဟုတ်။

“နွေယမုံနဲ့ မြယာကုန်းဟာ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ မြယာကုန်းက တခြားသူတွေနဲ့လည်း ဘာမှမပတ်သက် ဘူး”

“ကဲ နွေယမုံ ပြန်နိုင်ပြီ”

“ရှင်”

“နောက်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မြယာကုန်းနဲ့ မပတ်သက်အောင်နေပါ”

“အို”

“နွေယမုံဟာ နွေယမုံပေါ့၊ တခြား ဘယ်သူဖြစ်ရဦးမှာလဲ”

“ဒါပေမယ့် သူတို့က နွေယမုံကို မြယာကုန်းရဲ့ သွေးသားအဖြစ် လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ကြပြီရှင်၊ အဲဒီအတွက် နွေယမုံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ မြယာကုန်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းကို ကိုကိုမာမိလက်ခံလာအောင် အန်ကယ် ယမုံကို ကူညီပြီး ပြောပြပေးပါနော်”

သင့်၏ မသင့်၏ဆိုတာမျိုးကိုတောင် နွေယမုံ တွေးချိန်မရ။ မြယာကုန်းနှင့် နွေယမုံ ဘာတစ်ခုမှ မသက်ဆိုင်ပါဆိုသည့် အဖြေစကားကို ကြားရတာနှင့်ပင် ချစ်သော ကိုကိုမျက်နှာကို ပြေးမြင်ယောင်လိုက်မိသည်အထိ အပျော်ကြီးပျော်သွားမိသည့် အဖြစ်ပါ။

အချစ်အတွက် ရူးမိုက်ခဲ့သည့် နွေယမုံ။

အခုလည်း အချစ်ကြောင့် ဆက်ပြီး မိုက်မဲနေသူဖြစ်သည်။

“ကိုကိုဆိုတာ နွေယမုံချစ်သူလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြယာကုန်းက နွေယမုံဆိုရင် မချစ်တော့ဘူးတဲ့လား”

“ကိုကိုက ချစ်ပါတယ်၊ ကိုကိုမာမိက သဘောမတူဘူးဆိုလို့ပါ”

အခုမှ တွေ့ရသူတစ်ယောက်ကို အားကိုးရာကြီးတစ်ခုလို

ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ တိုင်တည်ပြောဆိုနေသည့် နွေယမုံကို တစ်ဖက်က ဘယ်လိုယူဆလေသည်မသိ။

“ဪ”

“ယမုံ ကိုကိုကို ချစ်တယ်အန်ကယ်”

“ဟိုကတော့ နွေယမုံကို မချစ်ဘူးထင်တယ်”

“ရှင်”

“နွေယမုံကို တကယ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားလေးဆိုရင် ဟိုယုံ ချစ်သူ ငယ်ငယ်လှလှလေးကို ဖြစ်ချင်ပေဖြစ်ချင်ပြီး ဒီလောက် အန္တရာယ်များတဲ့နေရာကို လွှတ်ရမှာတောင်မဟုတ်ဘူး”

“နောက်ထပ် အချစ်သစ်ကိုရှာပါ။ ဘဝမှာ ပျော်ပျော်နေ နွေယမုံမိဘတွေရော”

“ဆုံးသွားကြပါပြီရှင်၊ မာမိနဲ့ ဒက်ဒီသာရှိရင် အန်တီရှယ် လီကလည်း နွေယမုံကို ဒီလိုလုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ် ရယ်၊ အခုတော့ သူ့ကြောင့် ယမုံဟာ မာမိတို့ မွေးစားသမီးဆိုပြီး ကိုကိုမာမိကို သွားပြောလို့ ကိုကိုမာမိက ယမုံကို သူ့သားနဲ့ သဘော မတူတော့တာပါ”

ယုံကြည်အားကိုးစွာပင် ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို တိုင် ဝါညှစ်ရင်ဖြင့်ခြင်းကို အမှားဟုမထင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို တစ်ကမ္ဘာလုံး၊ တစ်လောကလုံးသိအောင် အော်ဟစ်ပြောချင်နေသည့် နွေယမုံပါ။

“ယမုံလေ သိပ်ဝမ်းနည်း ဟတ်ချိုး”

“ယမုံမိဘတွေ ဘယ်သူလည်းဆိုတာ သိပါရစေရှင်၊ အန်ကယ်ရော ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူးလေ၊ လော လောဆယ်”

“ဟတ်ချိုး”

“ဒီတစ်ညတော့ မင်းကို တခြားတစ်နေရာမှာ သွား တည်းခိုပါဆိုရင်လည်း ဖြစ်နိုင်တော့မယ်မထင်ဘူး”

အမှောင် ဝဲကလူက နွေယမုံ နာမည်နဲ့အသံကို နားကောင် ပြီး တစ်ခွန်းချင်း အေးစက်စွာ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အခုချိန်ထိ နွေယမုံမှာ ထိုင်ရန် သင့်မရသေးသလို တစ်ဖက်က စကားပြော နေသူမှာလည်း နေရာကမလှုပ်မရှား မားမားကြီးရပ်လျက်ရှိနေ နွေယမုံမှာ ထိုနည်း ညည်းသတ္တန်ရှိရာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်ကာ

“ယမုံလေ ဒီမှာ တစ်ည တည်းခိုခွင့်ပြုပါရှင်”

ယမုံကလေးက အားဖျော့တိုးတိမ်နေ၏။

“နောင်မှမရဘူးဆိုရင်လည်း မင်းသဘောပါ ကလေးမ၊ ကျုပ်ဘက်ကတော့ နောက်ထပ် ပြောစရာစကားမရှိတော့ဘူး၊ မင်း အတွက် အခန်းတစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ပစ္စည်းတွေယူပြီး ကျုပ် နောက် ထလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေရာမှ ချာခနဲ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားသူက နွေယမုံက တစ်ချက်ပင် လှည့်မကြည့်။ နွေယမုံ အဝတ်သေတ္တာကို ကူဆွဲပေးဖို့ဆိုတာက ဝေလာဝေး။ အလင်းမှန်ပျဉ်မှာ စမ်းတဝါး ဝါးနှင့် သူမ အဝတ်သေတ္တာကို ဆွဲယူကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေ သူ့နောက်ကို ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်နှင့် အမိလိုက်ပါနိုင်ဖို့ ကြိုးစား မိသည်။

“ရန်း”

“အမလေး”

“ဒုန်း”

နွေယမုံ အဝတ်သေတ္တာနှင့် ခုံတစ်လုံးကို ဝင်တိုးမိရာ ခုံပေါ်ရှိ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ပြင်းစွာပြုတ်ကျပြီး ကြမ်းနှင့်ထိခတ်သ က နွေယမုံတစ်ကိုယ်လုံးကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ လှမ်းလက်စ ခြေအစုံကိုပါ ယောင်ရမ်းရပ်တန့်သွားစေပါသည်။

ရှေ့မှ သွားနေသူက ခြေအစုံကိုရပ်ပြီး ကြောင်စိစီးလေးရပ် နေသည့် နွေယမုံရှိရာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တာမြင်လိုက် ရတာမို့ နွေယမုံမျက်နှာလေး မဲသွားသည်။

“ဟို ဆောရီး၊ ယမုံ မမြင်လိုက်လို့ပါ”

“သတိထားမှပေါ့”

“ရှင်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

အမှောင်ထဲမှာ အလင်းပျံ့ပျံ့ရှိသည်ဆိုရုံလေးပေမယ့် ရှေ့ ကသွားနေသည့် လူက သူ့အိမ်သူယာကို အကျွမ်းတဝင်ရှိသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မတိုးမတိုက်မိဘဲ အေးဆေးစွာ ခပ်တည်တည် လျှောက်သွားနိုင်ပေမယ့် နွေယမုံလို အစိမ်းသက် သက်ဖြစ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်တော့ ဘယ်အရာ ကိုမှ ကောင်းစွာ သတိထားနိုင်ခြင်းမရှိသည်မှာ အပြစ်ဟု မဆိုသာ ပါ။

ဒါပေမယ့် အိမ်ရှင်လေသံက နွေယမုံကို အပြစ်တင်ချင် သလိုလိုဟု တွေးမိတော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းသောစိတ်နှင့် ငိုယိုချင် စိတ်တို့ ချုပ်တည်းကာ လေးလံလှသော အဝတ်အိတ်ကို မနိုင်မနင်း ဆွဲယူရင်း အပေါ်ထပ် လှေကားအတိုင်း တက်သွားသူနောက်ကို လိုက်ခဲ့ရသည်။

ရှေ့မှ သွားနေသူကလည်း အဝတ်အိတ် မနိုင်မနင်းနှင့် နွေယမုံကို တစ်ချက်ကူညီဖော်မရသည့်အပြင် နွေယမုံကို ဒီတစ်ည မှာ လက်ခံလိုက်ရသည်ကိုပင် ဝန်လေးတုန့်နှေးနေသည့်ဟန်မို့ ကိုယ့် အဝတ်အိတ်ကို အနိုင်နိုင်ဆွဲရင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် မလဲမပြုအောင် မနည်းကြိုးစားခဲ့ရသည်။

အခန်း (၄)

“ဒီတစ်ညတော့ ဒီအခန်းမှာပဲ နေပေါ့!”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွီ”

အခန်းတစ်ခန်းရှေ့မှာရပ်ပြီး နွေယမုံရှေ့ကလူမှ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သံက ကျွီးခနဲ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးသွားသံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သလို အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး လက်ဆွဲမီးအိမ်တစ်လုံးတည်းသာ အလင်းရောင်ရှိရာ ဘာကိုမှ သည်းကွဲစွာ မမြင်ရချေ။

“အခန်းထဲမှာတော့ ဖယောင်းတိုင်နဲ့မီးခြစ် အသင့်ရှိတယ်။ ရှာကြည့်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခပ်ကျယ်ကျယ်ဆွဲဖွင့်ထားသည့် အိပ်ခန်းထဲမှာ ဘာတစ်

ခုမှ သည်းကွဲခြင်းမရှိသော်လည်း ရှေးဟောင်းခုတင်တစ်လုံး၊ မတ်တပ်ရပ် ဗီရိုတစ်ခု၊ စာကြည့်စားပွဲဟောင်းတစ်ခု၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် တခြား တိုလီမိုလီပစ္စည်းများ ပြည့်နေ၏။

ခုတင်နှင့်အိပ်ရာမှာ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးသားဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရသော်လည်း အခန်းထဲမှာ မည်သူမျှမရှိ။ မှီခိုကဲ့သို့သော အောက်သုံးသုံး ရနံ့တစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်နေရသော်လည်း နွေယမုံဘာမှမပြောရ။

“ဒီအခန်းက မပန်းငုံနေတဲ့အခန်းဆိုတော့ မင်းအတွက် အဆင်ပြေမှာပါ။ အခန်းထဲမှာ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာအားလုံးရှိတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

အခန်းရှင်မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အမည်ကို ကြားလိုက်ရသော်လည်း အခန်းထဲရှိ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေအားလုံး သစ်လွင်တောင်ပြောင်မှု ဘာတစ်ခုမှ မရှိရုံမက အနံ့အသက်မကောင်းသဖြင့် ဒီအခန်းကို လူမနေ၍ပစ်ထားသည့် အခန်းတစ်ခုထက် ပို၍ မမြင်။

“ရော ဒီမှာ ညရေးညတာအတွက် အသင့်ဆောင်ထား”

နွေယမုံလက်ထဲကို ဖွင့်ဖောက်ပြီး လက်ကျန်ဝါကျင့်ကျင့် ဖယောင်းတိုင်ဟောင်းသုံးချောင်းနှင့် မီးခြစ်တစ်လုံး ရောက်လာသည်။ မီးရောင်ဖြင့် အနီးကပ်မြင်ရသော လူကို သေချာရှုစိုက်ကြည့်မိတော့ နွေယမုံထင်သလို အသက်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်

မဟုတ်ဘဲ ကိုကိုဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန် အသက်အရွယ် လူတစ်ယောက် အဖြစ် အံ့သြစွာတွေ့ရသည်။

ကိုကိုလို ရုပ်မချောသော်လည်း ယောက်ျားပီသ၍ ကြည့် ကောင်းသော ဥပဓိရုပ်မျိုး ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူပုံစံက ကပိုကရိုနိုင်လှပေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး ပါးမြိုင်းမွေးများနှင့်ဖြစ်ပြီး ဆံပင်ရှည်တွေက မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်လှမတတ် ရှည်လျားလှပြီးဖြစ် သလို ဖြီးသင်ခြင်းကင်းပုံဖြင့် ဖွာလန်ရှုပ်ထွေးနေ၏။

“ခဏနေရင် အခန်းမီးလင်းလာလိမ့်မယ်၊ ညကိုးနာရီ ကျော်ရင် မီးပိတ်တယ်၊ နွေယမုံကို အဟူးမှာချင်တာက ညဆယ် နာရီကျော်ရင် ဘာကိစ္စနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အခန်းအပြင်ဘက်ကို လုံးဝမထွက် ပါနဲ့”

“အခုပြောတာ နားလည်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျုပ် အပြင်ထွက်သွားတာနဲ့ နွေယမုံ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လို့ရပါပြီ”

“ကဲ ကျုပ်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဂျင်းဘောင်းဘီခပ်နွမ်းနွမ်း ဖလံနက်အကွက် ရှုပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်က အရောင်မပေါ်သလို စီးထားသည့် ရှူးဖိနပ်မှာ ဖုန် အလိမ်းလိမ်း ကပ်ငြိနေသူက မည်သူနည်း။ နွေယမုံလည်းမသိ။

အခန်းထဲက သူ ထွက်သွားတာနှင့် အိမ်ကြီးရှင် ပေးထားသည့် အမိန့်အတိုင်း သူမအတွက် ရထားသည့် အိပ်ခန်းတံခါးကို ချက်ထိုး ပြီး ပိတ်လိုက်သည်။

တခွပ်ခွပ်နင်းလျှောက်သွားနေသော ဖိနပ်နှင့်ကြမ်းပြင်တို့ ထိခတ်သံမှတစ်ပါး အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေပုံက တစ်မျိုး ကြီးဖြစ်နေရသည့်အထဲ တဝေါဝေါ အော်မြည်တိုက်ခတ်နေသော လေပြင်းကျသံကြောင့် နွေယမုံ၏ လှပသော မျက်နှာလေးမှာ သိသိသာသာ ပျက်ယွင်းသွားရကာ အခုချိန်ထိ လက်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော မီးခြစ်ဖြင့် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို မီးထွန်းညှိလိုက်သည်။

“ရဲ့”

မီးညွှန့်၏ တောက်လောင်မှုနှင့်အတူ လေကြောင့် လှုပ်ခပ် လျက် မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသည့်တိုင် မပန်းငုံဆိုသည့် မိန်းကလေး အခန်းက မီးရောင်အောက်မှာ ထင်ရှားစပြုလာသည်။

ဟိုလူကြီး ပြောသွားတာ ခင်ဇာနေရင် အခန်းမီးလင်းလာ လိမ့်မည်တဲ့။ ဘယ်အချိန်မှ အခန်းထဲကမီးက လင်းမည်မသိ။ လောလောဆယ် အခန်းထဲက ဖယောင်းတိုင်မီးကြောင့် နွေယမုံ ချက်စိရှေ့တည့်တည့်တွင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်ငြိနေသော အိမ်ထောင် ဖိုနာက အသုံးအဆောင်နှင့် ဟောင်းမြေလှပြီဖြစ်သော ကတ္တီပါစ တစ်ခု အုပ်ထားသည့် အရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စိတ်မှာ

သိလိုစိတ်ပြင်းစွာဖြင့် ဘာမှမစဉ်းစားမနေဘဲ ကတ္တီပါစကို ဆွဲခွာ
ချလိုက်သည်နှင့်

“ဟင်”

ရှေးဟောင်းနန်းဝတ်နန်းစားနှင့် ငယ်ရွယ်လှပသည့် မိန်းမ
ပျိုတစ်ယောက်၏ပုံကို ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်အောက်မှာ လှပစွာ
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးကို နွေယမုံ နီးကပ်
စွာ ကြည့်ရှုနေမိသည်။

မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်။

အသက်ကတော့ နွေယမုံနှင့် ရွယ်တူလောက်ဖြစ်ပုံရသော်
လည်း ပန်းချီကားထဲက မိန်းမလှလေး၏ မျက်နှာကတည်ငြိမ်လျက်
မရယ်မပြုံး နွေယမုံကို တုံ့ပြန်စူးစိုက်လျက် ကြည့်နေပုံမျိုးဖြစ်သည်။
ပန်းချီကားမှာ အတော်ဟောင်းနွမ်းနေပြီဟု ယူဆရသော်လည်း ထို
ပန်းချီကားထဲမှ မိန်းကလေး၏ ပုံတူမှာ သက်ဝင်ပီပြင်လှပေသည်။

အထူးသဖြင့် ပန်းချီဆရာက မိန်းကလေး၏ လှပသော
မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းများကို တစ်ခုချင်း ထုဆစ်ပုံဖော်ထားရာ ရွှန်း
လဲ့တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံမှာ အသက်ဝင်ဆုံး၊ အပီပြင်ဆုံးဟု
ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ကြည့်ပါဦး။

မျက်လုံးတွေက အသက်ဝင်နေလိုက်တာ။

နွေယမုံကို စိုက်ကြည့်နေပုံက တကယ့်သက်ရှိလှ

လရောင်ရင်ခွင်ရှိပုံမှာ ပုန်းအိပ်တဲ့ အချစ်နတ်သမီး

တစ်ယောက် အနားမှာ အတူရှိနေတဲ့အတိုင်းပါပဲလား။

“ဟော”

အခန်းထဲရှိ မီးချောင်းမှ ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင် ဖျတ်ခနဲ လင်း
လက်လာသဖြင့် နွေယမုံ လက်ထဲရှိ ဖယောင်းတိုင်မီးကို ငြိမ်းလိုက်
သည်။ အခန်းက အတော်အသင့် ကျယ်ဝန်းသော်လည်း သပ်ရပ်
ခြင်းမရှိသလို ရှင်းလင်းမည့်သူလည်း ကင်းမဲ့ဟန်တူပေသည်။
နွေယမုံမှာ လက်ရှိအခြေအနေပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်တိုင်းကျခြင်း
မရှိသော်လည်း အောင့်အီးသည်းခံနေရန်မှတစ်ပါး တခြားမရှိချေ။

ရာသီဥတုကလည်း စိန်အေးလာပြီဖြစ်သလို ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံးကိုလည်း အမှောင်ထုက ကြီးစိုးထားပြီဖြစ်သည်။ စိတ်ရော
ကိုယ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပြီဖြစ်သော နွေယမုံမှာ အနားယူချင်လှပြီ
ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရေချိုးခန်းဟု ထင်ရသော အခန်းကို ဆွဲဖွင့်လိုက်
ရာ

“ဒုန်း”

“အမလေး”

ဘယ်အချိန်ထဲက ဆွေးမြေ့နေမှန်းမသိသော တံခါးရွက်မှာ
နွေယမုံ ဆွဲယူလိုက်သည့်အရှိန်ဖြင့် အပေါ်ဘက်ရှိ တံခါးပတ္တာမှာ
ဗြတ်ထွက်သွားပြီး နွေယမုံကိုယ်ပေါ် လဲပြိုကျလုမတတ်ရှိရာ အချိန်
မီ ကမန်းကတမ်း ဆွဲယူထိန်းလိုက်နိုင်၍သာ တော်တော့သည်။

မြယာကုန်းအိမ်ကြီးကို မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်ရှိလာသည့်

စည်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် ဘယ်သူကမှ နွေယမုံကို ကြိုဆိုခြင်းမပြုကြဘဲနှင့် သူမသဘောနှင့် သူမ မြယာကုန်းအိမ်ကြီး မှာ ဝင်ရောက်ခိုအောင်းမိမှတော့ ဒီလောက်ဖြစ်တာတောင် နည်းသေးဟု ဆိုရမည့်အဖြစ်မို့ နွေယမုံမှာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် တုန်ရီသွားသည့် စိတ်လေးကို ကြိုးစားထိန်းလိုက်ရသည်။

သူဌေးသမီးလေး နွေယမုံအဖြစ် တစ်သက်လုံး အထိန်း တော် အချောတော်တွေနှင့် နေလာခဲ့ရသည့် ရွှေမင်းသမီးလေး အဖြစ် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခြင်း ခယောင်းလမ်းမှာ အလဲလဲအပြုပြု ငိုပွဲဆင်စရာတွေချည်းဖြစ်နေပေမယ့် ကိုကိုအတွက် တွေးလိုက်မိရုံနှင့် အားမာန်သံတ္တိလေးဖြစ်လာရသည့် အချစ်ရူးမလေးမျှသာ။

အရေးတကြီး သိလိုသည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ကို ဖြေရှင်းပြီးသည် နှင့် ဒီအိမ်ကြီးထဲက စက္ကန့်မဆိုင်းဘဲ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားရုံမို့ လောလောဆယ် ဖြစ်လာသမျှ ကိုယ့်ဘာသာ ကြည့်ရှင်းရုံအပြင် တခြားမရှိသူဖြစ်သည့်အတိုင်း တံခါးရွက်ကို အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ထားလိုက်ရ၏။

ရေချိုးခန်းနှင့် ဘိုထိုင်အိမ်သာပါ အတူရှိနေသော်လည်း ပစ်ထားသည်မှာ ကြာမြင့်ဟန်ဖြင့် ဖုန်တသောသောထလျက် ခြောက် ကပ်အက်ကွဲ ကျိုးပဲ့နေပုံမှာ စိတ်ပျက်စရာဟုဆိုသော်လည်း နွေယမုံ ချိုသည် ခါးသည် ပြောခွင့်မရှိ။

မြယာကုန်းအိမ်ကြီးကို ကိုယ့်ပြဿနာနှင့်ကိုယ် ရောက်လာ

သည့် နွေယမုံကို အိမ်ရှင်က လက်ခံထားတာကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရ မည့် အနေအထားဖြစ်သည့်အတိုင်း ရေပိုက်ခေါင်းကို ဆွဲအဖွင့်

“အရည်နီနီတွေပါလား၊ ဘာတွေလဲ”

နီရဲသော အရည်တွေကို ရုတ်တရက် သေချာစွာအကြည့်

“အမလေး သွေးတွေ သွေးတွေပါလား”

ရေဘုံဘိုင်ပိုက်ကို ကမန်းကတမ်း ဆွဲပိတ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ

က ပြေးအထွက်မှာ

“ဒုန်း”

“ဝုန်း”

“အမလေး”

ပတ္တာပြုတ်နေသည့် တံခါးရွက်ကို အရှိန်ဖြင့် နွေယမုံ နှိပ်လေးက ပစ်တိုးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရာ နွေယမုံမှာ အိုဆွေး နသော ရေချိုးတံခါးနှင့်အတူ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားသည် နှင့်အတူ ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းကျလာသည့် မိုးလေအရှိန်ဖြင့် ရောထွေး သွားသည်။

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

နာကျင်သွားသည့် ခန္ဓာကိုယ်က ဝေဒနာကို ဂရုမစိုက်နိုင် နှင့်လဲနေရာက လူးလဲထပြီး အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကြောက်လန့် ထွား ပြေးထွက်ဖို့ ကြိုးစားပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသလို နှိပ်ရိန်သတ်သွားသည်။ ဒီနေရာကနေ တခြားနေရာကို ဘယ်လို

နည်းနှင့်မှ ထွက်သွား၍မဖြစ်။ နွေယမုံ သိသည်ကိစ္စ သိခွင့်မရ
မချင်း မြယာကုန်းအိမ်ကြီးက ထွက်ခွာသွားရမည်ဆိုလျှင် နွေယမုံပဲ
ဒုက္ခရောက်ရပေလိမ့်မည်။

ကိုကိုနှင့် တစ်သက်လုံး ဝေးရမည်ကိုတော့ နွေယမုံ
ကြောက်သည်။ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားပြီး မီးခြစ်နှင့်
ဖယောင်းတိုင်ကို လက်ထဲမှ တင်းနေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်
သည်။ အရေးအကြောင်းဆို ဒီဖယောင်းတိုင်လေးကို အားကိုးရ
မည်။ ခြေလှမ်းကို ခုတင်ရှိရာသို့အသွားမှာ ပန်းချီကားထဲက
မိန်းမပျိုက သူမ ဘာလုပ်လုပ် လိုက်ကြည့်နေသလို ထင်မိတာမို့
ပိုပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည်။

ကတ္တီပါခြုံထည်စကို ဖန်းချီကားမှာ ပြန်အုပ်လိုက်သည်။
မနက်ဖြန်ဆိုလျှင်တော့ နွေယမုံ သိချင်တဲ့အဖြေကို သိရမည်ထင်ရဲ့
ဟု စိတ်ကို ဖော့တွေးလိုက်မှ လူက နေသာထိုင်သာရှိသွားသည်။
ဖုန်ထနေသော အိပ်ရာကို တတ်နိုင်သမျှ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး တစ်နေ့
တာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သမျှအနားယူဖို့ ကြိုးစားမှ ဝမ်းဗိုက်ထဲက
ဆာလောင်မှုကို သတိရသည်။

ကိုကိုရယ်။

ယမုံအဖြစ်ကို မြင်လှည့်စမ်းပါဦးကွယ်။

ပါးပြင်ပေါ် စိမ့်အိုင်စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို
တားမြစ်ခြင်းမပြုဘဲ ကျိတ်၍ပင် ရှိုက်ငင်မိသည်အထိ နွေယမုံ

ရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ ခံစားမှုတွေ တနင့်တပိုး ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိ
သည်။ ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုနေရင်းကပင် မြယာကုန်း
အိမ်ကြီးနှင့် ထူးဆန်းသည့် လူတွေအကြောင်း နွေယမုံ ခေါင်းထဲ
ရောက်လာသည်။ သူမနှင့် လက်ခံစကားပြောသည့်လူ၏ နာမည်
တို့မသိ။ မေးဖို့ရန်လည်း အချိန်မရ။

အခြေအတင်စကားပြောကြရင်း ကိုယ့်ဒုက္ခတွေကိုချည်း
တင်ပြနေမိသော နွေယမုံရဲ့ အားနည်းချက်နဲ့ ကလေးဆန်မှုတွေ။
ပြီးတော့ ကိုကိုကိုချစ်သည့် အချစ်။ ယမုံက ကိုကိုကိုချစ်သဖြင့်
တို့ကိုပြောသမျှ ယုံသည်။ လက်ခံသည်။ အလေးအနက် တန်ဖိုး
ထားသည်ဆိုပေမယ့် စောစောကလူကတော့ နွေယမုံ ချစ်သ
လောက် ကိုကိုက နွေယမုံကို မချစ်ဟုဆိုသည်။

ထိုစကားသည်ပင်လျှင် နွေယမုံကို အဘယ်မျှ ဝမ်းနည်း
ဆိုးနွယ်စေသည်ကို ထိုလူကြီးမသိ။ တကယ်ပဲ ကိုကိုက နွေယမုံ
ကို မချစ်တော့ဘူးတဲ့လား။

ဟင်အင်း နွေယမုံ မယုံကြည်ပါရစေနဲ့ရှင်ရယ်။
သောကျိုးတစ်ယောက်၏ လှည့်စားမှုကို တစ်ခါမှ မကြုံဖူးရှာသော
နွေယမုံက သူမချစ်သူပြောသမျှ အဟုတ်ချည်းထင်နေပေမယ့်
နွေယမုံဆိုသည့် အချစ်ရူးမလေးကို အကြောင်းပြချက်တစ်မျိုးနဲ့
အတုလိုက်သော ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန် ကိုယ်တိုင်သည်က နွေယမုံ
အက်ကွယ်မှာ သူနှင့် ဂုဏ်ရည်တူ အဆင့်အတန်းတူ ဒေါက်တာ

ဝတ်မှုန်ဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ်လိုက်ခြင်းကိုက အခုချိန်ထိ နွေယဇုံ မသိရှာသေး။

သိများသိခဲ့မည်ဆိုလျှင်တော့ အချစ်ရူးမလေး နွေယဇုံမမျှာ ဤနေရာမှာပင် အသည်းကွဲရရှာပေဦးတော့မည်ဖြစ်ပြီး အခုတော့ သူမကိုယ်သူမ လှည့်စားခံရသူအဖြစ် မရိပ်မိရှာသော နွေယဇုံက ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ဘာပဲတွေးတွေး ကိုကိုကိုချစ်လို့၊ ကိုကိုကို မြတ်နိုးလို့ဆိုတာနှင့်ပင် အခက်အခဲ ပြဿနာပေါင်းစုံကို ရင်စည်းခံနေသည်။

ညဆယ့်နှစ်နာရီကျော်လျှင် အခန်းအပြင်သို့ လုံးဝမထွက်ပါနှင့်ဟု ပြောဆိုသတိပေးခဲ့သည့်စကားကိုလည်းကောင်း။ နွေယဇုံနှင့် ပထမဆုံးတွေ့ရသည့် ဒေါ်ခေမာဆိုသည့် အဘွားအိုနှင့် နွေယဇုံကို ရန်လိုနေသော အမှောင်ထုထဲက လူကြီး၏ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးကိုလည်းကောင်း။

နွေယဇုံကို မြယာကုန်းအိမ်ကြီးတွင် လက်ခံနေရာပေးခဲ့သူ ကိုလည်းကောင်း ဘာတစ်ခုမှ သုံးသပ်ဆင်ခြင် တွေးတောခြင်းမပြုနိုင်မီမှာပင် တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုရင်း နောက်ဆုံး မောပန်းနွမ်းနယ်သမျှ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွားရရှာပါတော့သည်။

အခန်း (၅)

နွေယဇုံ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ရာမှ ပထမဆုံးလန့်နိုးလာရသည့်အကြောင်းက အိပ်ခန်းတံခါးကို အပြင်မှ တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်နေသော အသံနှင့်အတူ တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာနေသည့် ကြောက်စရာကောင်းသော အက်ကွဲခြောက်ကပ်သော လူညည်းသံကြီးကြောင့်ဖြစ်သည်။

မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲအဖွင့်မှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်းဝတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ရုတ်တရက် အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားမိရာမှ မှိုန့်ကဲသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အေးစက်သော ရာသီဥတု ကြမ်းရှုရှုနိုင်လှပုံကို တွေးမိကာ သူမကိုယ်သူမ မြယာကုန်းသို့ ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို ခဏချင်း သတိရသွား၏။

သူမ အိပ်ခန်းတံခါးကို ညကြီးအချိန်မတော် မည်သူ့ဘာခေါက်နေသနည်း။ မြယာကုန်းတွင် နွေယဇုံနှင့် သိသူမည်သူ

မှမရှိ။ အခန်းကို လိုက်ပို့ပေးခဲ့သူကိုယ်တိုင် ညဆယ့်နှစ်နာရီကျော် လျှင် ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မျှ အခန်းအပြင်ဘက်ကို မထွက်ပါနှင့် ဟု တင်းကြပ်စွာ သတိပေးထားပါလျက် ဘယ်သူကများ သူမ အိပ်ခန်းတံခါးကို အဆက်မပြတ် ခေါက်နေသနည်း။

နွေယမုံကို လိုက်ပို့သည့်လူဆိုလျှင် နွေယမုံအမည်ကို ခေါ်ပေလိမ့်မည်။ အခု ဘာနာမည်မှမခေါ်။ ဒါဆို အပြင်က မည်သူနည်း။ အနားတွင် အသင့်ထားသော မီးခြစ်နှင့် ဖယောင်းတိုင် ကို လက်မှာ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်းအိပ်ရာမှ သတိနှင့် အသာ ထသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးကြောင့် တစ်ခန်းလုံး အလင်းရောင်ရသည့် အချိန်မှာ

“အခန်းအပြင်က ဘယ်သူလဲ”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို နွေယမုံ ခပ်အုပ်အုပ်အသံဖြင့် ဖြိုခွင်း သော်လည်း တစ်ဖက်က မည်သည့်တုံ့ပြန်ဖြေဆိုသံမှ မကြားရ သဖြင့် နွေယမုံရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ သွားသည်။

တံခါးခေါက်သံကို မကြားရတော့။

တိတ်ဆိတ်သော အခန်းထဲမှာ နွေယမုံ ကိုယ့်အသက်ရှူ သံကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ကြားနေရသည်အထိ ကြောက်လန့်နေ၏။ လက်တွင်ပတ်လာသည့် စိန်ကြိုးတပ် ရွှေရောင်နာရီလေးကို

မီးရောင်ဖြင့် မြှောက်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ အချိန်က ညနှစ်နာရီ တိတိကို ညွှန်ပြနေတာမို့ နွေယမုံမျက်နှာလေး ပွေးခနဲဖြစ်သွား သည်။

ဒီအချိန်ဟာ လူတိုင်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်ပဲ။ ဘယ်လိုအိမ်ရှင်ကမှ ဧည့်သည်မိန်းမပျိုလေး အိပ်ခန်းကို အချိန် မတော် တံခါးလာခေါက်နေမည်မဟုတ်။

ဒါဆို။

“အီး အဟင်း ဟင်း”

“ဟင်”

ကျယ်လောင်အက်ကွဲသော လူညည်းတွားသံကြီးကြောင့် နွေယမုံတစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်စိတ်ဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်သွားသည်။ အသံကြီးလည်း အစတုန်းက မသဲမကွဲ၊ နောက်တော့ ပီပီပြင်ပြင်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သရဲတစ္ဆေတွေ အများကြီးရှိနေပါလားဆိုသည့် အတွေး က နွေယမုံအတွေးအာရုံကို ပထမဆုံး ခြောက်လှန့်လာ၏။ ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ မိုးသံနှင့်လေသံ ရောထွေးနေဆဲ။

“ဒေါက် ဒေါက်”

ဟော အခန်းတံခါးကို ခေါက်နေပြန်ပြီ။ ကြောက်စိတ် ဖြင့် နွေယမုံနေရာက မလှုပ်ရဲ။ အခန်းပြတင်းပေါက်ရှိရာကို ခြိမ်းသက်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေခိုက်မှာ အို ဒါကဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

ပန်းချီကားထဲမှ မိန်းမပျိုက ပျပျအလင်းရောင်ကြားမှ
နွေယမုံကို စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက အခုလိုအချိန်မှာ ကြောက်စရာ
ကြီးပါလား။ နွေယမုံကိုယ်တိုင် ပန်းချီကားပေါ်က ကတ္တီပါစကို
သေချာအုပ် ထားရက်နဲ့ ဘာလို့ ဒီပန်းချီကားက ပြန်ပွင့်နေတာလဲ။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဒီအခန်းက မပန်းငုံနေတဲ့အခန်းဆိုတော့ မင်းအတွက်
အဆင်ပြေမှာပဲ။”

အခန်းထဲကို ပို့ပေးခဲ့သော အမည်မသိလူ၏အသံ။

ဒီအခန်းက မပန်းငုံနေတဲ့အခန်းဆိုတော့ ဟိုပန်းချီကားထဲ
က မိန်းကလေးက မပန်းငုံဆိုတာများလား။ ဒါမှမဟုတ် အခန်းပြင်
ကနေ တံခါးခေါက်နေသူကိုယ်တိုင်ပဲ အခန်းပိုင်ရှင် မပန်းငုံဆိုသူ
ပဲလား။

နွေယမုံထဲမှ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ဖြေဆိုမည့်သူက မရှိ။
အေးစိမ့်မည့် ရာသီဥတုမှာပင် နွေယမုံတစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်စိတ်
ဖြင့် စော့ချွေးပြန်စပြုလာသည်။ အခုချိန် နွေယမုံတစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့မည်
ဆိုလျှင်တောင်မှ သူမအဖြစ်က ကူကယ်သူကင်းမဲ့လှသောအဖြစ်။

“ကိုကို”

ယမုံ ကြောက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်။

အခုချိန် ယမုံနားမှာ ကိုကိုသာရှိမယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်ဖြစ်
နွေယမုံ ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်ရှင်။

အခုတော့ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲမှာ ယမုံတစ်ယောက်
တည်း။

ကြောက်စိတ်ဖြင့် နွေယမုံ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ လူက
ခငြိမ်မသက်ဖြစ်လာရသလို ချစ်သောကိုကိုကို တမ်းတမိရုံနှင့်
လှိုက်လှဲနှင့်သည်းစွာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရသည့် နွေယမုံအဖြစ်သို့
တူးပြောင်းသွားကာ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ အလိုလို
ပြည့်လာ၏။

အပြင်မှာ မိုးရောလေပါ ကျနေသည်။

နေရာက ကျပ်တည်းကုန်းမြေ။

ချောက်ချားတုန်လှုပ်စရာ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲမှာ
ဒီညဉ့်တွေ၊ မကျွတ်မလွတ်သည့် သူရဲတစ္ဆေတွေရှိနေရုံမက
နွေယမုံကို အခန်းပြင်ပက အသံပေးခြောက်လှန့်နေသည့်အဖြစ်။

ကြောက်လိုက်တာမှ ထွက်ပြေးစရာ မြေနေရာမရှိ။ မြယာ
ကုန်းအိမ်ကြီး၏ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုးကြီးမှောင်ကျကာ လေပြင်း
သန်နေသလို အိမ်ကြီး၏ပတ်ပတ်လည်မှာ မည်းမှောင်သော
ချွယ်ပိတ်ပေါင်းနှင့် ပြိုပျက်နေသည့် အုတ်ဂူများ။ နွေယမုံ ပါးပြင်
ပေါ်သို့ ပူနွေးသော မျက်ရည်တွေ မဆက်မပြတ် စီးကျလာ၏။

အခုမှပင် မြိုင်သာကလူတွေအားလုံး မြယာကုန်းဆိုတာ
နဲ့ ဘာကြောင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြသည်ဆိုတာကို နွေယမုံ
ဘာပေါက်စပြုလာသည်။ ဘယ်လိုလူကမှ မပတ်သက်ချင်

သည်မှာ ဘာမှမသန်း။

ဘယ်သူမှလည်း ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ် ရှာကြမည်မထင်။ မြွေကုန်းအိမ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်လို့လည်း ဘာတစ်ခုမှ အကျိုးမရှိ။ အကျိုးပျက်တာသာရှိမည်။

နွေယမုံဆိုသည့် သူမသည်သာလျှင် မိုက်မဲသော အတွေးအမြင်၊ ရူးသွပ်သော ချစ်စိတ်ကူးတယဉ်ယဉ်ဖြင့် ဤနေရာသို့ မရောက်ရောက်အောင် လာခဲ့မိသူ။

ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာသည့် နွေယမုံ။

အခုတော့ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းကြီးစွာ ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုရှိုက်နေမိသည့်တိုင် နွေယမုံလို မိန်းကလေးလေးကို ကူညီမည့်သူကဖြင့် ရောက်ရှိမလာ။

ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်။

ဘာဖြစ်လို့များ ယမုံကို ဖေဖေတို့နဲ့အတူ တစ်ခါတည်း ခေါ်မသွားရတာလဲရှင်။

မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ ယမုံသာ အတူပါသွားခဲ့လျှင် အခုလို ထိတ်လန့်ချောက်ချားစရာ အဖြစ်ဆိုးတွေနှင့် နွေယမုံကိုယ်တိုင် ကြုံဆုံစရာ အကြောင်းမရှိ။ ကိုကိုအချစ်ကို ဆုံးရှုံးစွန့်လွှတ်ရမည့် အရေးကိုလည်း ဤမျှ အလေးအနက်ထား တွေးပူနေစရာလည်း မလို။

တမလွန်ဆိုသည့် တခြားဘဝမှာ ချစ်သော မိဘနှစ်ပါး

နှင့်အတူ ငြိမ်းအေးစွာ ရှိနေရပေလိမ့်မည်။ အခုတော့ နွေယမုံတစ်ယောက်တည်း တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် မမြင်ဖူးမတွေ့ဖူးသော မျက်နှာစိမ်း သူစိမ်းများရဲ့အလယ်မှာ ကြောက်လန့်တကြား ငိုကြွေးနေရသည့်အဖြစ်လေ။

ထိုအတွက် နွေယမုံကို သနားမည့်သူမရှိ။ စာနာပေးမည့်သူ ဝေလာဝေး။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ အခြေအနေကြားမှာ နွေယမုံကိုယ်နွေယမုံ လွတ်ထွက်မသွားအောင် မနည်းဂရုစိုက်နေရ၏။

ဒေါ်အိန္ဒြာ၊ ဦးသက္က၊ ဦးဒေါ်ဆိုသည့် လူတွေကို ဒေါ်ခေမာဆိုသည့် အတွားကြီးက သေလူတွေအဖြစ် ပြောဆိုသွားသလို ဒေါ်ခေမာကို လာရောက်ပွေ့ယူသွားသည့်လူကြီးက မြွေကုန်းအိမ်ကြီးကို ကျိန်စာသင့်နေသော အိမ်ကြီးဟု ဆိုသွားသည်။ ဒီအိမ်ကြီးထဲကို ရောက်ပြီးမှ အသက်ရှင်လျက်နှင့် ပြန်မသွားနိုင်ပါဘူးဟု နွေယမုံကို ပြောလိုက်သည့်အသံကြီးကိုက စူးစူးရှရှနှင့် ကျိန်စာတိုက်လိုက်သလိုလို ဘာလိုလိုမို့ နွေယမုံရင်ထဲမှာ မနှစ်ဖြူသော်လည်း မြွေကုန်းအိမ်ကြီးက ထွက်ပြေးမသွားနိုင်အောင် ခုတ်အတင်း တွယ်ကပ်နေမိသမျှ အခုတော့ နွေယမုံ ကြောက်လန့်ချုပ်ငြိမ့်ဟု အော်ဟစ်ချင်လာသည်။

နွေယမုံ မိုက်မဲရူးသွပ်ခဲ့တာပါဟုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်ထံ ဝန်ခံလိုက်ချင်ပါသော်လည်း ထိုအခွင့်က နွေယမုံ

တံမှာ မရှိတော့။ အပြင်မှာ တဒေါက်ဒေါက်အသံကို သေချာငြိမ်သက်ပြီး အာရုံစိုက်လိုက်တော့ အသံက အခန်းအပြင်တံခါးဘက် မဟုတ်တော့။

နွေယမုံ့ ခေါင်းရင်းဘက် ပြတင်းတံခါးဘက်ဆီမှလာသော အသံအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသလိုလို ထင်ရပေမယ့် မသေချာ။ ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်ဥပေါက်ကြီးတွေကို ကျိတ်သုတ်ရင်း မီးအလင်းရောင်အင်အား နည်းလာခြင်းအပေါ် ပို၍ စိုးရွံ့ချောက်ချားလာ၏။

ဒီဖယောင်းတိုင်ကုန်လျှင် နောက်ထပ် ထွန်းစရာမရှိ။ အမှောင်ထဲမှာ နွေယမုံတစ်ယောက်တည်း မိုးရယ် မြန်မြန်လင်းပါတော့ဟု ဆုတောင်းချိန်မှာ ကျယ်လောင်ပီသစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် လူတစ်ယောက်၏ အော်ဟစ်ညည်းညူလိုက်သံကြီးကြောင့် နွေယမုံ နောက်ကျောပြင်ကို အိပ်ခန်းနံရံဖြင့် တအားဖိကပ်ထားလျက် ရသမျှ ဘုရားစာတွေကို ကပေါက်တိကပေါက်ချာ ရွတ်ဆိုရန် ကြိုးစားမိ၏။

ဘာသံကြီးလဲ။

သူရဲအော်သံဆိုတာ ဒါများလား။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသည့် အဖြစ်သနစ်ထဲမှာ နွေယမုံ ရင်ခန့်သံတွေကို ဂိုယ့်ဘာသာ ပြန်ကြားနေရသည်အထိ ချောက်ချားလျက်ရှိသည်။

“အို မီးငြိမ်းတော့မယ်”

မီးတောက်လေး လင်းနေပါစေဟု ဆုတောင်းပေမယ့် ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းက ဟုတ်ခန့် တောက်လောင်ပြီး ငြိမ်းသွားရကာ တစ်ခန်းလုံး အမှောင်ထု ကြီးစိုးသွားသည်နှင့် နွေယမုံ ကြောက်စိတ်ကို အသိတရားဖြင့် စတင်ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်မိသည်။

ဤမျှ ထိတ်လန့်ချောက်ချားစရာကောင်းသော နေရာသို့ နွေယမုံ ဘာအတွက် ရောက်လာရသည်ကို ပြန်တွေးမိတော့ အန်တီရှယ်လီအပေါ်မှာ စိတ်နှာမှုက ပိုပြင်းထန်လာသည်။ နွေယမုံ အခုလို ဖြစ်ရခြင်း၏ တရားခံက အန်တီရှယ်လီ။

မာမီနှင့် ညီအစ်မဟုဆိုသော်လည်း အန်တီရှယ်လီက ဓာမိုလို ချစ်စရာမကောင်း။ နွေယမုံအပေါ်မှာလည်း အမြဲမကြည်သာ။ မာမီရှေ့မှာ နွေယမုံအပေါ် ချစ်ဟန်၊ ဝှံ့ယံတာဟန်ပြတတ်သော်လည်း လူကြီးမိဘတွေလစ်သည်နှင့် နွေယမုံကို သူ့သားသမီးတွေနှင့်ပင် အရောတဝင် ဆော့ကစားခွင့်မပြုချင်။

တစ်နည်းနည်းဖြင့် လူစုခွဲပြီး နွေယမုံတစ်ယောက်ကိုယ်တိုင် ထိုက်စွဲတွေအပေါ်မှာ နားမလည်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် အရွယ်လေး နောက်လာချိန်မှာ အန်တီရှယ်လီသဘောထားကို ရိပ်မိဇာကာဘတ်နိုင်သ၍ အန်တီရှယ်လီတို့မိသားစုနှင့် မပတ်သက်အောင်နေဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဒါကလည်း နွေယမုံအပေါ်မှာ ထားရှိသည့် အန်တီ

ရှယ်လီ သဘောထားကြောင့်ဖြစ်သည့်တိုင် အန်တီရှယ်လီဘက်
တော့ နွေယမုံအပေါ်မှာ ထိုသို့မမြင်ပါ။

“အမလေး၊ အရှယ်လေးရလာတာနဲ့ ဇာတိကပြုလာ
လား၊ သူ့ကိုယ်သူ အိမ်ကြီးရှင်ဆိုပြီး အဒေါ်လုပ်တဲ့သူကိုတော့
မပြောနိုင်မဆိုနိုင်နဲ့၊ မမတို့တော့ ကျပ်ကျပ်အလိုလိုက်နော်၊ နောက်
ဆရာမနိုင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်ဖြစ်နေမယ်”

“သမီးကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ ရှယ်လီ”

“ဟိုမှာလေ မမြင်ဘူးလား၊ မမ သမီးက ရှယ်လီသို့
ဝင်နေကိုတောင် အဖက်လုပ်ပြီး စကားမပြောဘဲ အခန်းထဲဝင်
တာ မြင်လား”

“ကလေးတွေပဲကွယ်”

“ဘာကလေးလဲ၊ ရှယ်လီကိုတောင် မမရှေ့မို့ခေါ်
နှစ်ယောက်တည်းရှိလို့ကတော့ လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး၊ အ
မမကြောင့် သိလား၊ သိပ်မြှောက်ပေးရင် ဘာဖြစ်တတ်တယ်ဆို
မမသိတယ်မဟုတ်လား”

“တော်စမ်းပါ ရှယ်လီရယ်”

ပြီးနေသော မာမီမျက်နှာတင်းသွားသလို နွေယမုံအ
မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော အန်တီရှယ်လီလည်း ပါးစပ်ပိတ်သွားသ
နွေယမုံနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကြီးစွာသော လျှို့ဝှက်ချက်ရှိနေခဲ့ကြ
အန်တီရှယ်လီ သိထားခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ထိုအချိန်ထဲက နွေ

သိခဲ့ဖူးကောင်းပေမယ့် မာမီက နွေယမုံကို ဘာတစ်ခုမှ ဖွင့်ပြောခဲ့ခြင်း
မရှိဘဲ သူ့ရင်မှာ လွယ်မွေးသော သမီးလေးကဲ့သို့ အမြတ်တနိုး
ချစ်ခဲ့ရှာသူဖြစ်သည်။

မာမီကိုယ်တိုင် သူသမီး နွေယမုံအပေါ်မှာ ထားရှိသည့်
ဒေါ်ရှယ်လီ၏ သဘောထားကိုသိထားသူပီပီ နွေယမုံရှေ့မှ ဘာမဆို
ရဲရဲကြီး ရပ်တည်ပေးခဲ့ရုံမက ကိုကို ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်နှင့် ကိစ္စမှာ
လည်း မာမီရော ဒက်ဒီပါ အပျော်ကြီးပျော်နေသည့် နွေယမုံမျက်နှာ
လေးကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်ပီတိလှုံ့ဝနေခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။

မင်းဆွေမင်းမျိုးလည်းဖြစ်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ခေတ်အဆက်
ဆက်က ချမ်းသာပြည့်စုံကြသည့် ကိုကိုအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မျိုးရိုး
ဂုဏ် ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိသလို ကိုကိုတို့နည်းတူ ပြည့်စုံချမ်း
သာကြွယ်ဝသော မိန်းမလှလေး နွေယမုံ၏ လိမ္မာယဉ်ကျေး၍
ချစ်စရာကောင်းသော ကောင်းမြတ်သည့် ဂုဏ်သတင်းကလည်း
ပွင့်မွှေးသင်းထုံလျက် ကိုကိုမိခင် ဒေါ်ထိပ်တင်မကြီးကိုယ်တိုင် သား
ဆေး သမီးယူကိစ္စကို လိုလိုလားလား တောင်းခံရာ နှစ်ဘက်မိဘများ
သဘောအတိုင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ လက်ထပ်ကြရတော့မည့်
သူများအဖြစ် အများက အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြပြီးမှ နွေယမုံမိဘနှစ်ပါး
စလုံး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီးနောက် ထင်မှတ်မထားသော
ပြောင်းလဲမှုကြီးတစ်ရပ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ ထွက်
ဆီလာခဲ့တာဖြစ်သည်။

“နွေယမုံဆိုတာ မမသမီးအရင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မိဘတစ်ကောင်ကြွက်လေးကို မမက သနားလို့ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တရားဝင်မွေးစားခဲ့တာလေ၊ မယုံရင် ရှေ့နေကြီး ဦးဘဦးဆီမှာ စာချုပ်လုပ်ခဲ့တာ၊ ဒေါ်ထိပ်တင်မကြီးကိုယ်တိုင် သွားမေးကြည့်ပေါ့”

“ရှယ်လီက စေတနာနဲ့ပြောတာ၊ ကိုယ်က ဆွေကြီးမျိုးပြီ မဟုတ်လား၊ တော်ကြာ မျိုးရိုးဗီဇ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိတဲ့လူလက်ထပ်လိုက်မိလို့ တစ်သက်လုံး နောင်တရနေမှာစိုးလို့လေ၊ နွေယမုံအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ မကျေနပ်ခဲ့သော အန်တီရှယ်လီ၏ သဘောထားများက နွေယမုံမိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိသည့်အချိန်မှာ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းကြီး ပေါ်ထွက်လာခဲ့ရပါပြီ။

ထိုသတင်းကို ကြားစတုန်းက နွေယမုံကိုယ်တိုင် ကိုနားကိုယ်မယုံနိုင်ခဲ့အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း ကိုကိုမေမေ ဒေါ်ထိပ်တင်မကြီးကတော့ အန်တီရှယ်လီအကူအညီဖြင့် ဒက်ဒီမိတ်လည်းဖြစ်၊ နွေယမုံအပေါ်မှာလည်း တူမသားချင်းသဖွယ် ချစ်သော ရှေ့နေကြီး ဦးဘဦးထံ ထိုသတင်းစကား မှန်မမှန် အတိအစုံစမ်းမှုပြုခဲ့သည်။

မွေးစားသမီး နွေယမုံပါဟု သိရသည့်နေ့မှာပင် သူနှင့် လုံးဝသဘောမတူနိုင်ပါကြောင်း ဒေါ်ထိပ်တင်မကြီးကိုယ်ပြတ်သားစွာ ကြေညာအသိပေးလာတော့ နွေယမုံအိပ်ရာမှာ လူပြီး အရူးမလေးသဖွယ် ငိုရှိုက်မိသည်။

အန်တီရှယ်လီသမီး ဝင်နီနှင့် ကိုကို ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်တို့ ခြေဆိုသည့် သတင်းစကားကို ကြားရခိုက်မှာတော့ ဘာကြောင့် နွေယမုံအပေါ် ဤမျှ ရက်စက်ရသည်ကို နွေယမုံ သဘောပေါက်သည်။

သိန်းပေါင်းများစွာသော အမွေအနှစ်များကို တစ်ဦးတည်း ခံခဲ့ရသော သူဌေးမလေး နွေယမုံဖြစ်သော်လည်း လူမှာအမျိုးတူမှာအရိုးဆိုသည့်စကားအတိုင်း မျိုးရိုးအစဉ်အလာကို အထူးသတင်းထားသော ကိုကိုအသိုင်းအဝန်းထဲမှာ နွေယမုံ အရှုံးကြီးရှုံးသည်။

မျက်နှာအငယ်ကြီး ငယ်ခဲ့သည်။ သမီး သမီးနှင့် ပါးစပ်ဖျားကမချ။ နွေယမုံနှင့် ပတ်သက်ပျာပျာသလဲ နေရာပေးအလေးထား အရေးတယူရှိခဲ့သည့် ဒေါ်ထိပ်တင်မကြီးက နွေယမုံဆိုသည့် အမည်ကိုပင် မကြားချင်တတ်အောင် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်သွားစေသည်အထိ အန်တီရှယ်လီနှင့် နှုတ်ထွက်စကားများက အရာရောက်ခဲ့သည်။

“ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့ ယမုံလေးရယ်၊ ဘယ်သူတွေ ပြောပြော ယမုံသားမှာ ကိုကိုတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါသေးတာ၊ ယမုံ မွေးစားသမီးဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ်၊ (ကိုကိုကတော့ နွေယမုံအိပ်ချစ်နေဆဲပါ၊ ကလေးရယ်”

“တကယ်လား ကိုကိုရယ်၊ ယမုံ ဝမ်းနည်းနေလို့ ဒီစကား

လုံးတွေနဲ့ ယမုံကို နှစ်သိမ့်နေတာများလားရှင်”

မျက်ရည်တွေကြားက ယမုံဆိုမိသည်။ ပြီးတော့ ရေနစ်သူ
ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ဆွဲမိသလို ကိုကိုမျက်နှာကို အားကိုးတကြီး မော့
ကြည့်မိသည်။ မျက်ရည်တွေနှင့် ထိခိုက်နှမ်းနေသော်လည်း လှ
မြလှနေသည့် နွေယမုံ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ကာ ကိုကို
ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ကိုယ်တိုင်လည်း လက်ရှိအခြေအနေအပေါ်မှာ
မချင့်မရဲ မတင်မကျဖြစ်နေဟန်။

“နွေယမုံလေးရယ်”

နွေယမုံတစ်ကိုယ်လုံးကို သူ့ရင်ခွင်ကွယ်ကြီးထဲ သိမ်းကျုံး
ပွေ့ယူပြီး တင်းကြပ်စွာ ပေဖက်ထားသူ၏ ရင်ထဲက လှိုက်လှဲသော
ခံစားချက်ကို အရိုးခံမလေး နွေယမုံမော့ ခွဲခြားသိနိုင်ခြင်းဖြင့်
မစွမ်းသာရှာပါ။ ချစ်သောကိုကိုကိုယ်ကြီးကိုသာ မမှီမတမ်း
လက်ကလေးဖြင့် အားကိုးတကြီး တုံ့ပြန်ဖက်တွယ်ရင်း မျက်ရည်ဖြူ
ဖြူကျနေသည်။

“နွေယမုံကို ကိုကို တကယ်ချစ်တာပါကွယ်၊ နွေယမုံ
ဝမ်းနည်းနေလို့ ကိုကို နှစ်သိမ့်တာမဟုတ်ရပါဘူး၊ ယမုံကို ကိုကို
ချစ်တယ်၊ နွေယမုံလည်း ကိုကိုကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ချစ်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ယမုံဘဝမှာ ကိုကိုသာ အချစ်
ဦး အချစ်ဆုံးပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကိုကိုပြောတဲ့စကားကို ယမုံနားထောင်

မယ်၊ ကိုကို ခိုင်းတဲ့အတိုင်း နွေယမုံ လိုက်လုပ်ရမယ် ဟုတ်ပြီ
အ”

“ကိုကိုစကားကို ယမုံ နားထောင်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊
ကိုကိုခိုင်းသမျှ ယမုံ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပါမယ်၊ ယမုံဘဝမှာ
ကိုတစ်ယောက်ပဲ အားကိုးရာရှိတော့တယ်ဆိုတာ ကိုကိုသာ အသိ
ပါရှင်”

“နွေယမုံဆိုတဲ့ ကိုကိုအချစ်ရယ်”

ပြောပြီး နွေယမုံ ငိုသည်။

ချစ်သူ၏ စကားလုံးကို ချစ်ခြင်းဖြင့်ယုံသည်။ အားကိုး
ကြီးဖြင့် တွယ်တာလိုက်နာသည်။ အခုချိန်မှာ နွေယမုံဘက်က
အားကြီးရပ်တည်မည့်သူမှာ ချစ်သော ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း
တာနှင့် ချစ်သူက ဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်ဖို့အသင့်ရှိနေ၏။

ကိုကိုက နွေယမုံကို သေလိုက်ဟုဆိုလျှင်တောင် ခုချိန်မှာ
သူ့ဘဝက ကိုကိုအလိုကျ လဲသေပြလိုက်ချင်သည့် နွေယမုံအဖြစ်။
ဆိုင်းတွေကြုံခံစားရသည့် အခြေအနေတွေကြောင့် အပြောင်းလဲ
ပြောင်းလဲနေရှာသည့် နွေယမုံ။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုကိုအစီစဉ်ဖြင့် နွေယမုံ မြိုင်သာကို
ဆက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးဆီသို့။

ကြောက်စရာ ချောက်ချားထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စရာများဖြင့်
သီးထားသည့် ဒီတစ်ည ကုန်ဆုံးလျှင် ချစ်သောကိုကိုနှင့် နီးဖို့

ရန်သာရှိသည်ဟု စိတ်ကို ကြိုးစားဖြေသိမ့်ရင်း မျက်ရည်များ ကုန် စင်အောင် မသိမ်းဆည်းနိုင်ခင်မှာပင် စိတ်မောလှပန်းရခြင်းဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားရပြန်သော နွေယမုံနားထဲမှာ ချောက်ချားစရာအသံများ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍သွား၏။

အခန်း (၆)

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ပါ ဒီပါရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်းက သူ့ကို မောင်းထုတ်မပစ်ဘဲ ဒီမှာ လက်ခံထားရတာလဲကွ ဟင်၊ ဒီအကြောင်းတွေသာ ဟိုတစ်ယောက်သိသွားရင် ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်လာဦးမယ်မသိဘူး”

“ဒီမှာ ဒီပါ၊ ဘယ်သူမှမသိခင် ဒီကလေးမကို ဒီနေရာ စာနေ တခြားတစ်နေရာရာကို အမြန်ဆုံး ခေါ်ထုတ်သွားစမ်း၊ သူ့မျက်နှာကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး”

ဦးဇေယျမျက်နှာကြီးက ခက်ထန်နေသလို အဖျားရှိန်ဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော နွေယမုံမျက်နှာလှလှလေးကို မျက်လုံး မြူးကြီးဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ဟန်မှာလည်း မနှစ်ခြိုက်ခြင်း အလို မရှိခြင်းတွေ အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

“ဒီလောက် အဖျားကြီးနေတာ သူ့ကို ကျုပ် ဘယ်ခေါ်

သွားရမှာလဲဗျာ၊ ပြီးတော့ မြယာကုန်းနဲ့ ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေတဲ့ လူတွေကို တခြားဘယ်သူကများ လက်ခံချင်မှာလဲ”

ဒီပါအသံက အေးစက်စက်။

လုပ်သည့် နွေယမုံမျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းညိုညိုတွေကလည်း ငြိမ်သက်သက်။ နွေယမုံတစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြီး အပြင်းဖျားလျက်ရှိကြောင်းကို သိလျှင်သိခြင်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

အစတုန်းကတော့ မနက်လင်းတာနှင့် နွေယမုံဆိုသည့် မိန်းကလေးကို မြယာကုန်းအိမ်ကြီးနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးရာမှာနေပါ ဟု ပြောဆိုသတ်ပေးပြီး ပြန်လွှတ်ရန် စိတ်ကူးထားပေမယ့် နွေယမုံ ဆိုသည့်ကလေးမက တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြီး အပြင်းဖျား တာကိုကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဟေ့၊ သူ ဒီမှာရှိနေတာ ငါလုံးဝကြိုက် ဘူး”

“ကျွန်တော်က ပိုမကြိုက်သေးတယ်”

ဦးဇွဲက ဒီပါစကားကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်ကို ဒီပါ သိသည်။ မကြိုက်ရင် ဘာလို့ လက်ခံထားသေးလဲဆိုသည့် အကြည့်။

“အပြင်မှာ မိုးရောလေရောကျနေတုန်းပဲ”

အပြင်ကို ဘယ်လိုမှ ခေါ်သွားလို့မဖြစ်ကြောင်း ဒီပါ

သိသလို ဦးဇွဲလည်း သိသည့်အတွက် မျက်နှာကြီးဆိုသွားသည်။

“မင်း ရှုပ်တဲ့ဇာတ်ကို မင်းဘာသာရှင်း ဒီပါ”

“ကျုပ် မရှုပ်ပါဘူး၊ သူ့ဘာသာရှုပ်ပြီး ဒီအိမ်ရှုပ်ကြီးထဲ ရောက်လာတာပါ”

“ကိုဇွဲ”

“ကိုဇွဲ”

“ဟော မခေမာ ခေါ်နေပြီ၊ ဒီမိန်းကလေး ဒီမှာရှိနေတာ ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့ ဒီပါ”

ဒီပါက ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါမပြု။ မတုန်မလှုပ် အေးစက် စက်အမူအရာနှင့် ဒီပါကိုကြည့်ပြီး နေရာက ဦးဇွဲ မကျေမနပ်နှင့် ထွက်သွားသည်။ ဒီလိုကြီးနှင့်တော့မလွယ်။ နေရာတကာ ဆရာလုပ် ချင်သည်။ သူသိသလို သူတတ်သလို ဒီပါလည်း သိသည်။ တတ်သည်။

ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော မြယာကုန်းအိမ်ကြီးကို ဤမျှ ချော မောလှပသော နုနုငယ်ငယ် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ရောက်လာ တာကို ဒီပါ အံ့သြနေမိသည်။ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးရဲ့ဧည့်သည် မိန်းမလှလေးထံမှ အဖျားရှိန်ကြောင့် ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ ထွက်လာ တော့ ဦးခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

ညမောင်မောင်မည်းမည်းထဲမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မသဲမကွဲမြင်ရတုန်းက နွေယမုံဆိုသည့် ဧည့်သည်

မိန်းကလေး၏အလှကို ဒီပါ သတိပြုမိပေမယ့် ဤမျှ ဖူးစင်နေအောင် လှပနေလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ အခုတော့ အဖျားသွေးဖြင့် နီမြန်းနေသည့် မျက်နှာလေးသည်ပင် ဘာတစ်ခုမှ မပြင်မဆင်ဘဲ ဤမျှလှနေလျှင် အလှအပတွေ ခြယ်မှုန်းပြင်ဆင်လိုက်မည်ဆိုလျှင် အဘယ်မျှ တင့်တယ်လှပလိုက်မည်နည်း။

မမန်းငုံလို လှသည့်မိန်းကလေး။

ဒါပေမယ့် နွေယမုံဆိုသည့် သူမက မမန်းငုံထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုလှသည်။ လှပသည့် မိန်းကလေးတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့များ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးနှင့် လာပတ်သက်နေရတာပါလိမ့်။

ဒီအိမ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သူတိုင်း ကံမကောင်းကြတာကို ဒီပါ အသိဆုံး။ ဒီမိန်းကလေးလည်း မမန်းငုံလို မလှမပ အဆုံးသတ်မှာပဲလား။

“အင်း ဟင်း၊ မာ မိ”

“ကြောက်တယ်”

“ကြောက်တယ်”

အဖျားတက်ရာမှ ကယောင်ကတမ်း ညည်းတွားနေသော နွေယမုံမည်သော မိန်းမလှလေး၏ မျက်နှာကို ဒီပါ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မနက်အစောကြီး နွေယမုံအခန်းတံခါးကို သူ ခေါက်လိုက်တော့ အခန်းထဲက တုံ့ပြန်သံ ဘာတစ်ခုမှ မကြားရတော့။

နောက်တော့ အခန်းတံခါးကို လက်နှင့် တဒုန်းဒုန်းထုရင်း

နွေယမုံအမည်ကို သူ ခေါ်ကြည့်သည်။ အခန်းထဲက တုံ့ပြန်ထူးသံ မကြားရတော့။ သူ့မှာ အသင့်ရှိနေသည့် သော့ဖြင့် နွေယမုံအခန်းထဲကို အလွယ်တကူ ဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ရာပြင်ဆင်ထားသည့် ကုတင်ပေါ်မှာ နွေယမုံကမရှိ။

အခန်း၏ထောင့်ကွယ်နေရာမှာ ကွေးကွေးလေး အိပ်ပျော်နေသည့် နွေယမုံကို မြင်လိုက်ရတော့ ဒီပါ မျက်ခုံးတွေ တွန့်သွားသည်။ နွေယမုံအတွက် ပေးထားသည့် အိပ်ရာအခင်းတွေက ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသလို အခန်းထဲကပစ္စည်းတွေကလည်း အလဲလဲအပြိုပြို။

မမန်းငုံ၏ ပန်းချီကားကြီးမှာလည်း ကတ္တီပါစကို မတွေ့ရတော့။ ညက နွေယမုံ ပန်းချီကားကို ဖွင့်ကြည့်ခဲ့ပုံရသည်။

“အား”

နွေယမုံထံမှ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သည်းည။ လိုက်သံနှင့်အတူ တဟင်းဟင်း ညည်းသံထွက်လာပေမယ့် မျက်လုံးက ပွင့်လာခြင်းမရှိ။ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး နွေယမုံနားမှာ ဒီပါ ထိုင်ချပြီး ညည်းညူနေသော နွေယမုံနားပြင်ကို လက်နှင့် အသာထိ အကြည့်မှာ ပူခြစ်သော အရေပြားကြောင့် ဒီပါကိုယ်ကြီး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကလေးမလေး ဖျားနေပြီပဲ။

တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။ တစ်ညလုံး ဒီကြမ်းပေါ်မှာပဲ အိပ်ခဲ့ပုံရဟန်တူသည်။ အရပ်ကလေးတစ်ရပ်

ပွေ့ ယူသလို နွေယမုံကိုယ်လေးကို ပွေ့အယူလိုက်မှာ ဦးဇေယျမျက်နှာ
မည်းခနဲ ပျက်သွားသည်။

“မင်းသဘောနဲ့မင်း ဒီကောင်မလေးကို လက်ခံလိုက်
တာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဦးဇေယျအမေးကို ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမပြုဘဲ နွေယမုံ
ကိုယ်လေးကို ခုတင်ပေါ် အသာအယာချသိပ်ပြီး ငွမ်းစောင်ထူထူကို
သူမကိုယ်ပေါ် အသာလွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။

“ဒါက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သတိမေ့နေတာလား”

“ဖျားနေတာ”

“ဟင်”

ဦးဇေယျနှင့် ဒီပါ ဒီနောက်ပိုင်း တစ်ယောက်တစ်ခွန်း
ပြောချင် ရာပြောနေချိန်မှာ ဒေါ်ခေမာက ဦးဇေယျကို လှမ်းခေါ်
လိုက်ခြင်းဖြင့် သူတို့စကားပိုင်း အဆုံးသတ်သွားသည်။

အခု အခန်းထဲမှာ နွေယမုံနှင့်ဒီပါ နှစ်ယောက်ထဲကျန်ရစ်
သည်။ အပြင်းဖျားနေသော နွေယမုံကို ဆေးကုသမှုပြုရမည်လား။
ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ထားရမည်လားဆိုတာ ဒီပါကိုယ်တိုင်လည်း
ရုတ်တရက် မခွဲခြားတတ်။

ဦးဇေယျပြောသလို နွေယမုံ ဒီမှာရှိနေတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ
အသိပေးထားသင့် မသင့် ဒီပါ စဉ်းစားနေသည်။ မြယာကုန်းအိမ်
ကြီးထဲက လူတွေရဲ့စိတ်တွေက အမျိုးမျိုးဖြစ်သလို လူတွေကလည်း

တစ်ယောက်တစ်မျိုးဆိုတော့ခက်သည်။ ဒေါ်ခေမာက နွေယမုံဆို
သည့် မိန်းကလေးကြောင့် အိပ်ရာထဲလဲပြီး လူမမာကြီးလုံးလုံး
ဖြစ်နေသည်။

အဘွားကြီးက အစကတည်းက ကျန်းမာရေးကောင်းတာ
မဟုတ်။ ဒီကြားထဲက ဒေါသကလည်း ကြီးသေးသည်။ အားလုံး
သူ့စိတ်သူ့သဘောကတိုင်း လုပ်ချင်ရာလုပ် ပြောချင်ရာပြောတတ်
သည့် အဘွားကြီးမို့ ဘယ်သူနှင့်မှလဲမတည့်။ ဦးဇေယျတစ်ယောက်
တည်းပဲ အဘွားကြီးအလို အကုန်လိုက်ပြီး အဘွားကြီးကို သည်းခံ
စိတ်ရှည်သည်။

ဒေါ်ခေမာက နွေယမုံကို သဘောမကျသလို ဦးဇေယျ
ကလည်း နွေယမုံက မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲက အမြန်ဆုံးထွက်သွား
ခိုင်းနေသည်။ တခြားသူတွေအတွက် နွေယမုံဆိုသည့် မိန်းမလှလေး
ကို မနှစ်မြို့ကြပေမယ့် ဒီပါကတော့ သူမကို မပန်းငုံနှင့် နှိုင်းယှဉ်
ပြီး မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲမှာ လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံလိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ နွေယမုံ တခြားသူမဟုတ်။ မြယာကုန်းအိမ်ကြီး
၏ အထူးဧည့်သည်မလေးဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒီအိမ်ကြီး
ထဲမှာ ဒီပါ နေထိုင်လာခဲ့ပေမယ့် ဘယ်ဧည့်သည်လူစိမ်းမှ မြယာ
ကုန်းအိမ်ကြီးကို ရောက်လာခြင်းမရှိခဲ့။ ဒီပါ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက
တော့ မြယာကုန်းမှာ အဝင်အထွက် ဧည့်သည်တွေနှင့် စည်ကား
စွပ်ထွေးလျက်။ ကလေးပီပီ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသေးသည်။

မိုးသည်းညတစ်ည ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက် မင်း ကံကောင်းရင်တော့ ဒေါက်တာသိင်္ခါနဲ့ တွေ့ခွင့်ရပါ
များ၏ နောက်ပိုင်းမှာ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးကို ဘယ်လိုလူမှ ရောက်မ လိမ့်မယ် နွေယမုံ။
လာတော့သလို မြယာကုန်းအိမ်ကြီးမှာလည်း မြိုင်သာဝန်းကျင်အနံ့မှာ ကံဆိုးရင်တော့ ကျုပ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်လို့ ကျုပ်ကို
နာမည်ဆိုးဖြင့် လူများကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ချောက်ချားစေခဲ့ ခွင့်လွှတ်ပါ။
သည်။

“ကျွန်း”

ကျိန်စာသင့်နေသည့်အိမ်ကြီး။ အခန်းတံခါးကို ဒီပါကိုယ်တိုင် ဆွဲပိတ်ပေးပြီး အပြင်ကနေ
ဝိညာဉ်များ ပျော်မြူးရာ ဤနာနာဘာဝအိမ်ကြီးကို ပထမ သွားခတ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှ ညည်းညူလှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့ကို
ဆုံး မကြောက်မရွံ့ ရောက်လာခဲ့သည့် ကလေးမ။ အနီးပတ်ဝန်း ဩားသော်လည်း ဒီပါက လှည့်၍ပင်မကြည့်။ ခြေလှမ်းကျွဲကြီး
ကျင်က လူတွေအားလုံး ဘယ်လိုလူမှ မြယာကုန်းဆိုသည့် အမည် ဆွနှင့် နွေယမုံအခန်းကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားခိုက်မှာ အပြင်မှာ
ကိုကြားတာနှင့် ဘယ်သူမှ လိုက်မည်မဟုတ်တာ သေချာသည်။ နေရာလေပါ အင်းအားပြင်းစွာ တိုက်ခတ်ရွာသွန်းလိုက်သံက မြယာ
ဒီဝါ သွားခေါ်၍လိုက်မည့်သူက တစ်ဦးတစ်ယောက်သာရှိ ကုန်းအိမ်ကြီးနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံစွာ ပိတ်ဖုန်းသွား
သည်။ ထိုလူက တခြားသူမဟုတ်။ ဒေါက်တာ သိင်္ခါဆိုသည့်လူ။

အခုလောလောဆယ် ထိုလူကိုယ်တိုင် ဒီမှာမရှိ။ ရှိမည်
ဆိုလျှင်လည်း ချက်ချင်း သွားခေါ်၍ လိုက်ချင်မှလိုက်သည့်လူမျိုး
သူမှာ တခြားစိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုခုရှိနေလျှင်၊ ဒါမှမဟုတ် အာနံ့
စူးနစ်ပြီး အလုပ်ထဲမှာ စျာနဝင်စားနေလျှင် ဒေါက်တာသိင်္ခါဆိုသည့်
လူကို ဘယ်သူမှ ခေါ်၍မရနိုင်။

ထူးဆန်းသည့် လူမျိုးထဲမှာ ဒေါက်တာသိင်္ခါတစ်ယောက်
အပါအဝင်ဟုဆိုပေမယ့် နွေယမုံဆိုသည့် ကလေးမအတွက် ရယူ
ရမည့် အကူအညီကို ဒေါက်တာသိင်္ခါကသာလျှင် တတ်နိုင်ပေမည်။

❖ ❖ ❖

နေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ချိန်က မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သူဖြစ် သည့်အတိုင်း ဒေါ်ခေမာမျက်နှာပေါ်မှာ ကြွင်းကျန်သော အမှတ် အသားများကို ငေးကြည့်ရင်း ဦးဇွေ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက်၏။

“မခေမာ အိပ်ရာကနိုးလောက်တဲ့အချိန်မှာ တစ်ခေါက် ပြန်လာမယ်ဟုတ်လား။”

အခန်း (၇)

“ဟိုကလေးမလေး ပြန်သွားပြီလား ကိုဇွေ။”

“ပြန်သွားပါပြီ မခေမာ၊ အခု မခေမာ နေလိုကောင်းရ လား၊ ရင်ထဲမှာရော မောသေးသလား။”

“ကောင်းပါတယ်။”

ဒေါ်ခေမာအဖြေက ထိုမျှနှင့် ပြီးသွားပြီဟု ဦးဇွေသိလိုက် သည်။ အိပ်ရာထက်မှာ လူမမာကြီးလုံးလုံးဖြစ်သွားပေမယ့် ဒေါ် ခေမာစိတ်တွေက ဦးတည်ရာမှ လွင့်နေပေတော့မည်။ မျက်ဝန်းအ ကို ဖြည်းဖြည်းသာယာစွာ ပိတ်လိုက်ပေမယ့် ဒေါ်ခေမာ အိပ်စက် မည်မဟုတ်ကြောင်း သိသဖြင့် ကျိတ်သက်ပြင်းရှိက်လိုက်၏။

“အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်လေ မခေမာ၊ မခေမာအ နားကိုဇွေ။ စောင့်နေမယ်”

“သွားစရာရှိတာ သွားပါ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ”

ဒေါ်ခေမာက မလှုပ်မရှက် ငြိမ်သက်နေတာမို့ ဦးဇွေ

အခန်းထဲက အလိုက်တသိ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးတည်ရာ ခြေလှမ်းတွေက ရည်ရွယ်ရာမရှိ။ တစ်မိမိမိ ရွာသွန်းနေသော မိုး ဦးခိုးပေါက်တွေကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ငေးကြည့်ရင်း ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက် နန်းမသိ သက်ပြင်းချလိုက်သံ ကျယ်လောင်နက်ရှိုင်းသော ခံစား ချက်တွေနှင့်ဖြစ်သည်။

တခြားတစ်ပါးသောသူတွေနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရာမှာ ဦးဇွေ၏ ပင်ကိုယ်သဘာဝ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း အမူအယာတွေ သူ့ကိုယ် မှာ အပြည့်ရှိပေမယ့် ဒေါ်ခေမာရှေ့မှာတော့ ဦးဇွေဆိုတာ သည်းသိမ် မွေ့သူ။ အကြင်နာကြီးသူ၊ စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်သူ။

အခုချိန်ထိ ဒေါ်ခေမာအပေါ်မှာ ဦးဇွေက တင်းမာ ကပ်ထန်သော ဆက်ဆံပြောဆိုမှုမျိုး မရှိစေ့။ ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်သဖြင့်နေ၊ အဆင်မပြေစရာ စိတ်ဆိုးစရာတွေနှင့်ပဲ ကြုံလာကြ သော ဒေါ်ခေမာရှေ့မှောက်ရောက်တာနှင့် အရင် ဦးဇွေနှင့် ဒေါ်ခေ

မာရေက ဦးဇေယျဆိုတာ တစ်ယောက်စီဖြစ်သွားပြီ။

သူ့အပေါ် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပြီး အလိုမကျ အော်ဟစ်ဆူပူနေသော ဒေါ်ခေမာရေမှာ ဘာမှမသိသလို အမူအရာနှင့် ရေမြေတစ်ကောင်လို နေလာခဲ့သည့် ဦးဇေယျ။

မခေမာရယ်။

တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ မင်းအတွက်သက်သက် လူဖြစ်လာခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ် မမေ့ပါဘူး။ မင်း ကျေနပ်မယ်။ မင်းစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကျုပ်အသက်ကိုတောင် မင်းအတွက် ပေးဆပ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ ဇေယျဆိုတဲ့လူကို ဘာဖြစ်လို့များ အခုချိန်ထိ အေးစက်နိုင်ရတာလဲလို့ တွေးမိတိုင်း ကျုပ်ရင်မှာ မခဲမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်ပြင်းပြမှုတွေ ခံစားနေရဆဲပဲဆိုတာ မင်းသိရင် ကျုပ်အပေါ်မှာ မင်း။

ဦးဇေယျ၏ အတွေးမဆုံးခင်မှာ မိုးထဲလေထဲ အရှိန်ပြင်းပြင်းမောင်းဝင်လာသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် ဦးဇေယျစိတ်ထဲ အတော်လေး လှုပ်ရှားသွားသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့မှာမှ မောင်ပုန်ညှဲပြန်လာပါပြီကော။ ချက်ချင်းလိုပင် ဦးဇေယျစိတ်ထဲမှာ ဒီပါနဲ့ဟို ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်တော့ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဒီပါဆိုသည့်ကောင်နှင့်တော့ ခက်ချေဦးတော့မည်။ ဘက်စွနှင့် နွေယမုံဆိုသည့် ကလေးမလေးကို သူ့သဘောနှင့်

မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲ လက်ခံနေရာ ပေးထားသည်မသိပါ။ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးမှာ တစ်သက်လုံးနေလာပြီး ဒီအိမ်ကလူတွေအကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှ မသိနိုင်တော့ပြီလော။

ဒီပါကြောင့် ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်နှင့် ဦးဇေယျစိတ်ထဲမှာ ခဲဆွဲခံလိုက်ရသလို လေးလံမွန်းကျပ်သွားကာ အပေါ်ထပ်လှေကားမှ ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

သို့သော် ဦးဇေယျ မျှော်လင့်သလို ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာတော့ ဦးဘအိုက မောင်ပုန်ညှာကားနားမှာ ကြုံရောက်နှင့်နေတာ တားပေါ်ပါလာသည့် ဝန်စည်စလယ်အိတ်များကို ထုတ်ယူသယ်ပိုးချက် အိမ်ကြီးတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ ရိုးရိုးဆင်းလာခြင်းမဟုတ်။ လက်တစ်ဖက်မှာ ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့်မို့ ဦးဇေယျ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်အထက် သို့ မြင့်တက်သွားသည်။

မောင်ပုန်ညှာလည်း မဟုတ်ပါလား။

ဦးဇေယျကြည့်နေဆဲမှာပင် ကားပေါ်မှ နောက်တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။ ဦးဇေယျ မျှော်လင့်သော မောင်ပုန်ညှာဆိုသည့် လူဖြစ်သည်။

အရပ်အမြင့် ခြောက်ပေနီးပါးခန့်ရှိပြီး အသားလတ်လတ် ထိခုံးကောင်းကောင်းနှင့် မောင်ပုန်ညှာမှာ လူချောတစ်ယောက်

ဖြစ်သော်လည်း အားကစားလိုက်စားသူတစ်ယောက် မဟုတ်သည့် အပြင် အအိပ်မမှန် အစားမမှန်ခြင်းတို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ လိုအပ်သလောက် ထွားကြွင်းသန်မာခြင်းမရှိသဖြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါးမျှဖြစ်ရာ အဝေးကကြည့်မည်ဆိုလျှင် ရှည်လျားမြင့်မားသော သူ့အရပ်ကြီးကို အရင်သတိထားမိမည်ဖြစ်သည်။

မောင်ပုန်ညာမှာ အသက်သုံးဆယ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း အပြုံးအရယ်နည်းပါ၍ စကားပြော ပြတ်တောင်းအေးစက်သူဖြစ်ရာ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေမရှိသလောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများမှာ စာအုပ်စာတမ်းများသာဖြစ်ပြီး တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း သူ့အခန်းထဲမှာသာ အချိန်ကုန်လေ့ရှိပြီး ထမင်း၊ ဟင်းကိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ သတိမရအောင် အလုပ်များသူဖြစ်သည်။

စာပေဘက်မှာ လိုက်စားသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ရုက္ခဗေဒဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ဘယ်မှာမှ အလုပ်ဝင်ခြင်းမပြုဘဲ မြွေကုန်းအိမ်ကြီး၏ သီးခြားဆောင်တစ်ခုမှာ သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်နေထိုင်လျက် သူ ဝါသနာပါရာ သစ်ထဲဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခု စိတ်ကြိုက်စိုက်ပျိုးနေထိုင်သူဖြစ်သည်။

သူ့အလုပ်မှလွဲ၍ တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသဖြင့် အခု ချိန်ထိ တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်ကာ စာအုပ်နှင့် သစ်ပင်များသာ သူ့ အဖော်ဖြစ်သည်။

“လာပါ မိတ်ဆွေ၊ ထိုင်ပါ ကျွန်တော့်ကြောင့် အခုလို ဖြစ်ရတာ အများကြီး စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ကိုပုန်ညာ၊ ကိုပုန်ညာလို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရလိုက်လို့ ကျွန်တော်ကတောင် ဒီဒဏ်ရာကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပါ”

ဧည့်လူစိမ်းကိုကြည့်ပြီး မောင်ပုန်ညာမှာ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့သော်လည်း ဦးဇေယျာမှာ ထိုသူစိမ်းဧည့်သည်ဆိုသည်လူကို ကြည့်ပြီး စိတ်မှာ နှစ်သက်လိုလားခြင်းမဖြစ်မိဘဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း မြွေကုန်းကို ရောက်လာသည့် နွေယမုံဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် ဧည့်စိမ်းလူကို ယှဉ်တွဲလျက် ကြည့်နေမိ၏။

မိုးစံစပြုနေပြီဖြစ်၍ ဧည့်သည်မှာ ကြာကြာမထိုင်ဘဲ ပြန်ရန် နှုတ်ဆက်ရာ မောင်ပုန်ညာကပဲ သူ့ကားနှင့် ဧည့်သည်ဖြစ်သူကို လိုက်ပို့လေသည်။

အင်း အခုမှ သိပ်ခက်တာပဲကိုး။

လူတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မနေချင်ပါဘူးဆိုမှ ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ ရောက်လာသည့် ဧည့်စိမ်းတွေကြောင့် ဦးဇေယျာက အခုမှ ရှုပ်ထွေးမှုတစ်ရပ်ဖြစ်ထွန်းလာသည့်အခိုက်မှာပင် မြင်းအိုကြီး ဦးပြီး ဘယ်နေရာက ပြန်လာမှန်းမသိသော ဒီပါကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မသွားနဲ့လို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောထားရက်က ဒီပါဆိုသည့်

ကောင်က ဟိုဆရာဝန်ရုံးရှိရာကို သွားပြန်ပြီထင်သည်။ နွေယမုံဆိုသည့် ကလေးမလေးအတွက် ဆေးသွားတောင်းတာပဲဖြစ်မည်။ ဒီပါက ခြွယ်ကုန်းကလူတွေ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ဒေါက်တာသခါဆိုသည့် အရူးဆရာဝန်ရှိရာကို အခုလိုပဲ လူလစ်ရင်လစ်သလို အပြေးရောက်သွားပြီး အကူအညီတောင်းတတ်သည်။

ဒီလို အကူအညီတောင်းကောင်းကောင်းလို့လည်း မပန်းငုံကို ဆုံးရှုံးလိုက်တာကို မမှတ်သေး။ သူ့စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဒီပါက သူ လုပ်ချင်တာလုပ်၍ သူပြောချင်တာကို ပြောသူဆိုတော့ ခက်သည်။ ဦးဇေယျကိုလည်း မကြောက်။ ဒီပါနေရာမှာ တခြားသူ တစ်ယောက်တစ်ယောက်ဆိုလျှင် ဦးဇေယျကိုယ်တိုင် အပြစ်ပေးဒဏ်ခတ်မိမှာဖြစ်ပေမယ့် အခုလူက တခြားသူမဟုတ်ဘဲ ဒီပါကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတော့ ခက်သည်။

မောင်ပုန်ညာ ပြန်ရောက်ပြီဆိုသည့်အကြောင်းကို ဒီပါသိအောင် ဦးဇေယျ သွားပြောရဦးမည်။ များပြားရှုပ်ထွေးသော ခန်းမဆောင်တွေကို ကျော်ဖြတ်လာခိုက်မှာ ဦးဇေယျနားထဲသို့ တဒန်းဒုန်းထုရိုက်သံသဲ့သဲ့ကို စတင်ကြားနေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ပိပြင်သည်းကွဲလာသောအသံနှင့်အတူ အမှိုက်ပုံတစ်ခုလို ရှုပ်ထွေးညစ်ပတ်နေသော သစ်တိုသစ်စနှင့် တခြားတိုလီမိုလီပစ္စည်းများ ပြန်ကျပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသော ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီးထဲမှာ ဦးဘအိုတစ်ယောက်တည်း တလှုပ်လှုပ်နှင့် အလုပ်များနေတာကို တွေ့လိုက်

ရသည်။

အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေအောင် ပိန်လိုပျော့တော့သော ဦးဘအိုကိုယ်ပေါ်တွင် အရောင်အဆင်းမပေါ်သော အင်္ကျီဟောင်းတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားပြီး လက်ထဲမှာ တူနှင့်ဆောက်တစ်ခုရှိနေကာ သူ့ရှေ့က သစ်သားပြားကို စိတ်ဝင်တစား ငုံ့ကြည့်နေသည်။

စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းသော ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေသော အစုတ်အပြတ်ပစ္စည်းတွေကြောင့် အနံ့အသက်မကောင်း။ ညီစိုစိုဆောက်သိုးသိုးအနံ့ထွက်နေသည့် အမှိုက်ပုံအစုအဝေးထဲမှာ မြင်တွေ့နေရသည့် ဦးဘအို၏ပုံစံမှာလည်း အကြောင်းမသိသူတစ်ယောက်အနေဖြင့် တစ္ဆေသူရဲတစ်ကောင်နှင့် တူပေသည်။

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဗျ။ ဦးဘအို”

“ခေါင်းရိုက်နေတာလေ”

“ဟင်”

ဦးဘအိုထံမှ တုံးတံတီးအဖြေကြောင့် ဦးဇေယျရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိန်းမရအောင် မည်းပျက်သွားသည့် မျက်နှာကို ကြိုးစားပြုပြင်ရင်း

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ဒီခေါင်းရိုက်ခိုင်းတာလဲ”

“ဘယ်သူမှ မခိုင်းပါဘူး။ ကျုပ်ဘာသာ လိုအပ်ရင် အသင့်သုံးနိုင်အောင် ရိုက်ထားတာ၊ ဒါမှ ဟိုတစ်ခါကလို လူသေဆောင်ကို စောင်စုတ်ပတ်ပြီး ဖြစ်သလို တွင်းထဲ ပစ်မချတော့ဘူး”

ပေါ့ဗျာ”

“ဟာ”

ဦးဘအိုစကားက ဦးဇေယျ၏ တုတ်ခိုင်သန်စွမ်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း သွေးမရှိအောင် ဖြူဖျော့သွား၏။ ဦးဘအို၏ တစ္ဆေ သူရဲနှင့် တူသော မျက်နှာကို မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင်

“အိမ်ကြီးပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆို၊ ကျုပ်ခေါင်းလည်း ပြီးတော့မှာပါ”

“ဦးဘအို ခင်ဗျားပါးစပ်ကြီးကို ပိတ်ထားစမ်းပါ။ ခင်ဗျားလက်ထဲက တူနဲ့လွှဲကိုလည်း သိမ်းလိုက်တော့၊ ကျုပ် အခု ဒီပါကို ရှာနေတာ ဒီပါဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ် မသိဘူး”

ဦးဘအိုက သူ့လက်ထဲရှိ လွှဲနှင့်တူ စောက်များကို အသံမြည်အောင် ပစ်ချရင်း ဦးဇေယျမျက်နှာကို ကြောင်စိစိမျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ဒီလူနှင့် စကားဆက်ပြောနေလို့လည်း အကျိုးမထူး။

“ဒီပါကိုတွေ့ရင် ပြောလိုက်၊ မောင်ပုန်ညှာ ပြန်လာပြီလို့”

“သူ့အတွက်ရော ကျုပ် ခေါင်းရိုက်ပေးရဦးမလား”

“နောက်တစ်ခါ ခင်ဗျားပါးစပ် အဲဒီစကားထွက်ကြည့်စမ်း၊ ဟော့ဟိုမှာဘာလဲ မြင်တယ်မဟုတ်လား”

ဦးဇေယျညွှန်ပြရာသို့ ဦးဘအို လှမ်းအကြည့်မှာ မြင်လိုက်ရသည်က အကောင်းစား သားရေနွယ် ကြာပွတ်ကြီးတစ်ချောင်းခွေလျက် နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျယ်လောင်သော နာကျင်ညည်းထွားသံကိုပြုလျက် ဦးဘအိုမှာ နေရာမှာ ခွေခနဲ လဲကျသွားပြီးနောက် ပြန်ထမလာတော့ချေ။

လဲကျနေသော ဦးဘအိုကို ရွံရှာစက်ဆုပ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဦးဇေယျ ထိုနေရာကို ကျောခိုင်းလိုက်သည့်တိုင် မျက်လုံးထဲမှာတော့ ဦးဘအိုလက်ရာ လုပ်လက်စ ခေါင်းတလားကြီးကို တရစ်စဲစဲ မြင်ယောင်နေ၏။ ဦးဘအိုပြောသလို တကယ်ပဲ ဒီခေါင်းကြီးက သူ့အတွက် အသုံးဝင်ဦးမှာလားဟု တွေးမိတော့ ဦးဇေယျကိုယ်ပေါ်မှာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၈)

“အင်း ဟင်း ဟင်း”

မသည်းမကွဲ ညည်းညူသံက တဖြည်းဖြည်းပို၍ ပီပြင်လာသလို ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသော နွေယမုံ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ အဖျားရှိန်ကလည်း ကျဆင်းလျော့ပါးခြင်း လုံးဝမရှိပါ။

ဒီပါက သူ့လက်ထဲရှိ နောက်ဆုံးဆေးလုံးထုပ်လေးကို သူ့ လက်ဖံဝါးပြင်ပေါ် ဖြန့်ချလိုက်ပြီး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသော နွေယမုံ့ ကိုယ်လေးကို အသာအယာပွေ့ယူကာ ဆေးတိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေပါသည်။

“ဒီဆေးတွေကိုဝင်အောင် ကြိုးစားပြီး သောက်လိုက် နွေယမုံ့၊ ဒါမှ မင်း ပြန်နေကောင်းလာမှာ၊ ပါးစပ်ကိုဟ ဆေးကို မျိုချလိုက်၊ ပြီး ကျုပ်တိုက်တဲ့ရေနဲ့ မျောချဟုတ်လား”

နွေယမုံ့နားထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အသံ မသည်း

မကွဲ ကြားနေရသော်လည်း လေးလံနေသော မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်၍မရ။ တစ်ဖက်က ပြောနေသည့် စကားတွေကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေစဉ်မှာ နွေယမုံ့ပါးစပ်ထဲကို ဆေးလုံးဆေးပြားတွေ ရောက်လာ၏။

“မျိုချလိုက်လေ မျိုချလိုက်၊ ကျုပ်တိုက်တဲ့ ရေနဲ့မျောပြီး မျိုချလိုက်”

“ကိုကို”

အသံပိုင်ရှင်ကို နွေယမုံ့ချစ်သော ကိုကိုအသံဟု ထင်လိုက်မိသလိုလို့။ နှုတ်ခမ်းမှာ တောပေးလာသောရေဖြင့် ပါးစပ်ထဲရောက်နေသည့် ဆေးတွေကို ဝမ်းထဲရောက်အောင် ကြိုးစားအားတင်းပြီး ခွတ်အတင်း မျိုချလိုက်သော နွေယမုံ့။

သူမကိုယ်သူမ အပြင်းဖျားနေတာကို သိပေမယ့် ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ချစ်သောချစ်သူများကိုလည်း တမ်းတမ်းတတ် မလွမ်းနိုင်။ သတိမရနိုင်ခင်မှာပင် လေးလံသော မျက်ခွံများ ပိကျလာကာ စာရှိန်းရှိန်းတက်လာသော အဖျားရှိန်အောက်မှာ အသိတရားတို့ သွင့်မျောကွယ်ပျောက်သွား၏။

ဗြိယာကုန်းအိမ်ကြီးကို သော့ရွာဗျာပါဒတွေနှင့် ကိုယ်စိတ်နှလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ ရောက်လာခဲ့ရသည့် ကလေးမလေး နွေယမုံ့မှာ ဤအိမ်ကြီးကိုရောက်ပြီးသည့် ထိုတစ်ညမှအစပြု၍ အပူရှိန်မကျဘဲ အပြင်းဖျားနေခဲ့သည်မှာ ဒီနေ့နှင့်ဆိုလျှင် လေးရက်

တိတိ ရှည်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိရောက်စွာ ဆေးကုသမှု ပြုမည့်သူ မရှိရသည့်အထဲ မျက်နှာစိမ်းလူစိမ်းများအလယ်မှ နွေယမုံ အခြေအနေက စိုးရိမ်စရာ အကောင်းဆုံး အခြေအနေတစ်ရပ်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဒီပါအားကိုး သည့် ဒေါက်တာသိင်္ခီက အခုချိန်ထိ ပြန်ရောက်မလာသေး။ တတ် သလောက် မှတ်သလောက် ကြားဖူးနားဝဖြင့် ဆေးဆိုင်က သူ သဘောနှင့် ဝယ်ယူလာသည့် အဖျားပြတ်ဆေးတွေကိုတိုက်ပြီး နွေယမုံ ဆေးကုသမှုပြုနေသူက ဒီပါ။

“မင်း ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ ဒီပါ”

“ဟင် သူ သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဒေါ်လေးခေမာ”

အခန်းဝမှာ မားမားကြီးပေါ်လာသည့် ဒေါ်ခေမာ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသောသွင်ဟန်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အိပ်ရာ ထက်မှာ ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေသည့် နွေယမုံကိုတစ်လှည့်၊ ဒေါ် ခေမာကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသူက ဒီပါဖြစ်သည်။

“ဒါ ဒါ ဟိုတစ်ညက ကိုဒေါနမည်ကိုမေးပြီး ရောက် လာတဲ့ ဟိုကလေးမလေး မဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပါတယ် ဒီမျက်နှာ ပါပဲ”

“သူနာမည် နွေယမုံတဲ့ ဒေါ်လေးခေမာ”

“နွေယမုံ ဟုတ်လား”

အဖျားသွေးဖြင့် နီမြန်းနေသော နုနယ်အပြစ်ကင်းသည့် နွေယမုံဆိုသည့် မိန်းမလှလေး၏ မျက်နှာကို အနီးကပ်ငုံ့အကြည့် ဒေါ်ခေမာတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

ဒီမိန်းကလေးနာမည် နွေယမုံတဲ့လား။

ဒါ နွေယမုံမဟုတ်ဘူး။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ နွေယမုံ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒေါ်ခေမာရင်တွင်းက ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆိုနေသံကို ခည်သူမျှမကြား။

“သူ ဒီကိုရောက်တဲ့ညထဲက အပြင်းဖျားနေတာ အခုထိ ပဲ၊ ဦးဇွဲကတော့ ဒီအတိုင်းပစ်ထားလိုက်လို့ ပြောတယ်”

ဒေါ်ခေမာက နွေယမုံမျက်နှာပေါ်က အစိတ်အပိုင်းအား လုံးကို တစ်ခုချင်း စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေသည်။ သေချာကြည့်လေ ပို၍တူလေ၊ ပို၍တူလေ ဒေါ်ခေမာရင်အစုံကို တူအကြီးကြီးနှင့် ထသည်နှယ် တခုနဲ့ဒုန်းဖြစ်လာရလေမို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိလစ် ယုံပြီကျမသွားအောင် ကြိုးစားထိန်းနေ၏။

“ဒါ ဒါ စောဟောမာ၊ ဟုတ်တယ် သူဟာ စောဟောမာ ခု စောဟောမာအစစ်ပဲ”

“ဗျာ”

“ဟောမာ သမီး မေမေသမီးလေးရယ်”

“ဟာ ဒေါ်လေးခေမာ ဒေါ်လေးခေမာ၊ ခေါ်လို့လည်းမရတော့ဘူး”

“ဦးဇေယျ၊ ဦးဇေယျ”

ဒီပါအော်သံက တိတ်ဆိတ်နေသော အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းများကို ကျော်ဖြတ်လျက် ပဲ့တင်ရိုက်ထွက်ပေါ်လာ၏။ အဖြစ်က ယုံကြည်နိုင်စရာမရှိ။ တစ်သက်လုံး မိန်းမဆိုး၊ မိန်းမကြမ်းကြီးအဖြစ် သူ့စိတ်နှင့်သူ့ကိုယ်ပင် မတည့်သည့် ဒေါ်ခေမာထံမှ ရှားရှားပါးပါး မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မျက်ရည်တွေကို ဒီပါပင် မယုံ။

သားတစ်ယောက်လုံး ဆုံးစဉ်ကလည်း ဒေါ်ခေမာမငို။ မယန်းငုံဆုံးတော့လည်း ဒေါ်ခေမာ မတုန်လှုပ်။ အခု ဘာမှမဟုတ်သည့် ဧည့်သည်မျက်နှာစိမ်း မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် သေချာကြီး ငြိမ်သက်စူးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေက ဘာခံစားချက်မှမရှိသော အသည်း နှလုံးမရှိသော မိန်းမကြီးအဖြစ် ဒီပါ သိထားသော ဒေါ်ခေမာမှ ဟုတ်ပါလေစဟု ထင်ရသည်အဖြစ်မို့ ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်မယုံ။

ဒီကြားထဲ နွေယမုံကို စောဟောမာဟုပြောပြီး နွေယမုံ၏ အဖျားရှိန်ဖြင့် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည့် ကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ကာ မေမေသမီးလေး စောဟောမာဟု ပိုက်ထွေးရှိုက်ငင်ရင်း နွေယမုံ့ကိုယ်လေးပေါ်မှာ ဒေါ်ခေမာ့ကိုယ်လေး ပျော့ကျသွားတော့ ဒီပါ လန့်သွား

ကာ ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ဦးဇေယျအမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တာဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဒီပါ၊ အိမ်မှာ ဦးဇေယျမရှိ၊ ဟင် ဒေါ်ခေမာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုပုန်ညာ”

အခန်းဝမှာ မားမားကြီးပေါ်လာသည့် ကိုပုန်ညာကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ ဒီပါ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ နွေယမုံကို ကိုပုန်ညာ မမြင်စေနဲ့ဆိုသော ဦးဇေယျစကားကို ပြန်အမှတ်ရလိုက်ပေမယ့် မတတ်နိုင်တော့။

ကိုပုန်ညာက ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ဒီပါရှိရာ အခန်းထဲကို ဝင်ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

“ဒေါ်လေးခေမာ ဟင်၊ သူ သူက ဘယ်သူလဲ ဒီပါ”

“ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး”

“ဟင်”

ကိုပုန်ညာက လှပသော နွေယမုံမျက်နှာလေးကို အံ့သြသော အမူအရာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဒေါ်လေးခေမာကို သူ့အခန်းထဲ အရင်ခေါ်သွားပါ ကိုပုန်ညာ”

“သူကရော ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

ကိုပုန်ညာက ဒေါ်လေးခေမာ သတိလစ်နေတာကို စိတ်ဝင်စား။ နွေယမုံဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကိုသာ အာရုံစူးစိုက်နေတာ

မို့ ဒီပါ စိတ်အိုက်သွားသည်။

“ဟာ ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တော့မှာပူလို့ပါလား ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး မပြကြဘူးလား ဒီပါ”

“ဒီလိုနေရာကို ဘယ်ဆရာဝန် လိုက်ရမှာလဲ”

ဒီပါစကားကြောင့် ကိုပုန်ညှာငြိမ်သွားသည်။

“ဒေါလေးခေမာ ဒေါလေးခေမာ”

ကိုပုန်ညှာက ဒေါလေးခေမာကို သတိပြန်ရအောင် ငြိမ်းနေချိန်မှာ နွေယမုံထံမှ အဖျားတက်၍ ညည်းညူသံကလည်တိတ်ဆိတ်သော အခန်းထဲမှာ အပြိုင်ပျံလွင့်လာ၏။

“အင်း အင်း”

ဒေါခေမာထံမှ ညည်းညူသံသဲ့နှင့်အတူ လှုပ်ရှားလွန်လာသဖြင့် ကိုပုန်ညှာက ဒေါခေမာကို နွေယမုံအခန်းထဲ ပြေးယူချီမပြီး ခေါ်ထုတ်သွားသည်။

“လူနာကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားရင် သေလိမ့်မယ် ဒီထိုစကားကို ဒီပါ လက်ခံသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို နွေယမုံဆိုသည့် ကလေးမလေး မပန်းငုံနောက်ကို လိုက်သွားရမယ်မည်။ တစ်ခုတော့ ကွာခြားသည်။ မပန်းငုံ သေဆုံးချိန်မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေပေမယ့် နွေယမုံကြတော့ မပန်းငုံလို ရုပ်ပျက်ပျက်မဖြစ်ဘဲ လှလှပပလေးဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒီပါ”

“ဒီပါ”

ထမင်းချက် ဒေါ်ကြွတ်အသံကြောင့် နွေယမုံအိပ်ခန်းတံခါးကို ဒီပါ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်လေး ဘယ်ရောက်နေပြန်ပြီလည်းမသိဘူး၊ ဟိုဆရာဝန်ဆိုတဲ့လူက သူ့ကိုတွေ့ရင် အခုချက်ချင်း လွှတ်လိုက်ပါဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် လွှတ်ရမှာလဲနော်”

ဒေါက်တာသင်္ခါဆိုသည့်လူ ပြန်ရောက်ပြီဟု ဒေါ်ကြွတ်စကားအရ ဒီပါ သိလိုက်သည့်အတွက် နွေယမုံမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

မင်း ကံကောင်းသွားပြီ နွေယမုံ။

မပန်းငုံနောက်ကို မင်းလိုက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ဒေါ်ကြွတ်၏ ခြေသံက သူရှိနေသည့်အခန်းနှင့်ဝေးပြီး တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားသည်။

“သ မီး သမီး စောဟောမာကို ခေါ်ပေးပါ၊ စောဟောမာ မေမေသမီးလေး”

“မခေမာ စိတ်ကိုထိန်းလေ၊ သမီး စောဟောမာမှမရှိဘဲ သမီးလေး စောဟောမာဆုံးတာ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်တောင်ကြာပြီလဲ မခေမာရယ်”

ဦးဇွှန်အသံကြီးက အက်ကွဲခြောက်ကပ်နေသလို ညှိမှောင်သော မျက်နှာပေါ်မှာလည်း စိတ်မချမ်းမြေ့သော အသွင်မှာ ကင်း

ထင်းကြီးပေါ်လျက် မျက်ရည်ဖြင့်ဖြိုင်ကျပြီး သမီးဖြစ်သူ စောဟောမာကို တစ်ချိန်လုံး ခေါ်ငင်တမ်းတနေသူ၏ မျက်နှာကို ရိစေ့စေ့နှင့် ငေးကြည့်နေပါသည်။

“ရှင် ဘာသိလို့လဲ၊ ကျွန်မသမီးလေး စောဟောမာ မသေဘူးရှင်၊ ဟိုအခန်းထဲမှာရှိတယ်”

“သမီးရေ စောဟောမာ မေမေလာပြီ၊ သမီးလေးမေမေ လာပြီ”

“မခေမာ အဲဒီလို ဇွတ်မလုပ်နဲ့လေ”

“ဖယ် ကျွန်မကိုလွတ်၊ သမီးရှိတဲ့နေရာကို ကျွန်မသွားမယ်၊ သမီးနားမှာ ကျွန်မစောင့်နေမှ ရှင်တို့ ကျွန်မသမီးလေးက မသေဘဲ နိုင်မှာ၊ မပန်းငုံကိုလည်း ရှင်တို့ သတ်ခဲ့ပြန်ပြီ၊ ကိုအေးလည်း သေပြီ”

“ဒီတစ်ခါ ကျွန်မသမီးလေးကို ထိရဲထိကြည့်စမ်း၊ အဲလူကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရန်နိုင်ဓားနဲ့ ထိုးသတ်ပစ်မယ် နားလည်လား”

“မခေမာ မခေမာ သတိထားဦးလေ”

ဒေါ်ခေမာက ဦးဇွှေ ဘယ်လိုပင် သတိပေးတားမြစ်ခြင်း ပြုသော်လည်း မရတော့သည့်အဆုံး ဦးဇွှေကပဲ ဒေါ်ခေမာက တင်းကြပ်စွာ ချုပ်ကိုင်တုပ်နှောင်ပြီး ဒေါ်ခေမာ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ အိပ်ဆေးတစ်လုံး ထိုးသွင်းပေးလိုက်ရသည်။

ယောက်ျားအားနှင့် မိန်းမအားဖြစ်ရုံမက ကျန်းမာသန်စွမ်းနှင့် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ အားနည်းသော မိန်းမသားတစ်ယောက် ထပ်လို့မှ နှိုင်းယှဉ်၍မရ။ ဒေါ်ခေမာတစ်ယောက် ဦးဇွှေလက်မှာ အာဟာရရန်ကန်ကာ နောက် အသက်မှန်မှန်ရှုလျက် ဆေးရှိန်ဖြင့် ခြေကြက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

မခေမာ မခေမာ။

မင်းနဲ့ကျုပ်တို့ရဲ့ ပေးဆပ်နေရတဲ့ သောကဝံ့ကြွေးတွေ သယ်အချိန်ကြမှများ အဆုံးသတ် နိဂုံးချုပ်နိုင်မှာပါလိမ့် မခေမာ

❖ ❖ ❖

အခန်း (၉)

နားထဲကို ပထမဆုံး တိုးဝင်ရောက်ရှိလာသော ကျေးငှက်တို့ အော်မြည်သံကို မေးမှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးအစုံကို မဖွင့်သေးဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားနှင့်ငြိမ်သက်နေမိသူက နွေယမုံ။ ထူးခြားစွာ ဦးခေါင်းထဲမှာ ကြည့်လင်နေပြီး လူကလည်း ပေါ့ပါးနေခြင်းကြောင့် သူမအန္တရာကိုယ်တွင် ဘယ်ငြိမ်သော အဖျားရောဂါပျောက်ကင်းချမ်းသာရာရပြီဟု တွေးခိုက်မှာပင် သူမရောက်ရှိနေသည့် မြယာကုန်းအိမ်ကြီးနှင့် မယန်းငုံ၏ အသက်ဝင်နေသော ယန်းချိုကားကြီးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။

မျက်ဝန်းအစုံကို ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ ဖျတ်ခနဲအဖွင့်မှာ မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် နွေယမုံ ဘာမှဆက်မလုပ်နိုင်အောင် အံ့သြသွားသည်။ ကျယ်ဝန်းသန့်ရှင်းသော အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ အစိမ်းနုနုပျော့ပျော့လေး သုတ်လိမ်းထားပြီး စာကြည့်စားပွဲ

တစ်ခု၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ စာရေးသည့် ထိုင်ခုံတစ်ခု။ ဦးတော့ နွေယမုံအိပ်နေသည်။

အားလုံး နွေယမုံ ပထမဆုံးမြင်ဖူးနေခြင်းဖြစ်ပြီး အို မင်းကျဟောင်းနွမ်းသော တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ မယန်းငုံအခန်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အပြင်ဆင်များကြောင့် အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်မိသည်အထိ တုန်လှုပ်သွားသည်။

ဒါ ဘယ်နေရာလဲ။

ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းမဟုတ်သည်ကတော့ သေချာသည်။ အနီး၏ ညာဘက်ထောင့်တွင် အဝတ်ဗီရိုကြီးတစ်ခုရှိနေပြီး သောက်များဝတ် ရှပ်အင်္ကျီ၊ အပေါ်ဝတ်အနွေးထည်အင်္ကျီနှင့် မျက်နှာထုတ်ပဝါတို့ကြောင့် နွေယမုံ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။

သူမကိုယ်ပေါ်ကို အမြန်ကြည့်လိုက်တော့ နွေယမုံ ပို၍ ချောက်ချားသွားသည်။ ယောက်ျားဝတ် အနွေးထည်အင်္ကျီနှင့် သောက်များဝတ် ရှပ်အင်္ကျီ၊ အပေါ်ဝတ်အနွေးထည်အင်္ကျီနှင့် ခပ်လွင်သော သူမလုံချည်တစ်စည် ကိုယ်မှာရှိနေသည့်အတွက် ချစ်သွေးမွန်သွားသည်။

မြယာကုန်းကို လာတုန်းက နွေယမုံ ဝတ်ဆင်ခဲ့သည့် အဝတ်တွေမဟုတ်တာ သေချာသလို နွေယမုံ ကိုယ်ပေါ်မှာရှိနေသည့် အဝတ်အစားတွေကလည်း အပေါ်ဝတ်အနွေးအင်္ကျီကလွဲရင် ချစ်သွေးမွန်သွားသည့် အဝတ်အစားတွေဆိုတာလည်း သေချာနေသည်။

ခက်သည်က နွေယမုံအဝတ်တွေကို မည်သူလဲလှယ်
ဝတ်ဆင်ပေးသနည်း။ ပြီးတော့ ချောက်ချားစရာ မပန်းငုံအခန်းထဲ
မှာမဟုတ်ဘဲ တခြားအခန်းတစ်ခုကို ရောက်နေသည့် သူမအဖြစ်
ကို နွေယမုံ နားမလည်နိုင်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို သေချာပြန်တွေး
တော့ ကြောက်စိတ်မွန်ပြီး ငိုရင်းရှိက်ရင်း အေးစက်သော ကြမ်းပြင်
ပေါ်မှာ ခြုံစရာ စောင်တစ်ထည်ပင်မပါဘဲ အနွေးအင်္ကျီလေးတစ်
ထည်ထဲနှင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည့်အဖြစ်ကို နောက်ဆုံး
သတိရလိုက်သည်။

နောက်တော့ နွေယမုံ အပြင်းဖျားသည်မှာ လူမှန်းသူမှန်း
မသိ။ အဖျားကြီးနေချိန်မှာ နွေယမုံနားကို လူတွေရောက်လာတာ
ဝင်ထွက်သွားတာ စကားပြောတာမျိုးတွေကို ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းလာက်
သာ သိနေကြားနေပေမယ့် ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေဟု မမှတ်မိတော့။

အသိတရားတွေက နွေယမုံခန္ဓာကိုယ်လေးထဲကို ဖျတ်ခနဲ
ဝင်ရောက်လာလိုက်၊ ပျောက်ဆုံးသွားလိုက်နှင့် နောက်ဆုံး နွေယမုံ
ကမ္ဘာက အမှောင်အဝတ် ကျသွားခဲ့တာကလွဲပြီး ဘာဆိုတာမှ မမှတ်
မိတော့။

အသိတရားလေးတစ်ခု နွေယမုံခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဖျတ်ခနဲ
ရောက်လာသည်နှင့် ပထမဆုံး သတိရတမ်းတမိသည်က ချစ်သူ
ကိုကိုဖြစ်နေသဖြင့် နွေယမုံ ဝမ်းနည်းသွားသည်။

မြယာကုန်းအိမ်ကြီးသို့ရောက်လျှင် နွေယမုံ၏ ရှုပ်ထွေးနေ

သော ပြဿနာတို့ ငြိမ်းအေးပြေလည်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူး
ဖြင့် ရူးခဲ့သမျှ လက်တွေ့မှာ မြယာကုန်းက လူတွေအားလုံး နွေယမုံ
ကို ဘာတစ်ခုမှ မကူညီနိုင်ကြ။ သူတို့ကပင် နွေယမုံကို ပြန်ပြီး
ချောက်ချားပြနေလိုက်ကြသေးသည်။

နွေယမုံကြောင့် ဒေါ်ခေမာဆိုသည့် အတွားကြီး သတိမေ့
သွားတာ ပြန်မှ သတိရရဲလားမသိ။ ထိုအတွားကို ပြောဆိုစွပ်စွဲ
သလို နွေယမုံဆိုတာ သူတို့ကို ဒုက္ခပေးမည့်သူမဟုတ်။ နွေယမုံရဲ့
ဒုက္ခကိုသာ သူတို့က ကူညီဖြေရှင်းပေးရန်သာရှိပေမယ့် အခုချိန်
နွေယမုံ တွေ့လိုမြင်လိုသူကို မမြင်မတွေ့ရသေး။

အနည်းဆုံး ဦးဒေါ်ဆိုသည့် လူကြီးနှင့် တွေ့နိုင်လျှင်
နွေယမုံ လိုက်လာခဲ့ရသည့် ပြဿနာ အခက်အခဲကို ပြေလည်
အောင် ရှင်းနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။

ကိုကို။

နွေယမုံရဲ့ ကိုကိုရယ်။

ကိုကိုကို ချစ်လွန်းလို့ ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခသည်မလေးရဲ့
ထဲထဲက ဝေဒနာတွေကို ပန်းနှံပေါက်သလိုပဲ မှတ်ယူကျေနပ်ပစ်
သည့် နွေယမုံပါကွယ်။

အခု နွေယမုံရောက်ရှိနေသည့် နေရာဟာ မြယာကုန်းအိမ်
ထဲမှာပဲလား။ တခြားတစ်နေရာမှာလားဆိုတာ နွေယမုံကိုယ်တိုင်
မသိဘဲ ကွဲတာမို့ အဖြေရှာဆန်းစစ်ရန် ကိုယ်ပေါ်မှာ တစ်ပိုင်းတစ်

ရှိနေသည့်စောင်ကို ဖယ်ရှားပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းမည်အပြု

“ဒေါက်”

“ဂျီ”

စေ့ပိတ်ထားသော အိပ်ခန်းတံခါး ရုတ်တရက်ပွင့်သွားပြီး
နောက် လူတစ်ယောက် အခန်းထဲကို ဝင်လာတာ တွေ့လိုက်ရ
သည်။

“ဘယ်နှယ့်လည်း နေလို့ကောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ နွေယမုံ နေကောင်းသွားပါပြီရှင်”

အောင်မြင်ခန့်ညားသည့်အသံ။ တည်ကြည်ခန့်ညားသည့်
ဥပဓိရုပ်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံမှာလည်း အထက်
တန်းကျကျ လူကြီးလူကောင်းပုံစံအပြည့်မို့ နွေယမုံရင်ထဲမှာ ထိုလူ
အပေါ် သူ့အလိုလို ယုံကြည်မှုဖြစ်ထွန်းနေမိသည်။

အသက်က ကိုကိုနှင့် ရွယ်တူဟုထင်ရသည်။ ဥပဓိရုပ်ကြ
တော့ နွေယမုံရှေ့ကလူက ကိုကိုထက်ပို၍ ကြည့်ကောင်းရုံမက
ယောက်ျားပီသ၍ တိကျပြတ်သားမှုနှင့်တကွ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ ရှိသူတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်အမူအရာ
အပြည့်ရှိသူဖြစ်သည်။

“နာမည်က နွေယမုံနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်က ဒေါက်တာသင်္ခါပါ”

ဒေါက်တာသင်္ခါ၊ ထိုနာမည်ကို တစ်နေရာရာမှာ ကြားဖူး
သလိုလို ထင်မိပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာ ကြားဖူးသည်ကိုက နွေယမုံ
ကိုယ်တိုင်လည်း ရုတ်တရက်မမှတ်မိ။ သို့သော် ထိုအမည်မှာ
နွေယမုံအတွက် အစိမ်းသက်သက်မဟုတ်သည်က အသေအချာဖြစ်
သည်။

“ဒေါက်တာနာမည်ကို တစ်နေရာရာမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး
ကြားဖူးပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတာကိုတော့ နွေယမုံ မမှတ်မိ
ဆာ့လို့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ နွေယမုံကို ဆေးကုပေးတော့ ဒေါက်တာလို့
ဆင်ပါတယ်”

“မင်းကို ဒီအရောက် ပို့ပေးတာ ဒီပါပဲ၊ သူ့ကိုသာ
ကျေးဇူးတင်ပါ”

“ကိုဒီပါကိုရော နွေယမုံကို ဆေးကုသပေးတဲ့ ဒေါက်တာ
နဲ့ပါ နွေယမုံသိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒေါက်တာတို့ကျေး
ဇူးတို့လည်း နွေယမုံ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးဆိုတာ ယုံပါရှင်”

“လူဆိုတာ သတိမေ့တတ်တဲ့ သတ္တဝါတစ်မျိုးပဲ၊ တစ်ခါ
အလေ့ သတိမေ့ချင်လည်း မေ့မှာပေါ့”

“ရှင်”

ဒေါက်တာသင်္ခါ၏ စကားအဓိပ္ပါယ်ကို နွေယမုံ ရုတ်
တရက် နားမလည်နိုင်သဖြင့် မည်းနက်ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော
အသံနုကြီးများဖြင့် ဒေါက်တာ သင်္ခါမျက်နှာချောချောကို အငြိမ်

ကင်းစင်သော ကလေးတစ်ယောက်နယ် မောမောလေး ကြည့်လိုက်တော့ စူးရှတောက်ပသော ဒေါက်တာသင်္ခါ မျက်လုံးများဖြင့် ဆုံသွားသည်။

ဒေါက်တာသင်္ခါက နက်ရှိုင်းသော အကြည့်တစ်မျိုးဖြင့် နွေယမုံ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ခပ်စူးစူးတစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး နောက် ဖျတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲသွားသဖြင့် နွေယမုံကသာလျှင် ဒေါက်တာသင်္ခါမျက်နှာကို အံ့အားသင့်လျက် ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။

အရပ်ကြီးက မြင့်မြင့်မားမားဖြစ်ရုံမက ကိုယ်ဟန်ကလည်း ထွားကြိုင်းသန်မာသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ယောက်ျားပီသ၍ တည်ကြည်ခန့်ညား ချောမွေ့သော ဥပဓိရုပ်တို့ ပေါင်းစပ်လျက် အရှိန်အဝါတစ်မျိုးဖြင့် ကျက်သရေရှိသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်တွေ့ရပေသည်။

“အခု နွေယမုံ နေကောင်းပြီဆိုတော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် ပြောပါ၊ ရန်ကုန်ကို ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ နွေယမုံ ရန်ကုန်ကိုမပြန်သေးဘူး၊ နွေယမုံမှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ တခြားပြဿနာတွေ ရင်ဆိုင်နေရင်း ရှဦးမယ် ဒေါက်တာ”

နွေယမုံထံမှ ပြာပြာသလဲ ငြင်းဆိုကန့်ကွက်စကားကို

ဒေါက်တာသင်္ခါ ဘာတစ်ခုမှမပြောဘဲ သူမ မျက်နှာလေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

လောကကြီးအကြောင်း၊ လူတွေအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ သေချာရေရာစွာ မသိသေးသော အရွယ်မရောက်သေးသည့် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ထက် နွေယမုံကို ဒေါက်တာသင်္ခါ မြင်သည်။ ဒါတက်မပို။ ဒါကြောင့်လည်း နွေယမုံဆိုသည့် ထိုကလေးမကို စိတ်ကြိုက်အသုံးချ ဆော့ကစားစရာဖြစ်သည်ဟု သူနားလည်နေသည်။

သနားစရာကောင်းလှသော နွေယမုံက အခုချိန်ထိ သူမ ကိုယ်သူမ ဒုက္ခနွှဲထဲ ခုန်ချနေသူမှန်းမသိနိုင်ရှာသေး။ အရိုးခံအတွေးနှင့် သူမအပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကိုသော်မှမမြင်။ သူသာ မြယာကုန်းကို အချိန်မီ ပြန်မရောက်လာရင် နွေယမုံ တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေဘယ်လို ဆက်ဖြစ်မည်ကို မတွေးရုံ၊ မတွေးဝံ့အောင် ရှိနေခြင်းအဖြစ်ကို ဤကလေးမ နားလည်မည် မဟုတ်ပါ။

“အခု နွေယမုံ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ ဒေါက်တာ၊ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲမှာပဲလား”

“မြယာကုန်းအိမ်ကြီးအကြောင်း မမေးခင် အခု မင်းရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ဒေါက်တာသင်္ခါဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း မင်းမသိချင်ဘူးလား နွေယမုံ”

ပြတင်းပေါက်ကို မှီရပ်လိုက်သော သူ့ကို နွေယမုံ လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါက်တာသင်္ခါစိတ်ထဲမှာ နွေယမုံ ဖြေမည့် အဖြေကို စိတ်ဝင်စားစွာ တိတ်တဆိတ် စောင့်နေ၏။ အတော်လေး ကြာမှ

“နွေယမုံကို ရိုင်းတယ်ထင်ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ၊ အခုချိန်မှာ နွေယမုံဘဝအတွက် အရေးကြီးကိစ္စဖြစ် တဲ့ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးနဲ့ အိမ်အိမ်ကြီးထဲက လူတွေကလွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ မသိချင်ပါဘူး။ ဒေါက်တာသာ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲက လူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့”

“မြယာကုန်းအိမ်ကြီးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး နွေယမုံ”

“နွေယမုံကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်”

တုံးတိတ်စွာ နွေယမုံ တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်သည့် ပြတ်သားပွင့်လင်းသော နွေယမုံအဖြေကို ဒေါက်တာသင်္ခါ ဘယ်လို မှ သဘောကျလိမ့်မည်မဟုတ်။ နွေယမုံကိုပင် ရိုင်းပျာသည့် မိန်းမ လေး၊ လူမှုရေးမသိသူအဖြစ် စိတ်ထဲက ပြစ်တင်လျှင်လည်း နွေယမုံ ခံရုံသာရှိသည်။

“ပွင့်လင်းတဲ့ နွေယမုံသဘောထားကိုတော့ သဘောကျ ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတွေအားလုံးဟာ နွေယမုံ ရိုးသားသော ဘယ်သူမှ မရိုးသားကြဘူးဆိုတာတော့ နွေယမုံ သိထားစေချင်

တယ်”

“ဒေါက်တာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်၊ ဒေါက်တာစကား ကို နွေယမုံ နားမလည်ဘူး”

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မြယာကုန်းအိမ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နွေယမုံ ဘာတစ်ခုမှ မစုံစမ်းမပတ်သက်ဘဲ ပြန်သွားစေချင်တာ ကိုယ့်ဆန္ဒပဲ နွေယမုံ၊ ဒါဟာ နွေယမုံအပေါ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့စေတနာ စကားဆိုရင်လည်း ဟုတ်တယ်”

“ဘာအတွက်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် နွေယမုံ လာရာလမ်းကို ပြန်ပါ၊ နောက် ဘယ်တော့မှလည်း မြယာကုန်းနဲ့ ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“ရှင်”

“ဒေါက်တာက နွေယမုံ ဘာအတွက် မြယာကုန်းကို ရောက်လာရတယ်ဆိုတာကို ကြိုသိနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

အံ့ဩနေသော အမူအရာ။

မယုံကြည်နိုင်သော မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေနဲ့ သူ့ကို ငေးကြည့်နေသူလေးကိုကြည့်ကာ ဒေါက်တာသင်္ခါရင်ထဲမှာ ဆက် ပြောရမည့်စကားများအားလုံး ခက်ခဲပင်ပန်း မွန်းကြပ်လျက် လေးလံ သွားပေမယ့် ပြောရမည့်စကားကိုတော့ ပြီးဆုံးအောင် ဆက်လိုက်ရ ပါသည်။

“မြယာကုန်းကို နွေယမုံ ဘာအတွက်ရောက်လာတယ်

ဆိုတာ ကိုယ်မသိပါဘူး နွေယမုံ၊ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက် လောက်က ဒီပါ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်”

“ဒီပါ”

ထိုလူကို နွေယမုံ မသိ။

“နွေယမုံကို မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲမှာ လက်ခံပေးတဲ့လူ က ဒီပါလေ၊ သူ အသတ်ခံလိုက်ရပြီ”

“အို”

ဒီပါ ဘယ်သူဆိုတာ ဒေါက်တာသင်္ခါ ပြောပြလို့ နွေယမုံ သိလိုက်ရပြီးနောက်မှာတော့ ဒီပါ အသတ်ခံလိုက်ရသည်ဆိုသော စကားအတွက် တုန်လှုပ်သွားသည်။

“သူ အခုလို အသတ်ခံရတာ နွေယမုံကိုများ မြယာကုန်း မှာ လက်ခံလိုက်မိလို့များလားရှင်”

နွေယမုံအသံလေးက တုန်ရုံနေသလို မပန်းငုံ အခန်းထဲက နေ ဒေါက်တာသင်္ခါ အခန်းထဲကို ဘယ်လိုရောက်လာသည်ကို လည်း စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေပါသည်။

“ပြောလို့တော့မရဘူးပေါ့လေ၊ အဲဒီအိမ်မှာပဲ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က မပန်းငုံဆိုတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ အဆိပ်သောက်ပြီး အဆုံးစီရင်သွားတယ်”

“ရှင်”

“ရက မသင်္ကာပေမယ့် အထောက်အထား မခိုင်လုံလို့

အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတုန်း အခု ဒီပါ အသတ်ခံလိုက်ရတာ ပဲ”

နွေယမုံမှာ ပြောစရာစကား မရှိတော့သလို ဆွံ့အသွား ကာ ဒေါက်တာသင်္ခါမျက်နှာကိုသာ ကြောက်ရိပ်သန်းသော မျက်လုံးပြာကြီးများဖြင့် ပြန်ကြည့်နေပါသည်။

“တစ်ခုကံကောင်းတာက ဒီပါ အသတ်ခံရခင် နွေယမုံ ဒီကိုရောက်လာတာပဲ၊ အကယ်၍သာ နွေယမုံလည်း ဒီပါနဲ့အတူ ဂျီနေမယ်ဆိုရင် လူသတ်သမားက နွေယမုံအသက်ကို ဒီအတိုင်း သွတ်ထားမယ်မထင်ဘူး”

“ကိုယ်ဆိုလိုတာက ဒီပါနဲ့အတူ မင်းလည်း အသတ်ခံရ ခြင်တယ်လို့ ပြောတာ”

“အို”

“ဒီပါ အသတ်ခံရတာက မပန်းငုံအခန်းထဲက နွေယမုံ အိပ်ခဲ့တဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာလေ”

နွေယမုံမျက်နှာလေး ကြောက်စိတ်ဖြင့် ဖြူဖျော့သွားသည်။

ဒေါက်တာသင်္ခါပြောသလို ဒီပါနှင့်အတူ ဂျီနေရင် နွေယမုံကို လူသတ်သမားက ဒီပါကို သတ်သလို သတ်ပေလိမ့်မည်။ အတွေး နွေယမုံစိတ်တွေ ချောက်ချားသွားသည်။ ဒီပါ အသတ်ခံရသည် သိပြီးနောက်မှာ နွေယမုံ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲကို ဆက်သွားရ ခြင်းလား၊ မသွားရဘူးလားဆိုတာကို သူမဘာသာ ဝေခွဲမရဖြစ်သွား

သည်။

“ကိုင်း ဒါတွေနောက်မှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ လောလောဆယ် နွေယမုံ အားရှိအောင် မင်းအတွက် စွပ်ဖြတ်ပူပူလေး လုပ်ထားတယ်၊ ဟိုဘက်မှာ ရေချိုးခန်း အိမ်သာ ရှိတယ်၊ ပြီးရင် အခန်းအပြင်ကို ထွက်နိုင်ရင်ထွက်ခဲ့၊ မထွက်နိုင်ဘူး ဆိုရင်လည်း ခုတင်ပေါ်မှာပဲနေပါ”

“မင်းအတွက် ဆေးနဲ့စွပ်ပြုတ် ကိုယ်ယူလာမယ်”

အခန်းထဲ ဒေါက်တာသခံ၊ ထွက်သွားတော့ နွေယမုံ တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းတွေ ကြီးစိုးနေသည့် ဝန်းကျင်မှာ ဝေခွဲရခက်သော အတွေးများဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ခုတင်ပေါ်ကအဆင်းမှာ အခန်းနံရံပေါ်က ရွက်စုတ်ပြကွအိ လေးမှာ မြင်လိုက်ရသည့် ရက်စွဲတစ်ခုကြောင့် နွေယမုံ အလန့် တကြားဖြစ်သွားသည်။

ဘုရားရေ...

နွေယမုံ မြိုင်သာကို ထွက်လာသည့် နေ့ရက်နဲ့ အ နွေယမုံ မျက်စိရှေ့မှာ တွေ့မြင်နေရသည့် ရက်စွဲနှစ်ခုမှာ ဆယ်စုတ် တိတိကွာဟလိုနေပါပြီကောလား ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၁၀)

“ဟင်...ဒါ...ဒါ”

“ဟုတ်တယ် နွေယမုံ၊ ဒါ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးရဲ့ အစိတ် အပိုင်းတစ်ခုပဲ”

“အို”

သူမမျက်စိရှေ့မှာ တွေ့မြင်နေရသည့် ဖုန်းဆိုးမြေရိုင်းသက် သက် အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးသော မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ နွေယမုံ နှုတ်ဖျားက အလန့်တကြား အသံလေးတွေ ထွက်လာတော့ ဒေါက်တာသခံထံမှ ဝန်ခံစကား ကြားလိုက်ရတာဖြစ်သည်။

နွေယမုံ ရောက်ရှိနေသည့် နေရာက မြယာကုန်းအိမ်ကြီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟု ဆိုပေမယ့် ဒါ မြယာကုန်းပဲဟု နွေယမုံစိတ် အလိုလို ခံစားသိရှိနေသည်။ ဒေါက်တာသခံ၊ မျက်နှာကို နွေယမုံ အနံ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တည်ငြိမ်စွာ သူမကို ပြန်ကြည့်နေ

သည့် ဒေါက်တာသိင်္ခါ၏ စူးရှထက်မြက်သော တောက်ပသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဆုံသည်။

“ဒေါက်တာပြောတော့ ဒေါက်တာကိုယ်တိုင် မြယာကုန်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူးဆို”

“ဒါအမှန်ပဲလေ”

“ဒါပေမယ့် အခု ဒေါက်တာ နေနေတာ မြယာကုန်းနဲ့ပဲ မဟုတ်လား”

“ကိုယ်မငြင်းပါဘူး နွေယမုံ၊ ပြီးတော့ ဒီပါကိုသတ်လူသတ်သမားအဖြစ် သင်္ကာမကင်း အဖြစ်ခံနေရသူတွေထဲမှာ ကိုလည်းအပါအဝင်တစ်ယောက်ပဲ”

“ဟင်”

“နွေယမုံကတော့ ကံကောင်းပါတယ်၊ မြယာကုန်းနဲ့ နွေယမုံ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ တာဝန်ရှိသူတွေကို ပြောမကြဘူး၊ ကိုယ်အပါအဝင်ပေါ့”

“ဒါ ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင်၊ နွေယမုံကို လူသတ်တရားခံလို့ ထင်ခံရမှာစိုးလို့လား”

နွေယမုံအသံက ထစ်ငေါ့တုန်ရီလာသည်။ မြယာကုန်းနဲ့ နွေယမုံ ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ဤမျှ ရှုပ်ထွေးနက်ရှိုင်းမှုတွေ ရှိနေလို့မည်ဟု သူမကြိုတင်မသိခဲ့သလို မြယာကုန်း၏ လူသတ်မှုမှာလည်း နွေယမုံနှင့် သက်ဆိုင်ပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိဟု ယုံကြည်ပါ

“အခုချိန်မှာ ဘယ်သူမဆို လူသတ်တရားခံဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဒီပါဆိုတဲ့လူကို သတ်ဖို့မပြောနဲ့ သေသေချာချာတောင် နှိုးပါဘူး ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကိုယ်ကလည်း နွေယမုံကို လူသတ်တရားခံလို့ မဆိုလိုပါဘူး”

နွေယမုံ အာရုံထဲမှာ တစ်ခဏအတွင်း ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိသည်။ ဒေါက်တာသိင်္ခါပြောသလို မြိုင်သောက အမြန်ဆုံးပြန်မည်လားဟု စိတ်မှာတွေးရင်း ကိုကိုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လာပြန်သည်။

နွေယမုံကုန်းမာရေးက အဖျားပျောက်ပြီဟု ဆိုသော်လည်း နှိုးရှင်းရှင်းကြီး ပျောက်သေးတာမဟုတ်။ ဒေါက်တာသိင်္ခါ ကျွေးသည့် ဆေးနှင့် စွပ်ပြုတ်အနည်းငယ် သောက်ပြီးချိန်မှာ သေခံခေါင်းထဲ မူးနောက်စပြုလာသည်။

ပြီးတော့ သူမရှေ့တည့်တည့်က ဒေါက်တာသိင်္ခါမျက်နှာလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒေါက်တာသိင်္ခါဆိုတဲ့လူကရော သူလဲ၊ သူပြောတော့ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးနှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဆိုပေမယ့် ဒေါက်တာသိင်္ခါနေသည်က မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲရှိ နွေယမုံအတွက် စဉ်းစားစရာဖြစ်လာသည်။

မြယာကုန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါက်တာသင်္ခါ သိထားတာတွေ အများကြီးမို့ နွေယမုံဆိုသည့် သူမကို လာလမ်းသို့ ပြန်ပါဟု များ တိုက်တွန်းခြင်းလေလား။

“ဒေါက်တာ”

“ပြောပါ နွေယမုံ”

“မြယာကုန်းအိမ်ကြီးမှာ ဒေါက်တာနေလာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ နွေယမုံ”

“မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲက လူတွေအကြောင်း နွေယမုံ သိချင်လို့ပါ”

“သိပြီးရင် နွေယမုံ ပြန်မယ်လား”

“ဖြစ်နိုင်ရင် အခုပဲ လာရာလမ်းကို ပြန်ချင်တဲ့ နွေယမုံ ဒေါက်တာရယ်၊ နွေယမုံကို ဒေါက်တာ တကယ်ကူညီချင်တယ်ဆိုရင် မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲက လူတွေအကြောင်း နွေယမုံကို တဆိပ်ပြောပြပါလားရှင်”

“ကိုယ်ပြောမပြရင် နွေယမုံသိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာက နွေယမုံဘာသာ စုံစမ်းမယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာသင်္ခါက လှပသော နွေယမုံမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“နွေယမုံသိချင်တာ ဘယ်သူ့အကြောင်းလဲ”

“ရှင်”

“မြယာကုန်းအိမ်ကြီးမှာနေတဲ့ လူတွေက များသလို အကြောင်းအရာတွေကလည်း ရှုပ်ထွေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မေးတာ”

နွေယမုံ အတွေးအာရုံထဲကို နာမည်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်လာသည်။ ဒေါ်အိန္ဒြာ၊ ဦးသက္က၊ ပြီးတော့ ဦးဒေါဝါ။ ဒေါ်အိန္ဒြာ၊ ဦးသက္ကက သေသွားပြီဆိုတော့ ဦးဒေါဝါများ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်နေဦးမည်လားမသိ။

“နွေယမုံသိချင်တဲ့ လူသုံးသောက်ရှိပါတယ် ဒေါက်တာ၊ သူတို့က ဦးသက္ကရယ်၊ ဦးဒေါဝါရယ်၊ ဒေါ်အိန္ဒြာရယ်ပါ”

“ဦးသက္ကနဲ့ ဒေါ်အိန္ဒြာကတော့ မရှိတော့တာကြာပါပြီ၊ ဦးဒေါဝါကတော့ သေသလား၊ ရှင်သလား၊ ဘယ်နေရာမှာ ရောက်နေမှန်း ဘယ်သူမှမသိကြဘူး”

“ဟင် ဒီလိုဆို ဒုက္ခပဲရှင်၊ နွေယမုံကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မဖြေရှင်းပေးနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“နွေယမုံကိစ္စက ဘာကိစ္စလဲ၊ ဆောရီး ကိုယ့်စကားမှားသွားတယ်၊ နွေယမုံ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို မေးမိသလို ဖြစ်သွားပြီ”

“အခုချိန်ကြမှတော့ မထူးတော့ပါဘူးရှင်၊ ဘာအတွက်

ဟောဒီမြိုင်သာကို ရောက်လာရတယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာကို နွေယမုံ ပြောပြပါမယ်။ နွေယမုံအဖြစ်က ဒီလိုပါဒေါက်တာ”

နွေယမုံက သူမဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံ အလုံးစုံကို ဒေါက်တာသင်္ခါ ကို အစအဆုံး မချွင်းမချန် ရင်ဖွင့်ပြောကြားလိုက်ရာ ရင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာများအား တစ်စုံ တစ်ယောက်ထဲမှာ ရင်ဖွင့်လိုက်ရ၍လားမသိ။

နွေယမုံရင်ထဲမှာ အတော်လေး ပေါ့ပါးသက်သာရာ ရသွားသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

“နွေယမုံ ကိုကိုကိုချစ်တယ် ဒေါက်တာ၊ ချစ်လို့လည်း ဒီအထိအောင် ရူးမိုက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ ရောက်လာခဲ့တာပါ”

ဒေါက်တာသင်္ခါက သနားစရာကောင်းလှသော မိန်းမလှ လေး နွေယမုံ၏ ရင်ဖွင့်ခံစားချက်များကို နားထောင်ရင်း သက်ပြင်း ကြိတ်ရှိုက်လိုက်သည်။ နွေယမုံက သူမချစ်သူကိုကို၏စကားကို ယုံကြည်ကိုးစားလျက် အခုချိန်ထိ သူမဘဝကို အမှန်အတိုင်း မမြင် သေးဟု ဒေါက်တာသင်္ခါ တွေးနေမိသည်။

“တကယ်လို့များ နွေယမုံရဲ့ကိုကိုဟာ နွေယမုံကို မြယာ ကုန်းရဲ့ မျိုးဆက်ရင်သွေး အစစ်အမှန် ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် လက်မထပ် တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရှင်”

“ဒေါက်တာ ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ နွေယမုံဟာ တကယ်ပဲ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးရဲ့ သွေးသားအစစ်အမှန်ပဲလားဟင်၊ ဟုတ်သလား ဒေါက်တာ”

တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသော နွေယမုံ အမူအရာကိုကြည့် ကာ ဒေါက်တာသင်္ခါကိုယ်တိုင် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် နှုတ်ဆွဲအသွားပြီးမှ

“အတိအကျတော့ ကိုယ်လည်း ဘာမှမသိပါဘူး နွေယမုံ၊ တိုယ်ပြောတဲ့စကားထဲမှာ တကယ်လို့များဆိုတာ ပါပါတယ်”

တည်ငြိမ်လေးနက်သော ဒေါက်တာသင်္ခါမျက်နှာကိုကြည့် ကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသော နွေယမုံအသွင်လေးက တဖြည်း ဖြည်း ပြန်လည်တည်ငြိမ်လာသည်။ ထိုနောက်မှာတော့ တွေးတွေး ဆဆ အမူအရာလေးဖြင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ တကယ်လို့များ နွေယမုံသာ မြယာ ကုန်းအိမ်ကြီးရဲ့ မျိုးဆက်အစစ်အမှန် ဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုကိုက နွေယမုံကို ချစ်ချစ်၊ နွေယမုံက ကိုကိုကို လက်မထပ် ဆော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါရှင်”

တိုးဖျော့အားလျော့သော နွေယမုံအသံလေး၏ အဆုံးသတ် ဆိုလိုစွက်သွားသလို လှပသော မျက်နှာလေး နှိုင်းစိုင်းမောသွား ဘာကို မြင်လိုက်ရတော့ ဒေါက်တာသင်္ခါ ရင်ထဲ ဘယ်နေရာဆီက နှိုးမသိ။ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဆုံးဖြတ်ရတာလည်းဆိုတာ ကိုယ် သိလို့ရမလား နွေယမုံ”

“သိလို့ရပါတယ် ဒေါက်တာ၊ နွေယမုံ အခုလို ဆုံးဖြတ် ရတာ ကိုကိုကို ချစ်လို့၊ ကိုကိုကို သနားလို့ပါ ဒေါက်တာရယ်၊ နွေယမုံကြောင့် ကိုကိုဘဝမှာ ဘာတစ်ခုမှ အမည်းစက်မတင်စေ ချင်တာ ကိုကိုအပေါ်မှာထားတဲ့ နွေယမုံ မေတ္တာ စေတနာပါရှင်”

ဪ နွေယမုံဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးရယ်။ မင်းလေးက တော့ မင်းချစ်တဲ့ ကိုကိုအပေါ်မှာ မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တဲ့သူမို့ ကိုယ်ချစ် တဲ့ ချစ်သူအပေါ် ကိုယ့်ကြောင့် ဘာတစ်ခုမှ မထိခိုက် မနစ်နာစေ ချင်တာ မှန်ပေမယ့်...

နွေယမုံချစ်တဲ့ မြတ်နိုးတဲ့ ဒေါက်တာကုဏ်ရှိန်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ ကိုကိုကတော့ နွေယမုံနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အကျင့်စရိုက်ရှိတဲ့သူပဲ။ နွေယမုံမဟုတ်တဲ့ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကပဲ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ လက်သပ်သွားခဲ့ပြီဆိုတာကို မင်းလေး အခုချိန် မသိရှာသေးပါလား နွေယမုံရယ်။

“ဒေါက်တာ”

“ဗျာ”

“လူတွေက ဘာလို့ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးနဲ့ မပတ်သက် ချင်ကြတာလည်းဟင်၊ မြယာကုန်းလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ အားလုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်နဲ့ ရှောင်ရှားသွားကြတာ နွေယမုံ ကိုယ်တွေပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ လူတွေက မြယာကုန်းအိမ်ကြီးကို ဒီလောက်ကြီး ကြောက်လန့်ခါးသီးနေကြတာလဲဟင်”

“ကြောက်စရာကောင်းလို့ပေါ့ နွေယမုံ၊ ပြီးတော့ ခါးသီး ရမဲ့ အကြောင်းတွေလည်း ရှိလို့ပေါ့”

“ရှင်”

“တကယ်တော့ မြယာကုန်းဆိုတာ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ ဖုန်းဆိုးမြေကြီးဖြစ်သလို မြယာကုန်းအိမ်ကြီးမှာ နေကြတဲ့ လူတွေ အားလုံးဟာလည်း ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ လူတွေလို မြိုင်သာမှာ ရှိနေ ကြတဲ့ လူတွေအားလုံးက ဒီလိုပဲ နားလည်သတ်မှတ်ထားကြတယ် နွေယမုံ”

“ဒါကြောင့်လည်း ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ဘယ်သူမှ မပတ်သက် ချင်ကြဘူး၊ မဆက်ဆံချင်ကြဘူးပေါ့ နွေယမုံရယ်၊ ဒီလို လူအများက သတ်မှတ်ချင်အောင်လည်း မြယာကုန်းအိမ်ကြီးမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ လူတွေအကုန်လုံး တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ဘေးဒုက္ခဆိုးတွေ တွေ့ကြရသလို လူသေမှု၊ လူသတ်မှု ဆိုတာတွေလည်း ဟောဒီ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲမှာပဲ ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့ကြတယ်”

“အို”

“ကိုယ် သိသလောက် ပြောရရင် မြယာကုန်းဆိုတာ ဟိုးအရင်ထဲက ကျပ်တည်းဖုန်းဆိုးမြေပဲ၊ ဘယ်သူမှလည်း မနေရ ကြသလို သိချိုင်းနဲ့လည်း သိပ်မဝေးတဲ့ အိပ်ပျက်ကြီးကိုလည်း

လူတွေက သရဲခြောက်တဲ့ အိမ်ကြီးဆိုပြီး အနားကို ဘယ်သူမှ မသွားဝံ့ခဲ့ကြဘူး။”

“ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာတော့ အဲဒီအိမ်ပျက်ကြီးနဲ့ မြေကို ဈေးပေါပေါနဲ့ဝယ်၊ အိမ်ကြီးကို ပြင်ဆင်ပြီး မိသားစုတစ်စု လာနေကြတယ်။ သူတို့ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသက ပြောင်းရွှေ့လာကြတယ်ဆိုတာလည်း ဒီကလူတွေ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ အဲဒီ မိသားစုကလည်း ဒီကလူတွေနဲ့ ဘယ်သူမှ အဆက်အဆံ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ဘူး။ သူတို့ဘာသာ သီးသန့်နေကြတယ်လို့ ပြောတယ်။”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း အဲဒီအိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က မြယာကုန်းအိမ်ကြီးနဲ့ အဲဒီအိမ်ထဲက လူတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့ စောင့်ကြည့်ကြရင်း။”

“ဘာဖြစ်လဲ ဒေါက်တာ”

“ခဏလေး နွေယမုံ၊ အပြင်မှာ ကားသံကြားတယ်၊ ဘယ်သူလဲလို့ ကိုယ် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကားသံကို သတိမထားမိလိုက်သော်လည်း ဒေါက်တာ သင်္ခါကတော့ နွေယမုံလို မဟုတ်ချေ။ သူမ နားမှ ကျောခိုင်း ထွက်သွားသော ဒေါက်တာသင်္ခါ နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း နွေယမုံစိတ်မှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်ကုန်ရစ်သည်။ တခဏမျှ တီးတိုး စကားပြောသံသဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရပြီးနောက်

“ခဏနော် နွေယမုံ၊ ကိုယ် ကိစ္စရှိလို့ အပြင် ခဏ

သွားရဦးမယ်၊ အချိန် ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာ မပြောတာတိုလို့ ဗိုက်ဆာရင် နောက်ဖေးမီးဖိုထဲမှာ ကြိုက်ရာ ယူစားထားနှင့် ဟုတ်လား”

“ကဲ ကိုယ် သွားလိုက်ဦးမယ်”

အပေါ်ဝတ် ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဆွဲဝတ်ပြီး သွက်လက်ပေါ့ပါးသော အမူအရာဖြင့် လာခေါ်သူနောက်ကို လိုက်သွားသူကို နွေယမုံ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကားစက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

နွေယမုံ မျက်စိရှေ့မှာပင် တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသည့် ဒေါက်တာသင်္ခါ စီးနင်းလိုက်ပါသွားသည့် ကားလေးက ချုံ့နှိမ့် များကြား ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

အခန်း (၁၁)

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အိမ်ကြီးထဲမှာ နွေယမုံ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသူ နွေယမုံကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာသခင် ဆိုသည့် လူက သူ့ကိုယ်သူ မြယာကုန်းနှင့် ဘာမှ မပတ်သက်ပါဟု ဆိုသည့်တိုင် အခု သူနေထိုင်သည့် နေရာမှာ မြယာကုန်းနှင့် အလှမ်းမဝေးသော နေရာ ဖြစ်နေရုံမက မြယာကုန်းအိမ်ကြီး၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဟု ဆိုအပ်သော ခန်းမဆောင်တစ်ခုထဲမှာ ရှိနေခြင်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရခြင်း နှင့်အတူ။

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မြယာကုန်းအိမ်ကြီးကို စူးစမ်းလေ့လာလိုစိတ်များ နွေယမုံရင်မှာ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာသည့် အတွက် သူမ ရောက်ရှိနေသည့် အခန်းထဲမှ ထွက်၍ ဒေါက်တာ

သင်္ချာမူသည့် အဆောင်အနံ့ လျှောက်ကြည့်ရန် စိတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟင် ဟိုမှာ ဘာလဲ”

ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ပျောက်သွားသည့် အခန်းတစ်ခန်းကို နွေယမုံ စိတ်ဝင်စားစွာ အနားတိုးကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။ ပပ်ဟဟလေး ပွင့်သည်ဆိုရုံ ပွင့်နေသည့် အခန်းတံခါးကနေ အထဲကို အသာချောင်းကြည့်လိုက်၏။

“ဘာတွေပါလိမ့်”

အခန်းထဲမှာ မှောင်နေသော်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် လက်ခနဲ ပြာရောင်သန်းနေသည့် အရောင်ကြောင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ရာ တံခါးမှာ သူ့အလိုလို ပြန်ပိတ်သွားသဖြင့် နံရံရှိ မီးခလုတ် နှိပ်ရာသို့ စမ်းသပ်ဖွင့်လှစ်လိုက်ရာ အခန်းကြီးတစ်ခုလုံး ဝင်းထိန်သွားလေသည်။

အခန်းမှာ ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး အခန်းထဲတွင် ဆင်းလျှင်လင်းသွားခြင်း ကြွက်ဖြူကလေးများသည် ၎င်းတို့ လောင်အိမ်အတွင်းရှိ လျှောက်တန်းများတွင် ဟိုဒီပြေးလွှားလျက် ရှိသည်ကို အဦးဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် တခြားသတ္တဝါများနှင့် အကောင်ဗလောင်များကို တစ်ခုချင်းစီ လျှောက်ကြည့်နေရာမှ တစ်နေရာအရောက်မှာတော့

“အမလေး”

“မြွေ မြွေတွေပါလား”

လှောင်အိမ်ထောင့်များတွင် လိမ်တွေးနေသော မြွေများကို တွေ့မြင်ပြီးနောက် ခြေအစုံကို နောက်သို့ လှည့်ပြေးမိလျက်သား တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေစဉ်မှာပင်

“ဒေါက်တာ ဒေါက်တာ အထဲမှာ ဒေါက်တာ ရှိပါသလား”

လူတစ်ယောက်၏ ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်သံနှင့်အတူ အခန်း ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသည့် ခြေသံကြောင့် နွေယမုံမှာ အခန်းထဲက မီးကို ကမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်ကာ အခန်းတံခါး၏ သော့ပေါက် မှတစ်ဆင့် အခန်းအပြင်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ

“ဟင် မိန်းမတစ်ယောက်ပါလား”

အရပ်မြင့်မြင့် သေးသေးသွယ်သွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှာ သိုးမွေးအင်္ကျီအနွေးထည် တစ်ထည်ကို ဝတ်ကာ နွေယမုံအိပ်ခန်းရှိရာ အတွင်းခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားတာကို တွေ့ရ၏။

ဆံပင်မှာ ဖြောင့်စင်း၍ နက်မှောင်လျက်ရှိပြီး ဆံယဉ်း တချို့မှာ နဖူးပြင်ပေါ်သို့ ကပိုကရို ကျနေ၏။ မျက်နှာမှာ ကြည့်ဖော် ရှုပျော်ဖြစ်၍ အသားလတ်လတ်နှင့် ဖြစ်သည်။

နွေယမုံမှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိသော ထိုမိန်းက လေးကိုကြည့်ကာ အသံပြုလိုက်ကောင်းနိုး၊ ဒီအတိုင်းပဲ အခန်းထဲမှာ

ငြိမ်နေရဦးနှင့် ဆဲခဲရခက်နေစဉ်မှာပင် မိန်းကလေးမှာ နွေယမုံအခန်း သို့ ရောက်သွား၏။

“ဒေါက်တာရော ဟိုတစ်ယောက်ပါ မရှိတော့ပါလား၊ ဘယ်များသွားကြပါလိမ့်နော်”

“ကျွန်မ ဒီမှာ ရှိပါတယ်”

“ဟင် ရှင်၊ နေကောင်းသွားပြီလား”

မိန်းကလေးမှာ နွေယမုံနှင့် သက်တူရွယ်တူခန့် ဖြစ်ပြီး ဘုမနောက်နားတွင် မားမားရပ်နေသော နွေယမုံကို ရုတ်တရက် ဆွဲလိုက်၍ ကြောက်လန့်ဟန်မပြဘဲ တရင်းတနီးပင် နှုတ်ဆက်၍ ချီကံရာ နွေယမုံမှာ သူမ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော မိန်းကလေး၏ ချိတ်နာကို ကြည့်ကာ အံ့သြနေ၏။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မကို မေးတာလား၊ ကျွန်မ မလေးရီပါ၊ ရှင် မကောင်းဖြစ်နေတုန်းက ကျွန်မပဲ ရှင်ကို အဝတ်လဲပေး၊ ပြုစု ဆေးခဲရတာပေါ့”

“အို”

“ဆောရီးပါရှင်၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ နွေယမုံလည်း ဘယ်သူမှန်းမသိတာနဲ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး နွေယမုံရယ်၊ ဪ နွေယမုံလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်၊ ကျွန်မတို့ချင်း ရွယ်တူလို့ ထင်ပါတယ်”

“ခေါ်ပါ မလေးရီ ခေါ်ပါ။ ဒါနဲ့ မလေးရီကရော ဒေါက်တာနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်လည်းဆိုတာ သိပါရစေ”

မလေးရီမှာ စိတ်သဘောထား အေးဆေးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ နွေယမုံနေမကောင်းဖြစ်နေစဉ် ပြုစုပေးခဲ့သူအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ရင်းနှီးစွာ စကားဆိုရင်း နွေယမုံစိတ်ထဲမှာ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးအကြောင်း မေးမည်ဟု အားခံထား၏။

“ကျွန်မက ဒေါက်တာနဲ့ ဘာမှ မတော်ပါဘူး နွေယမုံနို့လို့ပဲ လိုအပ်လို့ ခေါ်ခိုင်းရင် လုပ်ပေးရတာပါပဲ”

“မလေးရီ နေတော့ရော ဘယ်မှာနေလဲ”

“ဒီမှာပဲ ငယ်ငယ်လေးထဲက နေတာပါ”

“ဟင်”

မြယာကုန်းမှာပဲ ငယ်ငယ်လေးထဲက နေပါသည်ဆိုသော မလေးရီ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း နွေယမုံရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် မြည်လာသည်။ နွေယမုံသိလိုသည့် အဖြေများကို မလေးရီက တစ်ဆင့် သိရတော့မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ရှိနေစဉ်မှာပင် မလေးရီက နွေယမုံမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း

“နွေယမုံကြောင့် ကိုဒီပါ အသတ်ခံရတာ သိပြီလား”

“ရှင်”

“ဦးဇေယျက နွေယမုံ ဒီကိုလာတာ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး၊ နွေယမုံကို လက်ခံထားတဲ့ ကိုဒီပါကိုလည်း တစ်ချိန်လုံး ဆူနေတာနဲ့ ကိုဒီပါက နွေယမုံကို ဒေါက်တာဆီကို တိတ်တိတ်ခေါ်လာတာ နောက်တော့ မပန်းငုံ အခန်းထဲမှာပဲ ကိုဒီပါ သေနေရော”

နွေယမုံကြောင့်။

နွေယမုံကို လက်ခံလိုက်မိသည့်အတွက် ဒီပါဆိုသည့် လူ အသတ်ခံရပါသည်ဟု မလေးရီက သွေးအေးစွာ ပြောနေနိုင်ပေမယ့် နွေယမုံမှာ မလေးရီကဲ့သို့ သွေးအေးမနေနိုင်ဘဲ စိတ်ဆီခိုက်သွားကာ လူတစ်ယောက်လုံးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ရသော လူသတ်သမားဆိုသူကို ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ ကြောက်ဆန်တုန်လှုပ်နေမိ၏။

“သူ့ကို ကိုဒီပါကို ဘယ်သူ သတ်တာလဲဟင်”

နွေယမုံအသံက တုန်ရီနေ၏။

“ဦးဇေယျပဲ နေမှာပေါ့”

“ဦးဇေယျ”

နွေယမုံ နောက်မှ လိုက်ရွတ်ဆိုသော ဦးဇေယျဆိုသူကို နွေယမုံမသိ။

“ဒေါ်လေးခေမာ ယောကျ်ားဟာလေ၊ ဒါပေမယ့် ပြောလိုတော့ မရပါဘူးလေ၊ တခြားထဲက တစ်ယောက်လည်း ခေါ်နိုင်တာပဲ”

“တခြားတစ်ယောက် ဆိုတာကရော”

“ဒါတော့ ကျွန်မလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ နွေယမုံရော မြယာကုန်းကိုလာတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဒီကလူတွေကို ဒုက္ခပေး လာတာဆိုတာ တကယ်လား”

“အို မဟုတ်ဘူး နွေယမုံ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေး လျှောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး မလေးရီရယ်၊ နွေယမုံ ဒုက္ခ နွေယမုံ ဒီကို ရောက်လာတာပါ”

“ဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေကလည်း ဒုက္ခရောက်နေကြရတာ ပါပဲ”

မလေးရီက သူ့ဘာသာ ပြောနေသည်။ ဒီက လူတွေ ဘယ်လို ဒုက္ခ ရောက်နေကြသည်ကို နွေယမုံ မသိသလို မေးလည်း မမေးမိ။ နွေယမုံသိချင်တာ ဒီကလူတွေရဲ့ ဒုက္ခ၊ သုခတွေမဟုတ် နွေယမုံဘဝနှင့် သက်ဆိုင်ပတ်သက်သည့် ဘဝအစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ကို ရှာဖွေရုံမျှသာ။

“ဒီမယ် မလေးရီ အခု မလေးရီ ပြောနေတဲ့ ဦးဇွေ့တို့ ဒေါ်ခေမာတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဒီအိမ်က လူတွေပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မဟုတ်သေးဘူး။

နွေယမုံ မေးရမှာ ဒီမေးခွန်းမဟုတ်သေးဘူး ထင်သည်

“နေဦး နွေယမုံ ထပ်မေးကြည့်ဦးမယ်၊ မလေးရီ

ဦးသက္ကတို့ ဒေါ်အိန္ဒြာတို့ကို သိလား”

“သိသားပဲ”

“ဟင်”

“ဟုတ် ဟုတ်လား ဒါဆို သူတို့ သူတို့က ဘယ်သူတွေ ဟင်”

နွေယမုံ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာသလို မလေးရီထံမှ ချက်ပေါ်လာမည့် အဖြေကိုလည်း စိတ်စောစွာ ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်နေမိသည်။ ဒီနေ့တော့ နွေယမုံလောက် ကံကောင်းတဲ့ မရှိဟု တွေးပြီး စိတ်ထဲမှာ မလေးရီနှင့် တွေ့ခွင့်ရတာကို ချိတ်ဝမ်းသာနေမိ၏။

“သူတို့က ဒေါ်ခေမာအမျိုးတွေလေ၊ မောင်နှမလို့ ပြောတာပဲ၊ သေချာသိချင်ရင် ဒေါ်ခေမာကို သွားမေးပါလား၊ သူ သူ့အခန်းထဲမှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်”

“မလေးရီ လိုက်ပို့ပါလားဟင်”

“လိုက်တော့ ပို့ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးဇွေ့ကိုတော့ ကြောက်တယ်၊ သူ စိတ်ဆိုးရင် သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတာ၊ ဒါ့မှာ ရှိတဲ့ လူကို ကြာပွတ်နဲ့ လှမ်းရိုက်တာပဲ”

“ကြာပွတ်နဲ့”

“ဒီမှာလေ ကျွန်မကို လှမ်းရိုက်တာ၊ အဲဒီတုန်းက ကိုဒီပါ လို့ လူတစ်ကိုယ်လုံး စုတ်ပြတ်မသွားတာ၊ ကိုဒီပါက ကျွန်မကို

တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်လို့သာပေါ့”

“သူသာ အချိန်မီ ရောက်မလာရင် ကျွန်တော့် သေမလားမသိဘူး”

အနွေးအကျိုးလက်ကို အထက်သို့ ပင့်တင်ပြီး လက်ဖျံနေရာက အမာရွတ်ကိုပြခြင်း ဖြစ်သည်။ နွေယမုံနားထဲမှာ မခေမာမခေမာဆိုသည့် လူကြီး၏အသံ ပြန်ကြားမိသည်။ နွေယမုံ ဒီကိုစရောက်သည့်ညက တွေ့ခဲ့ရသည့် လူကြီးမှာ ဦးဇေဝ်ဖြစ်ပြီး နွေယမုံကြောင့် လဲကျသွားသော အဘွားကြီးမှာ ဒေါ်ခေမာ ဖြစ်ကြောင်း မလေးစိုစကားများအရ ဆက်စပ်တွေးမိရာမှ ရရှိလာသော အဖြေဖြစ်သည်။

“ဦးသက္ကနဲ့ ဒေါ်အိန္ဒြာရယ်၊ ဦးဒေါဝါရယ် သူတို့သုံးယောက်ကို မလေးစို မြင်ဘူးမှာပေါ့နော်၊ အခု သူတို့ ဘယ်မှာလဲဟင်”

“သေကုန်ကြပြီလေ”

“သုံးယောက်စလုံးလား”

“ဦးသက္ကနဲ့ ဒေါ်အိန္ဒြာ အုတ်ဂူကတော့ ရှိတယ်၊ ဦးဒေါဝါကတော့ ကျွန်မ မသိဘူး”

“ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာလည်း ဦးဒေါဝါအကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ အမေက သူတို့မကြိုက်တာ ဘာတစ်ခုမှ မပြောရ မလုပ်ရဘူးလို့ မှာထားတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်မနေတယ်၊ ဒေါက်တာကိုတော့ သနားလို့ လိုအပ်တာရှိရင် ဦးဇေဝ် မသိအောင် ကျွန်မတို့ ခိုးလုပ်ပေးတာပဲ”

“သိရင် အချိန်ခံရလား”

“မသိအောင် လုပ်တာပေါ့”

ဦးဒေါဝါအကြောင်းက ထိုနေရာမှာ အဆုံးသတ်ပြီဟု ခံစားသက်သာစွာ တွေးနေစဉ်မှာပင်

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်၊ ဒီကိုလာတာ အိမ်မကြီးက ချော့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး”

“မလေးစိုနဲ့ နွေယမုံ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဘယ်ကိုလည်း”

“ဒေါ်ခေမာဆီကိုလေ”

“အဘွားကြီးက အရမ်းဒေါသကြီးတာဆိုတာ နွေယမုံ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဟိုတစ်နေ့ကလို့ ဒေါ်ခေမာ သတိမေ့သွားရင် ဦးဇေဝ်နဲ့က မလွယ်ဘူးနော်”

မလေးစိုပုံစံလေးက တွေးတွေးဆဆ။ ဦးဇေဝ်ကို တော်တော် ကြောက်စရာမရှိပါ။

“အခု ဦးဇေဝ် အိမ်မှာရှိလား”

“ကျွန်မ လာတုန်းကတော့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက

ရောက်ချင်တဲ့အချိန် အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာပြီး ထွက်ချင်တဲ့ အချိန် ပြန်ထွက်သွားတာဆိုတော့ ကျွန်မလည်း သေချာမသိဘူး။”

“ကဲပါလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွေယမုံ ရင်ဆိုင်မယ်၊ ဟိုရောက်ရင်သာ ဒေါ်ခေမာရှိတဲ့ အခန်းကို နွေယမုံကို ပြောပြ ဟုတ်လား။”

“အဲဒီလောက်တော့ ရပါတယ်။”

မလေးရီနောက်က နွေယမုံ လိုက်ခဲ့သည်။

အခု နွေယမုံ ရောက်ရှိနေသည့် နေရာနှင့် ဒေါ်ခေမာတို့ ရှိနေသည့်နေရာကို အရောက်သွားဖို့ လမ်းကူးစင်္ကြံ ရှည်လျား လျားတစ်ခုဖြင့် ဆက်သွယ်ထားပြီး ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှာ စိမ်းစိမ်းနက်နက် အခိုးမည်းမည်းများ ရေညှိတက်နေသော နံရံ တချို့ ကာစီးထားသဖြင့် အပြင်ဘက်ကို လှမ်းမမြင်ရဘဲ မှောင်နေ တာကို သတိထားလိုက်မိသည်။

“နည်းနည်းမှောင်တယ်ဆိုတော့ သတိထားသွားနော် အောက်က ရေညှိနဲ့ဆိုတော့ ချော်လဲမယ်။”

မလေးရီက နွေယမုံကို သတိပေးစကား ဆိုပြီးနောက် ဦးဆောင်သွားနေပုံမှာ သွက်လက်ဖျတ်လတ် မြန်ဆန်လှပြီး ဤခဏ်း လမ်းအပေါ်မှာ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်မှုအပြည့် ရှိလှပေသည်။

နွေယမုံမှာ မလေးရီနောက်မှ သတိထားလိုက်လာရင်း ဒေါ်ခေမာနှင့် ပထမဆုံးစည်းမိစဉ်က အဖြစ်ကို ပြန်ပြောင်း သတိ

ရင်း အဘွားကြီးနှင့် စကားပြောလို့ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား။ လိုက်လာ မိတာ မှားများ မှားနေသလားဟု အတွေးသံသယလေးများ ပွားများ နေမိ၏။ မလေးရီ ပြောသလို ဦးဇေယျဆိုသည့်လူကြီး ကြောက်စရာ ကောင်းတာကို နွေယမုံ လက်ခံပါသည်။

ဒေါ်ခေမာ မေ့လဲသွားတုန်းက ဦးဇေယျအသံကြီးက နွေယမုံအပေါ်မှာ ရန်လိုမုန်းတီးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်းကို နွေယမုံ မမေ့။ တကယ်ဆို နွေယမုံအနေနှင့် ဒေါက်တာသင်္ခါကို အသိ မပေးဘဲ မလေးရီနောက်ကို လိုက်မလာသင့်ဟု တွေးလိုက်မိသည် နှင့် နွေယမုံ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိ။ ကျောထဲမှာ ချမ်းစိမ့်သော ခံစားချက်တစ်မျိုး သူ့အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင်

“အို အမလေး။”

နွေယမုံ ခြေနှင်းမှာ ချော်ထွက်သွားပြီး ဟန်ချက်ပျက်၍ သပြေမယောင် ဖြစ်သွား၍ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိကြီးစွာ ထိန်းလျက် ဆိုယ့်ကိုကိုယ် နေသားတကျ ပြန်လည် ထိန်းမတ်ပြီးနောက် မလေးရီရှိရာသို့ လှမ်းအကြည့်

“ဟင်”

မလေးရီလည်း မရှိတော့ပါလား။

နွေယမုံ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေသည့် မလေးရီကို လုံးဝ မတွေ့ရတော့ဘဲ နွေယမုံတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ သူ့

ရောက်ရှိနေသည့် ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းမှောင်မှောင်လေးကို ကြည့်ကာ နွေယမုံစိတ်ထဲ တစ်မျိုး ဖြစ်သွား၏။

“မလေးရီ”

“မလေးရီ”

ခပ်အုပ်အုပ် နွေယမုံအသံမှတစ်ပါး မလေးရီထံမှ တုံ့ပြန်သံကို လုံးဝမကြားရတော့။ နွေယမုံ မျက်စိရှေ့မှာ တံခါးပေါက်သုံးပေါက်ကိုတွေ့ရပြီး စကြိုလမ်းအနေအထားမှာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘယ်ဘက်ကို ဆက်လိုက်သွားရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

မလေးရီက သူ့နောက်မှ နွေယမုံ ပါလာသည်အထင်ဖြင့် ဤလမ်းခွဲ စကြိုသုံးခုထဲမှ တစ်ခုသော အပေါက်ရှိရာသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်က သေချာနေလေပြီ။ နွေယမုံသာ နေပိတ်ထားသည့် တံခါးသုံးချပ်ထဲ ဘယ်တံခါးပေါက်ကို လိုက်ဝင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင်

“ခွမ်း”

တစ်ခုသော စကြိုလမ်းဘက်ဆီမှ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်လာသည့် ပစ္စည်းတစ်ခု လွတ်ကျသံကြောင့် ထိုအခန်းမှာ လူရှိနေလိမ့်မည်ဟု ယူဆပြီး ထိုစကြိုလမ်းဘက်သို့ နွေယမုံ ခြေအံ့ကိုဦးတည်လိုက်သည်။

“ကဿီ”

စကြိုကူး အခန်းတံခါးချပ်က အလွယ်တကူ ပွင့်သွားရာ နွေယမုံလည်း ပတ်ဝန်းကျင် ခပ်မှောင်မှောင်မှာ ကျင့်သားရအောင် ကြည့်ရင်း လျှောက်ခဲ့ရာ ခပ်မှောင်မှောင် စကြိုလမ်း၏ အဆုံးမှာ ထိန်လင်းတောက်ပသော အလင်းရောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

“နွေယမုံ လာ လာ ဒီဘက်ကိုလာ”

“မလေးရီပါလား”

မလေးရီကို တွေ့လိုက်ရ၍ နွေယမုံ အားတက်သွားသည်။

“ဟိုအခန်းထဲမှာ ဒေါ်ခေမာရှိတယ်၊ နွေယမုံ သူ့ကို သွားတွေ့ရဲလား”

“တွေ့ရဲပါတယ် မလေးရီ”

“ဦးဓမ္မူတော့ ပြန်မလာလောက်သေးဘူး ထင်တာပဲ၊ ကဲ ကဲ အခန်းထဲသွား ဝင်သွားတော့၊ မလေးရီလည်း အမေ့ဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ခေမာအခန်းကို ညွှန်ပြပြီး နွေယမုံနားက မလေးရီ ထွက်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးထဲမှာ နွေယမုံ တစ်ယောက်တည်း ဒေါ်ခေမာ အခန်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခုတော့ ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း ဒေါ်ခေမာ အိပ်ခန်းတံခါး အသာခေါက်လိုက်၏။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“လေးရီလား ဝင်ခဲ့လေ”

တိုးဖျော့သော အသံပိုင်ရှင်မှာ နွေယမုံ တွေ့လိုသော ဒေါ်ခေမာမှတစ်ပါး တခြားမဖြစ်နိုင်။ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အခန်းထဲကို လှမ်းအဝင်လိုက်မှာ ရှေးကျ အိုမင်းနေပြီဖြစ်သော ပန်းကနုတ်သစ်သား ခုတင်ကြီး တစ်လုံးပေါ်မှာ အခန်းပေါက်ဝ ကို ကျောခိုင်းအနေအထားဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည့် သဏ္ဌာန်ရှင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၂)

နိမ့်ငိုင်းသော ကြက်သွေးရင့်ရောင် ဝတ်စုံက ပါးလုပ်သော ခန္ဓာကိုယ်မှာ သေသပ်စွာ ရှိနေသည်။ နွေယမုံ ခြေအစုံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးလျှောက်လာရင်း အနီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ဒေါ်ခေမာ့လက်ထဲမှာ ရှိနေသည့် မှန်ဘောင်သွင်း ဓာတ်ပုံတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ငယ်ရွယ်နုနယ်သော လူငယ်တစ်စု၏ ရယ်မောပြုံးပျော် နေသော မျက်နှာများ။ စုစုပေါင်း ငါးယောက်၊ ယောက်ျား သုံးယောက်နှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်။ ဘယ်သူတွေလည်း မသိ။ ထိုလူစုထဲမှာ နွေယမုံ သိလိုသော ဦးဒေါ်နှင့် ဦးသက္က၊ ဒေါ်အိန္ဒြာတို့ ပါဝင်နေမည်ဆိုလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။

“သူ ပြန်လာပြီ ကိုဒေါ်ရယ်၊ အခုတော့ သူလေ အိန္ဒြာ ပြန်လာပြီ”

အိန္ဒြာ။

အိန္ဒြာ ပြန်လာပြီဆိုတာ ဒေါ်အိန္ဒြာကို ပြောတာများလား။
ဒေါ်ခေမာပြောတော့ ဒေါ်အိန္ဒြာဆိုတာ သေပြီတဲ့။ အခုတော့ ဒေါ်ခေ
မာက အိန္ဒြာပြန်လာပြီဟု ကိုဒေါဝါဆိုသူကို တိုင်တည်နေပြန်သည့်
အတွက် နွေယမုံစိတ်ထဲမှ သိလိုစိတ်တွေ ဝန်းခနဲ ကြွထလာသည်။

“တကယ်ပဲ ဒေါ်အိန္ဒြာ ပြန်လာတာလားဟင် အဘွား”

“ဟင်”

“ညည်း ညည်း”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘွား နွေယမုံပါ”

နွေယမုံကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြ
ထိတ်လန့်သွားသည့် မျက်နှာဖြင့် လဲနေရာမှ ထလိုက်ပြီး နွေယမုံကို
မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း
လက်ထဲက ဓာတ်ပုံမှာလည်း လွတ်ကျသွားသည်။

“ညည်း ညည်းက ငါ့အခန်းထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ရောက်လာတာလဲ၊ အခု ထွက်သွားစမ်း”

“မသွားနိုင်ဘူး၊ နွေယမုံ သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာ
တွေကို သိခွင့်ရပြီးမှ ဒီကသွားနိုင်မယ်”

“ဪ ညည်းက တယ်ဟုတ်နေပါလား၊ အမေလုပ်တဲ့
သူက တစ်သက်လုံး နလန်မထူအောင် ငါ့ကို ဒုက္ခပေးသွားရုံနဲ့
အားမရသေးလို့ သမီးဖြစ်တဲ့ ညည်းကပါ ငါ့ကို ထပ်ပြီး ဒုက္ခ

ပေးဦးမလို့ပေါ့ဟုတ်လား”

“အမေ ဟုတ်လား နွေယမုံအမေကို အဘွားသိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ညည်းအမေကိုရော ညည်းအဖေကိုရော
ငါသိတယ်၊ ညည်းကို ဟောဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ မွေးခဲ့တယ်ဆိုတာ
လည်း အမှန်ပဲ၊ အမေနဲ့ ခွဲမရအောင် တူတဲ့ သမီး၊ ညည်းကို
မြင်ရတာ ငါ့ရင်တွေ အသည်းတွေ ဘယ်လောက် ပူလောင်ခဲ့စားရ
တယ်ဆိုတာ ညည်းသိရဲ့လား”

“နွေယမုံအမေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြပါ”

“ပြောမှာပါ ပြောမှာပါ၊ ငါ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ဖျက်ဆီး
ခဲ့တဲ့ မိန်းမဆိုးပဲ၊ ငါ့ချစ်သူကို လုယူပြီး ငါ့ချစ်တဲ့ ကိုဒေါဝါကိုလည်း
အသေဆိုးနဲ့ သေအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ”

“ပြီးတော့ ငါ့သမီးလေး စောဟောမာကို သင်း သတ်တာ
ဒါကြောင့်မို့ သင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ကလဲ့စားချေ လက်တုံ့ပြန်ပြီး
တိုဒေါဝါ သေသလို သေအောင် သတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ”

“ဟင်”

“မခေမာ မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဦးဇွှေ”

အခန်းဝတွင် မားမားကြီး ရပ်နေသော ဦးဇွှေ၏ ခက်ထန်
ဆင်းမာလှသော မျက်နှာကိုကြည့်ကာ နွေယမုံရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ
သွားသလို နွေယမုံမိခင်ကို ကလဲ့စားချေ သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါသည်

ဟု ဝန်ခံနေသော ဒေါ်ခေမာမျက်နှာကို အလန်တကြား ပုံကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကိုဇွေ၊ ကျွန်မ ဒီနေ့တော့ အမှန်တရားတွေချည်း ပြောတော့မယ်”

“မခေမာ မင်း ဘာတွေထပ်ပြောဦးမလို့လဲ၊ ဒီမယ်ကလေးမ မင်း အခုချက်ချင်း ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွားစမ်း”

“ညည်း ဘယ်မှ သွားစရာမလိုဘူး နွေယမုံ၊ ကိုဇွေလည်း ကျွန်မကို မတားပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ရှင့်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ကျွန်မကြောင့် အနစ်မွန်း အဆုံးရှုံးခံရတာ ဒီနေ့နောက်ဆုံး ဖြစ်သင့်ပါပြီ”

“မခေမာ”

“ကျွန်မကို ဘာမှနားချ တားမြစ်မနေပါနဲ့တော့ ကိုဇွေရယ်၊ ကိုယ်ပြုသမျှဒဏ် ကိုယ်ခံရမှာပေါ့၊ ဒါကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

“ခက်လိုက်တာ မခေမာရယ်၊ မင်းပါးစပ်ကိုသာ ပိတ်ထားစမ်းပါဗျာ”

ဦးဇွေက ဒေါ်ခေမာကို ဘာတစ်ခုမှ မပြောဖို့ ချော့မှော့တိုက်တွန်းပါသော်လည်း ဒေါ်ခေမာက လက်မခံ။ နွေယမုံကဆော့သူမ မျက်စိရှေ့မှာ လူနစ်ယောက် အခြေအတင် ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ဦးဇွေ၏ အလွန်တရာ စိတ်မချမ်း

မြဲလှသော မျက်နှာနှင့် အရောင်အဆင်း မရှိအောင် ဖြူဖျော့နေသော ဒေါ်ခေမာ၏ လူသေကောင်နှင့်တူသော မျက်နှာကို ကြည့်ကာ နှုတ်ဆွဲအ ငြိမ်သက်နေမိ၏။

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုဇွေရယ်၊ ရှင့်ကိုလည်း ကျွန်မသနားလှပါပြီ၊ ကျွန်မကိုယ်စား ရှင့် ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ခေါင်းခံစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စတွေကို ဒီနေ့ပဲ အပြီးရှင်းမှာပါ”

“ဒီမယ် နွေယမုံ၊ ညည်းသိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေအားလုံး အခုပဲ ငါ ပြောမယ်၊ ကိုဒေါပါဆိုတဲ့ ငါ့ချစ်သူကို ရက်ရက်စက်စက် လုယူသွားပြီး အသေဆိုးနဲ့ သေအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ ညည်းအမေဆိုတာ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး ငါ့ရဲ့ညီမ မိအိန္ဒြာကိုယ်တိုင်ပဲ၊ ညည်းက အိန္ဒြာသမီး၊ ညည်းအဖေက ဖန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ပဲ၊ ခုလည်း သေပြီ”

“သံချိုင်းစောင့်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူး၊ သံချိုင်းစောင့်က ဦးဘအိုပါ၊ ဒီပါကိုသတ်တာ သူပေါ့၊ သူ့ကိုတော့ ဒီနေ့ မနက်ကပဲ ရဲဖမ်းသွားပြီ၊ ညည်းအမေ ဦးသတ်တဲ့ ငါ့ကို ဖမ်းဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောပြန်ပြီလဲ မခေမာရယ်၊ အိန္ဒြာသရတာ သူ့ဘာသာ ကားမှောက်လို့ပါ”

“အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိန္ဒြာရှိနေတုန်းကလည်း ကျွန်မအိမ်ချိန်လုံး စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်၊ သူ သေသွားပြန်တော့လည်း

ကျွန်မ စိတ်မချမ်းသာရဘူး၊ အခု သူ့သမီးဆိုတာ ရောက်လာပြန်ပြီ”

“တော်ပါတော့ မခေမာရယ်”

“မတော်နိုင်ဘူးရှင် မတော်နိုင်ဘူး၊ ကျိန်စာသင့်သလို နေနေတဲ့ မိသားစုဘဝကိုလည်း ကျွန်မ စိတ်ကုန်နေပြီ၊ ဟိုဥစ္စာတွေကိုလည်း ကျွန်မဆက်ပြီး ထိန်းသိမ်းထားချင်တော့ဘူး သက်ဆိုင်ရာကိုခေါ်ပြီး အပ်လိုက်မှ ကျွန်မလည်း ဘဝကူး ကောင်းနိုင်မယ်”

“အေးပါ မင်းဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ကိုင်း မင်းသိချင်တာတွေ သိရပြီမဟုတ်လား၊ ကလေးမ၊ မင်း ကတိအတိုင်း ဒီကပြန်ပါတော့၊ နောက်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ဒီမိသားစုနဲ့ ပတ်သက်မှုမစဉ်းစားပါနဲ့၊ ကိုင်း သွားတော့ သွားတော့”

ဦးဇေယျ ပြောသည့်အတိုင်း အခန်းထဲက နွေယမုံ ထွက်ခွာလာခဲ့ပေမယ့် နွေယမုံ စိတ်ကူးဖြင့် မျှော်လင့်ရူး ရူးခဲ့သော အိပ်မက်ကမ္ဘာလေး ပြိုကွဲသွားကာ သူမကိုယ် သူမ တခြားကမ္ဘာထဲက လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်မြင်လာသည်။

တစ်ခုတော့ ဖြေသာစရာ ရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။ နွေယမုံ အဖေဟာ အနီတီရှယ်လီ ပြောသလို သင်္ချိုင်းစောင့် မဟုတ်ဘဲ ပန်းချီဆရာ ဖြစ်နေသည့်အတွက်တော့ နွေယမုံရင်မှာ အတော်ထောင့်စိတ်သက်သာရ၏။

“နွေယမုံ”

“မလေးရီ”

“ရှား”

“အပြင်မှာ ဒေါက်တာ ပြန်ရောက်နေပြီ၊ နွေယမုံကို စောင့်နေတယ် သွား သွား”

မလေးရီက နွေယမုံကို ဒေါက်တာသင်္ခါ စောင့်နေသည့် နေရာအထိ လိုက်ပို့ပေးပြီးမှ အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဒေါ်ခေမာနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီပေါ့ ဟုတ်လား နွေယမုံ”

နွေယမုံ ခေါင်းအညိတ်မှာ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲက မျက်ရည်တွေက သွန်ချလိုက်သလို ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းလာသည့်အတွက် ဒေါက်တာသင်္ခါ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“နွေယမုံကို ဒီက အမြန်ဆုံး ပြန်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးပါတော့ ဒေါက်တာရယ်၊ နွေယမုံလေ ဒီနေရာမှာ တစ်စက္ကန့်တောင် မနေပါရစေနဲ့တော့လားရှင်”

“ကောင်းပါပြီ နွေယမုံရယ်၊ ဒီနေရာက နွေယမုံ အမြန်ဆုံး ပြန်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့အတွက်တော့ ဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေနိုင်မှာ မဟုတ်လို့ ဒီတစ်ညတော့ နားပဲ ညည်းညည်းခံပြီး”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ဒေါက်တာ မကူညီနိုင်ရင် နွေယမုံ

ဘာသာ လာရာလမ်းကို ပြန်ပါရစေရင်၊ နွေယမုံကို သွားခွင့်ပြုပါ။”

မျက်ရည်တွေနှင့် ဝမ်းနည်းအားငယ်နေသည့် မိန်းမ လှလေးကို သူ ငေးကြည့်ရင်း ဘယ်လိုစကားနှင့် သူမကို နှစ်သိမ့် အားပေးရမည်ကို စဉ်းစားမရနိုင် ဖြစ်နေ၏။ နွေယမုံဆိုတာ မြယာ ကုန်းအိမ်ကြီးရဲ့ မျိုးဆက်သွေး ဖြစ်ရခြင်းအပေါ် သူမ ကိုယ်စိတ်နှလုံး ကို ထိခိုက်နာကျင်စေပြီဟု သူသိသည်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း နွေယမုံကို သူမ ဘဝ တဆစ်ချိုးကို ပြောင်းလဲနာကျင် ခံစားစေမည့် ဤနေရာကနေ ချက်ချင်း ပြန်စေ လိုသည်မှာ နွေယမုံအပေါ် ထားသည့် သူရင်ထဲက မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်ဆိုသည်ကို နွေယမုံ မရိပ်မိလေခြင်း။ အခုတော့ နှစ်ဦး နှစ်ဘက် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေ ကိုယ်စီပွေ့ပြီး တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်မိတော့ လှပသည့် မျက်နှာလေးမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်း မျက်ရည်စတွေနဲ့။

“နွေယမုံ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရစေမယ်လို့ ကတိပေးပါ တယ်ကွယ်။ အခုပဲ မြိုင်သာကို နွေယမုံကို လိုက်ပို့ပါမယ်၊ ကိုယ့်ကားပေါ်က စောင့်နေဟုတ်လား။”

နွေယမုံက ဘာတစ်ခုမှ မငြင်းတော့။ အမိန့်ကို နာခံ လွယ်သော ကလေးငယ်လို ဒေါက်တာသင်္ခါ ကားပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ငေးငိုင်တွေဝေစွာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ဒေါက်တာသင်္ခါအလာကို စောင့်နေပါသည်။

ဝေးပြီပေါ့ ကိုကိုရယ်။

နွေယမုံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ တကယ်ပဲ မြယာကုန်းရဲ့ ဆွေးသား။ မျိုးဆက်တွဲလားကွယ်။ နွေယမုံကိုယ် နွေယမုံတောင် မှ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကို သဘောမကျ မနှစ်ခြိုက်နိုင်ခဲ့မှ တော့ ကိုကိုတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာဆိုရင် ပိုဆိုးပြီပေါ့၊ ဤကိုရယ်။

“သွားကြတော့မလား နွေယမုံ”

နွေယမုံရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ခရီးဆောင်အိတ်လေးကို ကားပေါ်တင်ရင်း ဒေါက်တာသင်္ခါက မိန်းမလှလေး နွေယမုံ ဆက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်တော့ နွေယမုံ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားတာ မျက်ရည်စတွေနှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်လာပုံ စ ရင်ထဲ အကြင်နာတွေကို သိမ်းကျုံးယူငင်သွားသလိုပါ။

“နွေယမုံ မိဘတွေ ရှိတဲ့နေရာကို နောက်ဆုံးတစ်ခါ တော့ ကြည့်ချင်တယ်”

“ကိုယ် လိုက်ပို့မယ်လေ”

“လာ ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်နဲ့”

နွေယမုံရှေ့က ဒေါက်တာသင်္ခါ ဦးဆောင်ထွက်သွား ရာသို့ ဆေးလံသော ခြေလှမ်းများကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ သယ်ယူရင်း နွေယမုံ အတူလိုက်ပါခဲ့သည်။

ဒေါ်ခေမာက နွေယမုံ မေမေ ဒေါ်အိန္ဒြာကို ရစရာ နို့အောင် ပြောသွားသည်။ တကယ်ပဲ နွေယမုံမေမေက လူဆိုးမ

လေးတစ်ယောက်ပဲလား။

“ဦးဒေါအကြောင်း သိခဲ့ပြီလား နွေယမုံ”

“သူ သေပြီလို့ ပြောပါတယ်”

“ဘယ်သူ ပြောတာလဲ”

“ကြီးကြီး ဒေါ်ခေမာပါ”

“ဪ”

ပထမဆုံးအကြိမ် ဒေါ်ခေမာကို ကြီးကြီးဟု ခေါ်မိပြီးမှ ထိုအခေါ်အဝေါ်ကို မနှစ်မျှနိုင်တာနှင့် ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ယမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဘယ်သူကမှ နွေယမုံကို တူမလေးရယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုတာလည်းမဟုတ်။

အမေတူသမီးအဖြစ် နွေယမုံကိုပင် ဒေါ်ခေမာနှင့် ဦးဇေယျက သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေကြသည်မှာလည်း နွေယမုံ ကိုယ်တွေ့မို့ လေးလံမွန်းကျပ်သွားသည်။ ဖုန်းဆိုး မြေရိုင်း တွေကြားမှာ အုတ်ပုံအလျိုးအပွဲတွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီး မလဲပြီအောင် သတိထားလျှောက်ရင်း ဒါဟိုတုန်းက သံချိုင်းဟောင်း တစ်ခုပဲဟု သိလိုက်သည်။

အတိအကျဆိုရလျှင် အင်္ဂလိပ်သံချိုင်းဟောင်းတစ်ခု။ ဘာအဓိပ္ပါယ်နှင့် ဒီလိုနေရာကို တမင်ရွေးချယ် ဝယ်ယူနေထိုင် ခဲ့မှန်း မသိသော နွေယမုံအဘိုးနှင့် အဘွားကို အံ့သြမိသည်။ ဒေါ်ခေမာပြောသည့် ဟိုဥစ္စာတွေဆိုတာ ဘာတွေလည်း မသိ။

ဘစ်ခုခုတော့ လျှို့ဝှက်ချက်ရှိမည် ထင်သည်။

အိုလေ သူတို့ဘာသာ ဘာတွေပဲ လျှို့ဝှက် လျှို့ဝှက်ပါ နွေယမုံဘဝနှင့်မဆိုင်။ စိတ်လည်း မဝင်စား။

ဒေါက်တာသင်္ခါ ခြေအစုံရပ်လိုက်သည့် နေရာကို နှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ညစ်ထေးအိုမင်းနေသော ဂူတွေက နီတစ်စ ဒီတစ်စ ပြန့်ကျဲလို့နေ၏။

မအိန္ဒြာ

အသက် (၂၃) နှစ်

အို ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ။

နွေယမုံရဲ့ မေမေတဲ့။

အသက်ငယ်ငယ် အရွယ်လှလှလေးမှာ လူလောကကြီး ကြီးပြန်ထွက်သွားရတာ သနားစရာ။ ဒါတောင် မေမေကို အကောင်းပြောမခံရ။ နာမည်ဆိုးတွေနှင့် ကျန်ရစ်သည့် နွေယမုံ မေ။ မိခင်ဖြစ်သူကို မမြင်ဖူးပေမယ့် နွေယမုံဟာ မေမေနဲ့ ရေအောင်တူသည်ဟု ဒေါ်ခေမာ ပြောတာကို ပြန်အမှတ်ရပြီး သူမ ပါးလေးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးလေးဖြင့် ဖိအုပ်လိုက်မိ၏။ တော့ မေမေအုတ်ဂူဘေးက ခုကို ငုံ့ကြည့်သည်။

ပန်းချီဆရာ မောင်မျိုးခင်

အသက် (၃၀) နှစ်

ဖေဖေကိုယ်တိုင် အသက်အရွယ်ငယ်ငယ်မှာပဲ ဆုံးသွား

တာပါလား။ ဒီဘက်က ဂူကရော ဦးသက္က၊ အသက် ငါးဆယ် သုံးနှစ်။ ဒါကတော့ နွေယမုံဦးကြီး ဦးသက္ကပေါ့။ ဖေဖေနှင့် မေမေကို မှန်းပြီး နွေယမုံ ကန်တော့လိုက်သည်။ နောက်ဘဝ တွေရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ နွေယမုံတို့ မိသားစုလေး ပြန်မဆုံတွေ့ပါရစေနဲ့လား။ ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်။

“သွားကြတော့မလား နွေယမုံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အပြန်ခရီးက တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေနှင့် ခြောက်သွေ့ အထီးကျန်စွာ လှမ်းခြုံထားသလို နွေယမုံကိုယ်တိုင်လည်း သူမဟာ မြဟာကုန်းရဲ့မျိုးဆက်ဟု သိခွင့်ရပြီးနောက်မှာ နည်းနည်း လေးခု မပျော်ရွှင်နိုင်တော့။ နောက်ဆုံးအနေနှင့် အိမ်ကြီးကို ကားပေါ်က လှမ်းအကြည့်မှာ မည်းမည်းသဏ္ဌာန် လူရိပ်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ လှမ်းမြင် လိုက်ရပေမယ့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု နွေယမုံ စိတ်မဝင်စားတော့။

စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းအားငယ်ခြင်းတွေ လှိုက်စို့တက် လာပြီးနောက်မှာ မြဟာကုန်းဆိုသည့် နေရာကို အံလေးခဲ၍ မျှတ်ရည်ကျိတ်ကျရင်း အကြည့်ကို လွှဲပစ်လိုက်သည်။

နေရစ်ခဲ့တော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ်။

ဆိုးရွားခါးသီးလှတဲ့ အတိတ်အကြောင်းတွေနဲ့ မလှမပတဲ့ ဘဝခရီးလမ်းကြောင်းတစ်ခုကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် နွေယမုံ ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မေ့ထားလိုက်စမ်းပါရစေလားရှင်။

ဒီအတွက် နွေယမုံကို ဘယ်သူမှ ခွင့်မလွှတ်ချင်နေပါ။ နွေယမုံကိုယ် နွေယမုံ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာက ပိုအရေးကြီးပါတယ် ဆိုရင် ဘယ်သူက ပြောနိုင်ကြမလဲကွယ်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၃)

“အဲဒီအိမ်ကြီးကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က ကိုဒေါဝါဆိုတဲ့လူနဲ့ နောက် တစ်ယောက်က ကိုဇွဲဆိုတဲ့လူပဲ။ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဒေါ်ခေမာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ကိုယ်စီမေတ္တာရှိခဲ့တာက စပြီး အခုလို ပြဿနာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့ နွေယမုံ”

“ဒေါ်အိန္ဒြာကြောင့် ဦးဒေါဝါအသတ်ခံရတယ်၊ ဒေါ်အိန္ဒြာ က ပန်းချီဆရာနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်၊ နွေယမုံကို မြယာကုန်းမှာ မွေးပြီး ဒေါ်အိန္ဒြာ ဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ ပန်းချီဆရာကလည်း အဲဒီ စိတ်နဲ့ တောလေလေလွင့်ပြီး ကလေးလေးနဲ့အတူ လျှောက်သွားရာက နွေယမုံ မွေးစားမိတာတွေနဲ့တွေ့ပြီး နွေယမုံကို ပေးဖို့ သဘောတူလိုက် တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ခေမာကလည်း ဦးဇွဲနဲ့ လက်ထပ်ပြီး သမီးလေးတစ်ယောက်ရနေပြီ စောဟောမာတဲ့၊ နွေယမုံနဲ့ ရွယ်တူ

ကလေးလေးပေါ့၊ ဒေါ်ခေမာစိတ်ထဲမှာ ဒေါ်အိန္ဒြာကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး သိပ်မုန်းနေတော့ မွေးစားမိတာတွေ လာတဲ့အခါ နွေယမုံကို မပေးချင် ဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီကလေးလေးကို သူ့အမေအစား နာလန်မထူ အောင် ဒဏ်ခတ်ပြီး ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာပဲ လူတောမတိုးအောင် ထားချင် တယ်”

“အဲဒီစိတ်ကြောင့်ပဲ ကလေးကို လူချင်းလဲဖို့ ကြိုးစားရာ မှာ ကံဆိုးချင်တော့ ဒေါ်ခေမာသမီးလေး စောဟောမာ ကျောက် ကျောက်နဲ့ ဆုံးသွားတယ်၊ နွေယမုံက မွေးစားမိတာတွေနဲ့ပါသွားတယ်၊ သူ့စိတ်က ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်လိုက်တော့ စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်သွား ခယ်၊ တစ်ခါတလေ အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးလို့ ဦးဇွဲက ဒေါ်ခေမာကို အမြဲအနီးကပ် စောင့်ရှောက်နေရတယ်ပေါ့ နွေယမုံ”

“အခုချိန်ထိလည်း ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ”

ဒေါ်ခေမာဆိုတဲ့ နွေယမုံကြီးကြီးရယ်၊ ဒီလောက်ပဲ နွေယမုံတို့ သားအမိအပေါ်မှ အငြိုးတကြီးနိုင်လှချည်လားရှင်၊ အမေကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရင်တောင်မှ အပြစ်မရှိတဲ့ နွေယမုံအပေါ် တော့ ဒီလို ရက်ရက်စက်စက်ကြီး မကြံစည်သင့်ဘူးလို့ ထင်ပါ တယ်။

အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးသည်ဆိုတာ ဒေါ်ခေမာကို မှား ရည်ညွှန်းလေသလားမသိ။ ခေမာချစ်သူ ကိုဒေါဝါကို ညီမ ခြစ်သူ အိန္ဒြာ ယူသွားတော့ ခေမာစိတ်ထဲမှာ ညီမဖြစ်သူကိုရော

သစ္စာမဲ့ ဖောက်ပြန်သော ကိုဒေါဝါကိုပါ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးစိတ်နှင့် နာကြည်းခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကိုဒေါဝါစီးမည့် ကားဘရိတ်ကြီးကို သူမအား တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာရှိနေသူ ကိုဇွေအား ရက်စက်စွာ ဖြတ်တောက်စေခဲ့၏။ ထို့အတွက် အလျော်အစားအဖြစ် ကိုဇွေကို လက်ထပ်သည်။ ခေမာဖြစ်ချင်သလို ကိုဒေါဝါ သေဆုံးသွားချိန်မှာ ခေမာထင်သလို မပျော်။ အိန္ဒြာကလည်း အသည်းဆတ်ဆတ် နာမပြ။ ခေမာသာလျှင် ချစ်သူသတ်မိသူအဖြစ် ကျိတ်ခံစားရင်း မစားနိုင်မသောက်နိုင် ဖြစ်နေချိန်မှာ အိန္ဒြာက ပန်းချီဆရာ ကိုမျိုးခင် ဆိုသူနှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တော့ ပိုဆိုးသွားသည်။

အိန္ဒြာကို မမြင်ချင်။

အိန္ဒြာပျော်နေတာ မြင်လျှင် ကိုဒေါဝါအပေါ် ကျူးလွန်မိသော ခေမာအပြစ်ကို အမြဲမြင်ယောင် ခြောက်လှန့်နေသဖြင့် အိန္ဒြာကို တစ်ဖက်လှည့်နှင့် ကိုဒေါဝါနည်းကို သုံးပြီး ဇာတ်လမ်း ဖြတ်ပတ်လိုက်သည်။ အိန္ဒြာသေသွားသည့် အချိန်မှာ ခေမာမှာရော အိန္ဒြာမှာပါ သမီးလေးတစ်ယောက်စီ ရှိနေပြီ။

အိန္ဒြာကလေးကို မွေးစားမည့် သူဌေးလင်မယားကို ကိုမျိုးခင်၊ သူသဘောနှင့်သူ ပေးတော့မည်သိတော့ ခေမာရင်ထဲမှာ အိန္ဒြာအပေါ် မှာထားသည့် အမုန်းနှင့် အိန္ဒြာသွေးကို ရက်စက်စွာ အညှိုးဖွဲ့လိုစိတ် ပြင်းထန်လာပြန်သည်။

ခေမာသမီး စောဟောမာနှင့် နွေယမုံကို ကလေးချင်း လဲရန် ကြိုးစားခိုက်မှာ စောဟောမာလေး ကျောက်ရောဂါနှင့် ဆုံးသွားသည့်အတွက် ခေမာစိတ်တွေ ချောက်ချားပေါက်ကွဲကာ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်တော့ ကိုယ်ပြုသမျှဒဏ် ကိုယ်သာ ခံရခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ချစ်ဇနီးအတွက် ဦးဇွေ ကိုယ်တိုင် စိတ်မပကောင်းပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်။

မြယာကုန်းအိမ်ကြီးထဲကလည်း ဦးဇွေကိုယ်တိုင် တခြား ဘယ်ကိုမှ မသွားနိုင်အောင် ခေမာတို့ မိဘလက်ထက်ပိုင် ရွှေ၊ ငွေတွေရှိမယ့်နေရာကို သူ သိသလို ထိုပစ္စည်းတွေ မပျောက် ပျက်ရအောင် သူပဲ ထိန်းသိမ်းရင်း ဦးဇွေကိုယ်တိုင် ဥစ္စာစောင့်ကြီး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုပစ္စည်းတွေထဲမှာ ဘုရားဌာပနာပစ္စည်းတွေ ပါသည်ဟု ခေမာ ပြောပြဘူးသော်လည်း ခေမာမိဘတွေ ကိုယ်တိုင်က ဘုရားပစ္စည်းတွေကို ဆိုင်ရာသို့ ရှုဒါန်းသွားခြင်းမရှိ။ ဒီလောက် များပြားသော ရတနာပစ္စည်းတွေ ဘယ်လို ပိုင်ဆိုင်လာသည်ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသိ။

ဦးဇွေ သိသလောက်ကတော့ ခေမာမိဘတွေကိုယ်တိုင် ဆိုရတနာပစ္စည်းတွေကို သူတို့ ကိုယ်ကျိုးအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ သုံးစွဲသွားတာမျိုး မရှိပဲ မြီးခြံကျစ်လျစ်စွာ နေထိုင်ရင်း ရုတ်တရက် ဣပ်လွန်သွားကြသည့်အတွက် ကျန်ရစ်သည့် သားအကြီးဆုံး ဖြစ်သည့် ဦးသက္ကက သူဇနီးဆုံးသွားချိန်မှာ သားတစ်ယောက်၊

သမီးတစ်ယောက် လက်ဆွဲပြီး မြယာကုန်းကို ပြန်ရောက်လာသည်။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ မိုးလင်းမိုးချုပ် အရက်ပဲ သောက်နေသည်။ ကလေးတွေကို ဦးဇေယျကပဲ တာဝန်ယူပြီး မခေမာ၏ မွေးစားတူ ဒီပါနှင့်အတူ ပြုစုပျိုးထောင်ရသည်။ မောင်ပုန်ညာနှင့် မယန်းငုံတို့က ဦးသက္က၏ သားနှင့်သမီးဖြစ်ကာ အနေအထိုင် ရိုးသားအေးဆေးကြသူများပီပီ လူကြီးစကားကို နားထောင်သည်။

စာကြိုးစားသည်။

ဒီပါက ကျောင်းစာမှာ ညံ့သဖြင့် အစောကြီး ကျောင်းထွက်ရသည်။ မယန်းငုံကို တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာ ရှိနေပေမယ့် ဖွင့်မပြော။ မယန်းငုံကလည်း ဒီပါကို စိတ်မဝင်စား။ သူမချစ်သူ ကောင်လေး သွေးကင်ဆာနှင့် ဆုံးသွားတော့ မယန်းငုံက သူ့ကိုယ်သူ အဆိပ်သောက်ပစ်သည်။ ဦးဘအိုကတော့ အစထဲက သင်္ချိုင်းတွေကြားမှာ နေယူဖြစ်ပြီး စိတ်မမန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဒေါ်ခေမာတို့ မိဘတွေ လက်ထက်ထဲက မြယာကုန်း အိမ်ကြီးမှာ အတူနေထိုင်ခွင့်ပြုထားသူ ဖြစ်သည်။

နွေယမုံက မြယာကုန်း မိသားစုအကြောင်း၊ မြယာကုန်း အိမ်ကြီးအကြောင်း၊ မြယာကုန်း မိသားစုဝင်တစ်ဦးကဲ့သို့ ပြောပြနိုင်သော ဒေါက်တာသင်္ခါမျက်နှာကို အံ့သြစွာ ငေးနေမိသည်။ မြိုင်သာ၏ လရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်မှာ ဒေါက်တာသင်္ခါနှင့် နွေယမုံတို့ မြယာကုန်းအကြောင်း ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နွေယမုံက မေးသူဖြစ်ပြီး ဒေါက်တာသင်္ခါက ဖြေကြားသူအဖြစ် ဤမျှပြည့်စုံနေခြင်းအပေါ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရခြင်းဟု ဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။ နွေယမုံကို မြိုင်သာရှိ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ တစ်ညတာ တည်းခိုရန် ဒေါက်တာသင်္ခါကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

နွေယမုံကို ညစာထမင်း လိုက်ကျွေးရင်း မြို့ဦးစေတီလေးသို့ ရောက်ကာ အခုလို မြယာကုန်းမိသားစုနှင့် ပတ်သက်သမျှ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာများကို ကြားနာမှတ်သားနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“နွေယမုံကို တစ်ခုလောက် မေးခွင့်ပြုပါ ဒေါက်တာ”

“ဘာမေးချင်လို့လည်း နွေယမုံ၊ မေးပါ”

“မြယာကုန်း အိမ်ကြီးအကြောင်း၊ မြယာကုန်း မိသားစုအကြောင်း ဒီလောက်သိနေတဲ့ ဒေါက်တာဟာ ဘယ်သူပါလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မြယာကုန်း မိသားစုအကြောင်းတွေကို ဒီလောက်အတွင်းကျကျ သိနေတာလဲဆိုတာ နွေယမုံ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“ကိုယ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ နွေယမုံ စိတ်ဝင်စားလာပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

နွေယမုံမျက်နှာလေးကို ပြုံးလျက် စိုက်ကြည့်ရင်း သူမေးလာတော့ နွေယမုံခေါင်းလေး ပုတ်သင်ညို ဖြစ်သွားသည်။

“ဒေါက်တာဟာ မြယာကုန်းရဲ့ သွေးသားလဲ မဟုတ်
ပဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မြယာကုန်းအိမ်ကြီးမှာ အခုလို အတူရှိနေရတာ
လည်းရှင်”

“ကိုယ်က ဘာလို့ သူတို့မိသားစုနဲ့အတူ ရှိနေရတာလဲ
ဆိုတော့ ကိုယ်က သူတို့မိသားစု ဆရာဝန် ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“မိသားစု ဆရာဝန်ဖြစ်ရုံနဲ့ မြယာကုန်းက လူတွေ
အကြောင်းကို ဒီလောက်ကြီး သိနေစရာလိုလို့လားရှင်”

“လိုအပ်လို့ သိနေခဲ့ပြီပဲ နွေယမုံရယ်”

“ခင်ဗျား လူလိမ်ပဲ ကိုသခါ”

“ဟင်”

“ကိုပုန်ညာ”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ် ပုန်ညာပဲ”

လရောင်အောက်မှာ ရှည်လျားမြင့်မားသော အရပ်ကို
ပထမဆုံး သတိထားလိုက်မိသလို ကိုသခါနှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာ
သည့် ကိုပုန်ညာဆိုသည့် အမည်ကြောင့် နွေယမုံ စိတ်လှုပ်ရှား
သွားသည်။

“ခင်ဗျားကို မသင်္ကာလို့ ကျုပ် စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ
တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ဦးဒေါဝါရဲ့တူပဲ၊ ကဲ ခင်ဗျား ဘာငြင်းဦး
မှာလဲ”

“မငြင်းပါဘူး ကိုပုန်ညာ၊ အခု ခင်ဗျားပြောနေတာတွေ

အားလုံး မှန်နေတာပဲ၊ ဟုတ်တယ် ကျုပ်က ဦးဒေါဝါရဲ့တူ၊ အဲဒါ
ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာဖြစ်သလဲ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားသာ ရိုးသားရင်
ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့အားလုံးသိအောင် ဖွင့်ပြောရမှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့
အိမ်ထဲကို ဝင်လာတာ ခင်ဗျားမှာ ဘာအကြံရှိလို့လဲ”

ကိုပုန်ညာစကားကြောင့် နွေယမုံမှာ သူမ နားမှာ အတူ
နီနေသော ဒေါက်တာသခါဆိုသူ၏ မျက်နှာကို အလန့်တကြား
ဆူး မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ခင်ဗျားဦးလေး ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်သလို ကျုပ်တို့
ဒုက္ခရောက်အောင် လက်တုန့်ပြန်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါက ခင်ဗျားအထင်ပါ ကိုပုန်ညာ”

“ကျုပ်အထင် မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်အမြင်၊ ခင်ဗျား
ဦးလေး ဦးဒေါဝါ လုပ်ကြံခံရတဲ့ ကိစ္စအတွက် မြယာကုန်း မိသားစု
ကို အကွက်ချပြီး ရောက်အောင် ဝင်လာခဲ့တဲ့လူပဲ၊ အခု ကျုပ်ညီမ
နှစ်ယောက်တည်း အပြင်မှာ ခေါ်ထုတ်ပြီး ဘာတွေများ အယုံ
အဓိခံစည်းရုံးနေပြန်ပြီလဲ မသိဘူး”

“ဒီလူပြောတဲ့ စကားတွေအားလုံး ဘာတစ်ခုမှ မယုံနဲ့
သမုံ၊ ဒီလူဟာ သူ့ဦးလေးအတွက် ကလဲ့စားချေဖို့ မြယာကုန်း
ရောက်လာတာ”

ကိုပုန်ညာအသံက ခပ်ရှုရှု

လရောင်ဖြင့် မြင်နေရသော ကိုပုန်ညာ၏ မျက်နှာက
နွေယမုံ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဦးကြီး ဦးသတ္တရဲ့သား
နွေယမုံရဲ့သွေးသား။ အစ်ကိုပုန်ညာဆိုသည့်လူ။

“ကိုပုန်ညာပြောတာ အမှန်တွေပဲလားရှင်”

တိုးတိတ်စွာပင် ဒေါက်တာသင်္ခါဘက်သို့ လှည့်ကြည့်
ကာ နွေယမုံ မေးလိုက်မိ၏။

“ကိုယ်က ဦးဒေါဝါရဲ့ တူဆိုတာ အမှန်ပဲ နွေယမုံ
ဒါပေမယ့် ကိုပုန်ညာပြောသလို မြယာကုန်းကို ကလဲ့စားရော
ရောက်လာတယ်ဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား မညာနဲ့ ခင်ဗျား ဒိုင်ယာရီထဲမှာ နွေယမုံ
သိပ်ချစ်ပေမယ့် ဒုတိယဦးဒေါဝါ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ရေးထားတာ
ကျုပ် ဖတ်ပြီးပြီ”

“အို”

ဒေါက်တာသင်္ခါ ဆိုသည့်လူက နွေယမုံကို ချစ်နေ
တစ်ယောက်အဖြစ် သိလိုက်ရတော့ နွေယမုံစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး
ဖြစ်သွားပြီး ဒေါက်တာသင်္ခါဆိုသူကို ကြောက်ရွံ့သွားမိသည့်
နွေယမုံကတော့ သူ့အပေါ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချ နေလိုက်ရတာ
သူက သူ့အကြံအစည်နဲ့ကိုးဟု တွေးပြီး အယုံလွယ်မိသူအဖြစ်
နွေယမုံ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်ရင်း ဝမ်းနည်းသွား၏။

“ဟင် ဟိုမှာဘာလဲ၊ မီးတောက်ကြီး မဟုတ်လား”

အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်ကြီး ရဲရဲနီနေတာကို ကြည့်ပြီး
အားလုံး အံ့သြသွားကြသည်။

“ဟာ”

“မီးတွေ မနည်းပါလား၊ ဒါ မြယာကုန်းဘက်ကပဲ၊
တို့ပုန်ညာ လာ လာ၊ နောက်မှ ကျုပ်တို့ အထင်လွဲနေတာတွေ
ရင်းဖြစ်မယ်၊ အခုတော့ ကျုပ်တို့ မြယာကုန်းကို သွားမှ ဖြစ်မယ်”

“ခင်ဗျား ခေါ်စရာမလိုပါဘူး၊ ကျုပ်မှာ ကားပါတယ်၊
နွေယမုံရော ဘယ်သူကားနဲ့ လိုက်ချင်လဲ”

“ရှင်”

အဖြေရခက်သော မေးခွန်းဖြစ်ကာ နွေယမုံမှာ ကိုပုန်ညာ
နှင့် ဒေါက်တာသင်္ခါ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်မိလျက်သား
ဖြစ်သွားကာ ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး
ဘလည်း နွေယမုံနှုတ်ဖျားက ထွက်လာမည့်အဖြေကို စောင့်နေပုံ
ဖြင့် ငြိမ်နေတာမို့ နွေယမုံမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြတ်သားစွာ
ဆွဲချယ်ဆုံးဖြတ်ရန်သာ ရှိသဖြင့်

“ဟို နွေယမုံ၊ ဒေါက်တာသင်္ခါနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါမယ်
ဒီပုန်ညာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ နွေယမုံ အဆုံးအဖြတ်အတိုင်းပေါ့၊ ကဲ၊
အစ်ကိုသွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုပုန်ညှာက နွေယခုံတို့အနားမှ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် လှမ်းထွက်သွားရာ ဒေါက်တာသင်္ခါဆိုသူနှင့် နွေယခုံသာ လရောင်အောက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နွေယခုံရယ်၊ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်ပေးတဲ့အတွက်ပါ”

“ရှင်ကို ယုံကြည်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ”

“ကိုသင်္ခါလို့ ခေါ်လည်း ရပါတယ် နွေယခုံ”

“နွေယခုံတို့ သွားကြပါစို့ရှင်”

“ကိုယ့်ကို မုန်းသွားပြီလား နွေယခုံ”

“ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေ ဘာလို့ ပြောနေတာလဲ ကိုသင်္ခါ”

“နွေယခုံ မုန်းသွားမှာ ကြောက်လို့ပါ နွေယခုံရယ်”

“လူတစ်ယောက်ကို နွေယခုံ အလွယ်နဲ့ မချစ်တတ်သလို အလွယ်နဲ့လည်း မမုန်းတတ်ပါဘူး ကိုသင်္ခါ၊ ပြီးတော့ နွေယခုံ မုန်းလောက်အောင် ကိုသင်္ခါအနေနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့သေးဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“နွေယခုံရယ်”

ရှင်နှင့် တစ်လုံးပြည့်နေသည့် စကားများကို ပြန်လည်မျှသိပ်ချုပ်တည်းရင်း ကိုသင်္ခါ သူ့ကားလေးကို မြယာကုန်းသို့ ဦးတည်လိုက်ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ပွင့်လင်းလာခဲ့သည့် မေတ္တာအချစ်ပန်းမှာ နွေယခုံဆိုသည့် မိန်းမလှလေးထံမှာ

ဖြစ်သော်လည်း မမြင်မတွေ့နိုင်သော ကံတရားအတိုင်း နွေယခုံဆိုသည့် မိန်းမလှလေးက မြယာကုန်းရဲ့ မျိုးဆက်သွေး ဖြစ်နေခဲ့ပြန်သည်။

တိုက်ဆိုင်လှသော ကံကြမ္မာနှင့် သူတို့နှစ်ဦး၏ ရှေးစက်ထူးပုံကို တွေးမိချိန်မှာတော့ သူ့ဘေးမှ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ် လိုက်ပါလာသည့် မိန်းမလှလေးကို အသိရှိကြည့်ရင်း ခပ်ပြင်းကျိတ်ရှိက်လိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၁၄)

ကိုပုန်ညာ၏ ကိုယ်ပိုင်ဓာတ်ခွဲခန်းမှ မီးစလောင်ခြင်း ဖြစ်ပြီး မြယာကုန်းအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးလောင်ကျွမ်းသွားသလို ထိုစိတ် နှင့်ပင် ဒေါ်ခေမာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွား၏။ တာဝန်ရှိသူများ က ဦးဇေယျကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးတာကို ခံယူရသည်။

အတိတ်ဆိုး နာမည်ဆိုးဖြင့် တစ်ချိန်လုံး လူတိုင်း ကြောက်လန့်ခဲ့ရသော မြယာကုန်းအိမ်ကြီးက အခုတော့ မီးကျွမ်း ငုတ်တို ပြာပုံအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပေပြီ။ မလေးရီနှင့် မလေး၏မိခင် ဒေါ်ကြူတ်တို့ သားအမိလည်း သူတို့ရွာကို ပြန်သွား ကြသည်။ ကိုပုန်ညာကတော့ မူလစိတ်ထားသည့်အတိုင်း တောင်တန်းဒေသများသို့ ထွက်ခွာကာ သူ ဝါသနာပါသည့် ဘာသာရပ်များကို လေ့လာလိုက်စား နေပေလိမ့်မည်။

“နွေယမုံ ဆန္ဒရှိတဲ့အချိန် အစ်ကိုဆီ လာလည်ပါ။ အစ်

ကိုတော့ နွေယမုံဆီကို အကြောင်းကိစ္စ မရှိဘဲ လာဖြစ်မယ် မထင် ခူး”

“လာဖြစ်ရင်တော့ နွေယမုံဆီ ဆက်ဆက် ဝင်ခဲ့ပါ အစ်ကို နဲ့ညာ။ သွေးသားအရင်းအချာဆိုလို့ နွေယမုံတို့ မောင်နှမ မိသောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို အစ်ကို မမေ့သလို နွေယမုံ သည်း အမြဲအမှတ်ရနေမှာပါရှင်”

“ကောင်းပါပြီ နွေယမုံ။ ညီမ လျှောက်မဲ့ ဘဝခရီးလမ်း အယာဖြောင့်ဖြူးပါစေလို့ အစ်ကို ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ပော့ဒီ နွေယမုံအတွက် ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ”

ကတ္တီပါအိတ်ရှုံဖြင့် နွေယမုံရှေ့ ရောက်လာသည့် ရတနာ သည်တွေကို ကြည့်ပြီး နွေယမုံ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“နွေယမုံ ဒါတွေ မလိုချင်ဘူး အစ်ကိုပုန်ညာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒါ နွေယမုံ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကွယ်”

“ဒါပေမယ့် ဒီပစ္စည်းတွေထဲမှာ ဘုရားဌာပနာ ပစ္စည်း ပါနေတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေက ကြောက်စရာ ထင်တဲ့ ကျိန်စာဆိုးတွေကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်လို့ နွေယမုံ တယ်”

“ဦးဇေယျ ပြောပြတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုပုန်ညာ အကြာကြီး ငြိမ်သွားသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ထိုအယူအဆတွေအားလုံး ခေတ်မစီတော့ပါ။ မဖြစ်နိုင်ပါဟု ကိုပုန်ညာ မငြင်းရဲပါ။

“ကိုင်းလေ၊ ဒါဖြင့် ဒီလို လုပ်ကြတာပေါ့။ နွေယမုံလည်း စိတ်သန့်သွားအောင် သွားလေသူတွေအတွက်လည်း ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုရာရောက်အောင် ဒီပစ္စည်းတွေထဲက တချို့တစ်ခက်ကို ဘုရားလှူလိုက်ကြရအောင်လား။”

“ဦးဇေယျကိုယ်တိုင် လူလောကကြီးကို စိတ်ကုန်လို့ ဘုန်းကြီးဝတ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ နွေယမုံ သဘောတူတယ်ဆိုရင် ဦးဇေယျစိတ်ကြိုက် ဘုရားမှာ လှူပါစေ”

“အဲဒီအကြံ ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ သူ့အဖြစ်ကလည်း သနားစရာပါ”

ဦးဇေယျအလိုကျ ရတနာပစ္စည်းတွေကို မေတ္တာ ငြိမ်းအေးစေတီတော်မှာ ဌာပနာ လှူဒါန်းလိုက်ကြသည်။ ဦးဇေယျလည်း ထိုကျောင်းမှာပင် ဘုန်းကြီးဝတ်သွားသည်။ နွေယမုံ ရန်ကုန်ကို မပြန်ခင် ကိုကိုနှင့် ဒေါက်တာဝတ်မှုံတို့ လက်ထပ်သည့်သတင်းကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက တစ်ဆင့်ကြားသိခွင့်ရချိန်မှာ နွေယမုံရင်ထဲ ထူးပြီး မနာကျင်မိတော့ပါ။

ကိုကိုက နွေယမုံကို လှည့်စားသွားသည်ရယ်လို့လည်း

အပြစ်မတင်လိုတော့။ ကိုကိုပျော်လျှင် နွေယမုံဆိုသည့် သူမလည်း ပျော်နေနိုင်ရမည်ရယ်လို့ စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်သည်။ အကယ်၍ ကိုကိုသာ ဒေါက်တာဝတ်မှုံနှင့် မိဘတွေအလိုကျ လက်မထပ်ဘဲ နွေယမုံကိုသာ စောင့်နေဦးမည်ဆိုလျှင် မြယာကုန်းမျိုးဆက်ဖြစ်သော နွေယမုံအတွက်လည်း ကိုကိုနှင့် လက်ထပ်ဖို့ရာ အရေးကိစ္စမှာ အလွန်အင်မတန် ခက်ခဲဝန်လေး ပင်ပန်းရချေဦးမည်။

နွေယမုံ ရန်ကုန်ကို ပြန်မည်ဆိုတုန်းက လာနှုတ်ဆက်သော ဒေါက်တာသခင်ကိုလည်း နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့။ နွေယမုံကတော့ သူမအိမ်မှာပဲ မာမိုမိတ်ဆွေတွေ အကူအညီနှင့် အလုပ်ဆက်လုပ်သည်။ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီ ကိစ္စတွေထဲမှာတော့ ရှယ်ယာဝင် တစ်ဦးအနေဖြင့် ဆက်လုပ်ရာကနေ နှုတ်ထွက်ပစ်လိုက်သည်။

ဒါကလည်း အကြောင်းက ရှိနေသည်။ အန်တီ ရှယ်လီတို့ယ်တိုင်ကလည်း ထိုကုမ္ပဏီမှာပဲ အစုရှယ်ယာ ပိုင်ဆိုင်တော့မတွေ့ချင်သည့် မျက်နှာတွေနှင့် နောက်ထပ်မဆုံလိုတော့တာလည်း ပါသည်။ နွေယမုံအပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ အကောင်းမမြင်ခဲ့သော အန်တီရှယ်လီတစ်ယောက် နွေယမုံနောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လို အတင်းအပျင်းတွေ ဆက်ပြောပြီး ကျန်နေခဲ့မည်မသိ။

သိလည်း ဂရုမစိုက်တော့ပါ။

အန်တီရှယ်လီကြောင့် ကိုကိုနှင့်လွဲပြီးထဲက နွေယမုံ

ခေါင်းထဲမှာ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မစဉ်းစားပဲ
နေသည်။ အချစ်ရေးမှာ ကိုယ်ပိုင်မဆုံးဖြတ်နိုင်သော ကိုကိုလို
လူမျိုးကိုလည်း နွေယမုံ လွမ်းစရာလို မမြင်တော့။ စိတ်ထဲ နာနေ
သည်။

“ယမုံ”

“ဟင် ကိုကို”

ဖြစ်ချင်တော့လည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နွေယမုံ ရင်ကို
နာကျင်စေသော ကိုကိုနှင့် နှစ်ယောက်တည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်
လာဆုံမိကြသည်။ နွေယမုံလာသည့် နေရာကလည်း ဆေးရုံမှာဆို
တော့ ရှောင်လွှဲချင်လို့မရ။

“နေမကောင်းဘူးလား၊ နွေယမုံ”

“နွေယမုံ နေကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဒေါက်တာတဲ့လား”

ဟက်ခနဲ နာကျင်စွာ ရယ်မောလိုက်သော ကိုကိုမျက်နှာ
ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ သိသာစွာ သွယ်ဆင်းသွားသည့် ပါးရိုး
တွေကို မြင်ရသည့်အတွက် နွေယမုံ ရင်မှာ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွား
သည်။

“နွေယမုံ၊ သွားတော့မယ်”

“ကိုယ်လည်း အတူလိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“ဟင်”

“နွေယမုံ အိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်လား၊ ကိုကိုလည်း နွေယမုံ
နဲ့အတူ အိမ်ပြန်မလို့”

နွေယမုံနှင့် အတူလိုက်လာသူကြောင့် လမ်းလက်စ
နွေယမုံခြေလှမ်းတွေ တုန်နှေးရပ်တန့်သွားကာ ရင်တစ်ခုလုံးလည်း
မွန်းကြပ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

“ဒေါက်တာ ကားမပါဘူးလား”

“အင်း”

“ယမုံနဲ့ကိုယ် တစ်နေရာရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောကြရအောင်လား”

“ယမုံ မအားဘူး ဒေါက်တာ”

နွေယမုံ ပြတ်သားစွာ ငြင်းလိုက်တော့ ကိုကိုက နွေယမုံ
ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသူတစ်ယောက်လို ခပ်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်
သည်။

“ကိုကိုတို့ မတွေ့ပဲနေခဲ့ကြတာ ဘယ်လောက်တောင်
ကြာပြီလဲဆိုတာ နွေယမုံ သိရဲလားဟင်၊ ပြီးတော့ ကိုကိုရင်ထဲက
နွေယမုံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်တွေကိုရော နွေယမုံ သိရဲလား”

ပြောရင်း ကိုကိုအသံက တုန်ရီအက်ကွဲလာသလို ဖြူသော
မျက်နှာပြင်မှာ ဒေါသနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတို့ ပေါင်းစပ်ပြီး နှိမြန်း
လာတာကိုကြည့်ပြီး ကိုကိုရင်ထဲက ခံစားချက်ကို နွေယမုံ စာနာ
နားလည်လိုက်ပေမယ့် လက်ရှိအနေအထားမှာ နွေယမုံဘက်က

ကိုကိုဆန္ဒအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ လုပ်မပေးနိုင်တာကလည်း ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်သည်။

“နွေယမုံနဲ့ ဒေါက်တာတို့ကြားမှာ ဒီအခြေအနေတွေ မလိုအပ်တော့ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာဇနီးသိရင်လည်း မကောင်းပါဘူး”

“သူ့ကို ကိုကို ဂရုမစိုက်ဘူး နွေယမုံ”

“ဒေါက်တာ ဂရုမစိုက်ပေမယ့် နွေယမုံကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရော လူတွေအားလုံးကိုရော ဂရုမစိုက်ရပါလိမ့်မယ်”

“ဪ၊ မင်းတောင် စကားတွေ တော်တော်တတ်နေပါလား နွေယမုံ၊ အခုချိန်မှာ ကိုကိုဘက်က ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်နေလိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

“လာ ကိုကိုနဲ့လိုက်နဲ့”

“ဒေါက်တာ”

“အို နွေယမုံကို ဒီလို အကြမ်းမဖက်နဲ့နော်၊ နွေယမုံ မကြိုက်ဘူး၊ နွေယမုံလက်ကို လွှတ်ပါ”

နွေယမုံ ဘယ်လိုပြောပေမယ့် ကိုကို မရ။ နွေယမုံ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော အမူအရာနှင့် နွေယမုံလက်ကလေး တစ်ဖက်ကို သူ့အားကြီးနှင့် ဆွဲခေါ်သွားရာ နွေယမုံလည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ကိုကိုဆွဲခေါ်ရာ ဒရုတ်တိုက် လိုက်ပါလာရသည့် အဖြစ်ကို ဘေးလူတွေ ဘယ်လိုမြင်လေမည် မသိပါ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ယမုံလက်ကို လွှတ်ပါ၊ ကိုကိုသွားမယ့်နေရာကို ယမုံ လိုက်ခဲ့ပါတော့မယ်”

“ယမုံရယ်”

တစ်ငယ်လျှော့ပြီး အရှုံးပေးလိုက်ရသည်က ကိုကိုကို ချစ်၍မဟုတ်ပါ။ မိန်းမသားဆိုသည့် နွေယမုံဘဝလေးကို ကိုကို ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော နွေယမုံ ပတ်ဝန်းကျင်မှာပါ အထိခိုက်မခံနိုင်၍ ဖြစ်ပါကြောင်း နွေယမုံသာ အသိဆုံးဖြစ်ပေမယ့် ကိုကိုကတော့ နွေယမုံထံမှ ကိုကိုခေါ်သံအောက်မှာ အသည်းနှလုံးတွေ အရည်ပျော်သွားပြီဟု နွေယမုံ နားလည်လိုက်သည်။

ကိုကိုက သူ့ရင်ထဲ ခံစားချက်တွေကို ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ပြောနေပေမယ့် နွေယမုံရင်ထဲမှာ ကိုကိုနှင့် ထပ်တူ နိုင်သော ဆတ်ဆတ်ခါ ခံစားချက်တွေအတိုင်း လျှော့ပါး ပျောက်ဆုံး လျက် မတုန်မလှုပ် အမူအရာနှင့်သာ ကိုကို ပြောသမျှ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပေးနေမိသည်။

“ကိုကို သူ့ကို မချစ်ဘူး ယမုံ၊ အခုလည်း မချစ်ဘူး နောင်ကိုလည်း ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုချစ်တာ အခုရော နောင်ရော အဟာဒီက နွေယမုံဆိုတဲ့ ချစ်သူလေးတစ်ယောက်တည်းပါကွယ်”

“နွေယမုံကိုပဲ ကိုကိုချစ်တယ်”

“သိပ်ချစ်တယ် ယမုံရယ်၊ သူနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ နေ့ကစပြီး ကိုကို တစ်နေ့မှ မပျော်ဘူး၊ စိတ်မချမ်းသာဘူး နွေယမုံ၊ အချိန်တိုင်း ကိုကို တမ်းတ သတိရ လွမ်းဆွတ်နေတာက နွေယမုံ ဆိုတဲ့ ကိုကိုချစ်သူလေးကိုပဲ”

“အခုမှ ဒါတွေ လာပြောနေလို့ရော ဘာထူးမှာမို့လို့ လည်းကိုကိုရယ်၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့လိုက်ပါတော့၊ ပြီးတော့ ဒီလမ်းက နွေယမုံ ရွေးခဲ့တဲ့လမ်းမဟုတ်ဘူး သိလား”

“ကိုကိုစိတ်ကြိုက် ကိုကိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ကိုကို ဘာသာ ရွေးခဲ့တဲ့လမ်း၊ ကိုကိုရွေးခဲ့တဲ့ လမ်းပေါ်မှာ နွေယမုံက ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါ ကိုကို”

“ကိုကိုဘာသာ ကိုကိုဘဝထဲကို နွေယမုံကို ဆွဲမခေါ် ရဲလို့၊ ကိုကို ချွန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အခုမှ ဘာလို့ အသည်းအသန်တွေ လာလုပ်နေရတာလဲ”

“နွေယမုံ ဘာမှ မသိချင်ဘူး၊ နွေယမုံကိုလည်း ဘာမှ လာမပြောပါနဲ့၊ နွေယမုံ ဘာမှ မကြားချင်ဘူး သိလား”

“မကြားချင်ဘူး”

နွေယမုံမှာ သည်းခံနိုင်သော အတိုင်းအတာတို့ ကုန်ဆုံး ပြီဟု သိလိုက်သည်။

အခုလို သတ္တိမျိုး ဟိုတုန်းထဲက ကိုကိုမှာရှိခဲ့ရင် နွေယမုံ မြယာကုန်းလို နေရာကိုတောင် ရောင်အောင်သွားစရာမရှိ။ ကိုကို

ဇနီးအဖြစ် ကိုကိုရင်ခွင်မှာ ပျော်ရွှင်နေသူ ဖြစ်နေလောက်ပေပြီ။

အခါတွေလွန်ပြီးမှ

နောက်ပြန်လှည့်ချင်လို့ မရသည့်အခြေအနေရောက်မှ နွေယမုံကို ချစ်လှပါချည်ရဲ့ဟု ဆိုနေသူကို နွေယမုံ ဘယ်လိုစာနာ နားလည်ပေးရမည်နည်း။

“နွေယမုံ ပြောလို့ ကျေနပ်ပြီလား၊ နွေယမုံ ကျေနပ်ပြီ ဆိုရင် အခု ကိုကို ပြောမယ်၊ ဝတ်မှုန်ကို ကိုကို ဆက်မပေါင်းနိုင် တော့ဘူး၊ ယမုံသာ ကိုကိုကို လက်ခံမယ်ဆိုရင် ဝတ်မှုန် အခုပဲ ကွာရှင်းမယ်”

“သတ္တိတွေ တယ်ကောင်းနေပါလားရှင်၊ အစထဲက ဒီလိုသာ သတ္တိတွေရှိခဲ့ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ လို့နော်”

“အခုချိန်မှာ ကိုကိုကို မင်းကြိုက်သလို လှောင်နိုင် သရော်နိုင်ပါတယ် နွေယမုံ၊ အဲဒီအတွက်လည်း နွေယမုံကို ကိုကို အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး၊ နွေယမုံ ပြောသလို တကယ် အပြစ်ရှိတဲ့လူ က ကိုကိုပဲ၊ နွေယမုံ ပြောတာတွေအားလုံး မှန်တယ်၊ အရင်က တိုကို သတ္တိနည်းခဲ့လို့ နွေယမုံကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပြီ”

“အခုအချိန်မှာတော့ ကိုကိုချစ်တဲ့ နွေယမုံကို ဘာအတွက် မှ ကိုကိုဘက်က အဆုံးရှုံးမခံတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ နွေယမုံ၊ တိုကိုပြောတာ နွေယမုံ နားလည်ပါတယ်နော်”

ကိုကိုရယ်။

ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲနေသော ကိုကိုအဖြစ်ကို ရင်နှာစွာ
နွေယမုံ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ယမုံ”

“ပြန်ကြပါစို့ ကိုကိုရယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေလည်း မပြော
ပါနဲ့”

“ဘာကို မဖြစ်နိုင်တာလည်း ယမုံ၊ ကိုကိုက လက်ထပ်
ပြီးသား လူအိုကြီးတစ်ယောက်မို့ နွေယမုံအတွက် မဖြစ်နိုင်တော့
တာလား”

“သိပ်ခက်ပါလား ကိုကိုရယ်၊ နွေယမုံဆိုတဲ့ မိန်းကလေး
ကို ကိုကိုတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ဘယ်တော့မှ လက်မခံနိုင်တဲ့
မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုကို မေ့နေပြီလား”

“အဲ့ဒါတွေက အရင်တုန်းကပါ၊ နွေယမုံရယ်၊ အခု
နွေယမုံက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကို ဂရုမစိုက်ဘူး”

ပြောင်းလဲသွားသော ကိုကိုအတွေးအခေါ်နှင့် အမူအရာ
တွေကို နွေယမုံ သိနေတော့ ခက်သည်။

“ကိုကိုက ဂရုမစိုက်တာ မှန်ပေမယ့် နွေယမုံကတော့
ဂရုစိုက်ရလိမ့်မယ် ကိုကို၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကိုကို အသိုင်း
အဝိုင်းမှာ နွေယမုံဆိုတာ ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်က အငြင်း
ပယ်ခံ အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး မနေနိုင်ဘူး”

“အန်တီရှယ်လီ ပြောသလို နွေယမုံက မြယာတုန်းရဲ့
သွေးသားဆိုတာလည်း အမှန်ပဲ”

“ဟင်”

“သိပ်အံ့သြသွားလား ကိုကို၊ ဒါပေမယ့် နွေယမုံဆိုတဲ့
မိန်းကလေးဟာ သန့်ရှင်းစောင့်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးတော့
ဟုတ်ဘူး၊ နွေယမုံ ပေးဖက် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်၊ သူ့နာမည်
က ဦးမျိုးခင်၊ မေမေက ဒေါ်အိန္ဒြာ”

“ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့၊ ဒေါ်ရှယ်လီပြောသလို ဟုတ်မှ
ဟုတ်ဘဲ”

ဪ ကိုကိုဆိုတဲ့ လူရယ်။

နွေယမုံဟာ တကယ်ပဲ သန့်ရှင်းစောင့်ကြီးရဲ့ သမီးဆိုရင်
ကိုကိုယ်တိုင် နွေယမုံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို စိတ်သန့်သန့်နဲ့
သက်သပ်နိုင်ဦးမှာလားကွယ်။

“ဟုတ်နေခဲ့ရင် ကိုကို ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“နွေယမုံ တကယ်ပြောတာလား၊ စောစောကတော့
ဆုတ်ဘူးဆို”

“နွေယမုံ မေးတာကိုသာ ဖြေပါလေ၊ နွေယမုံဟာ
သန့်ရှင်းစောင့်ကြီးရဲ့ သမီးဆိုရင် ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ လိပ်ပြာသန့်သန့်
သက်သပ်နိုင်ပါဦးမလား”

“ဟုတ်မှမဟုတ်ပဲ နွေယမုံရယ်၊ ဒါတွေမေးပြီး ဘာလုပ်

၁၇၈

မြပုလဲသွင်

မလို့လဲ”

“နွေယမုံ သိပါတယ်လေ၊ ကိုကိုချစ်တာ တခြား
နွေယမုံတစ်ယောက်ပါ။ သန့်ရှင်းစောင့်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သန့်
နွေယမုံ မဟုတ်ပါဘူး”

“နွေယမုံရယ်”

“နွေယမုံ ပြန်တော့မယ် ကိုကို၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကတည်း
ကိုကိုဘဝထဲမှာ နွေယမုံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမရှိတော့ဘူးလို့ မေး
လိုက်ပါ”

“ယမုံ သွားပြီ”

“ယမုံ ယမုံ”

နွေယမုံ လှည့်မကြည့်တော့။

နေရာက ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး မောင်းထွက်
မှာ အသည်းနှလုံးဆီမှ ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ နာကျင်နေ
သည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မျက်ရည်တွေ ကြားကနေ အသည်း
နှုတ်ကော နွေယမုံရယ်လို့ ကျိတ်အပြစ်တင်လိုက်သည်။

❖ □ ❖

အခန်း (၁၅)

“တူ၊ တူ၊ တူ”

တိတ်ဆိတ်သော ညကို ဖြူခွင်း၍ ဆော်မြည်သော ဖုန်းသံ
ကြောင့် မျက်ဝန်းအစုံကို မှေးမှိတ်လျက် အနေအထား အတိုင်း
ဖုန်းကို အိပ်ရာဘေးမှ လှမ်းယူနားထောင်လိုက်ရ၏။ ညကြီးအချိန်
မတော် ဘယ်သူများ နွေယမုံဆီကို ဖုန်းဆက်လေသနည်း။

“ဟဲ့လို”

“ယမုံ ကိုကိုပါ”

“ဟင်”

“တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်လို့ ထွက်
လာတာ၊ အခု ယမုံတို့ ခြံရှေ့မှာ ကိုကို ရောက်နေပြီ”

“အို”

ဒီတစ်ခါတော့ နွေယမုံ ငြိမ်ပြီး နားမထောင်နိုင်တော့ပါ

အိပ်ရာထက်က ဝန်းခနဲ ထလိုက်မိသည့်အထိ လန်ဖြန့်သွားသည့် စားပွဲပေါ်က နာရီကို ကမန်းကတန်း ကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ့်နှစ် နာရီတိတိ။ ဒီအချိန်ကြီး နွေယမုံအိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ကိုကဲ ဘာတွေလုပ်နေသနည်း။

“နွေယမုံ”

“အိမ်ကိုပြန်ပါ ကိုကို၊ ကိုကိုကြောင့် ယမုံကို ပတ်လည် ကျင်က လူတွေက ဘာပြောကြမလဲ၊ ဘယ်လိုထင်ကြမလဲဆိုတာ ကိုကို မစဉ်းစားတော့ဘူးလားဟင်”

“နွေယမုံအတွက် ကိုကို အများကြီး စဉ်းစားပါတယ်၊ နွေယမုံရယ်၊ ယမုံကသာ ကိုကိုအတွက် ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစား မပေးဘဲ ရက်ရက်စက်စက် ထွက်သွားတာပါ”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ဘာလို့ အချိန်ကုန်ခံပြီး ပြောနေတာလည်း ကိုကိုရယ်”

“ယမုံကို ကိုကို ချစ်တယ် ယမုံရယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်”

တိုးရှိုက်နှင့်မောစွာ ဆိုလာပေမယ့် ကိုကိုအသံက ခပ်သေလေးစို့ နွေယမုံ မျက်ခုံးလေး တွန့်သွားသည်။

“ကိုကို အရက်တွေ သောက်လာတယ် မဟုတ်လား”

“ဖုန်းထဲမှာ အရက်နဲ့ ရနေလို့လား ယမုံရယ်၊ နည်းနည်း လေးပါ”

“အရက်မှူးနေတဲ့ လူနဲ့ ယမုံ စကားမပြောချင်ဘူး ကိုကို”

“အရက်မသောက်ပဲ ပြောနေတော့ရော၊ ယမုံက လက်ခံလားဗျာ၊ ယမုံ ဘာမှ မသိဘူးနော်၊ ဝတ်မှုဆိုင်တဲ့ မိန်းမတို့တိုင်လည်း ကိုကိုကို နည်းနည်းမှ မချစ်ဘူး။ သူ့ရည်းစား ခပ်တစ်ချိန်လုံးလွမ်း၊ တစ်ချိန်လုံး တမ်းတပြီး ကျိတ်ငိုနေတာတွေကို မသိဘူးထင်နေတာ သိလား”

“ဪ၊ ဪ၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုဘက်က ဒီလောက် စားနေရတာပေါ့နော်၊ ဒေါက်တာ ဝတ်မှုကသာ ကိုကိုကိုချစ်ရင် ကိုကိုလည်း အခုလို ခံစားချင်မှ ခံစားရမယ်ထင်တယ်”

“နွေယမုံ”

ကိုကိုအော်သံကျယ်ကြီးကို ကြားပေမယ့် နွေယမုံ ဂရုမစိုက်ဘဲ၊ စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုလုပ်ပုံတွေကို တစ်မိမိမိမိပြန်တွေးရင်း နှစ်ဆစ် နာလာသည်။ ကိစ္စတိုင်းမှာ ကိုကိုက သူ့အတွက် စောင့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူသာ သနားရကောင်းမှန်း သိသူ။

တစ်ဖက်သား သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဘာတစ်ခုမှ မသိဘဲ။ ကိုယ်ချင်းစာနာရကောင်းမှန်းလည်း မသိ။ အခုလည်း ကိုကိုက သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး နားမ သူ့ကိုမချစ်တာတွေ အရင်ရည်းစားဟောင်းရှေ့မှာ လာငိုပြသည့်။

ကိုကိုရည်းစားဟောင်း နွေယမုံကျပြန်တော့လည်း မိဘ

တွေ သဘောဆန္ဒအတိုင်း မလွန်ဆန်နိုင်သူအဖြစ် နွေယမုံကို တမင် လှည့်စားသည့်နည်းကို သုံးပြီး နွေယမုံ တခြားတစ်နေရာကို ထွက်သွားခိုက်မှာ ဒေါက်တာဝတ်မှုံဆိုသည့် တခြား မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့သည့် ကိုကို။

“ကျေးဇူးပြုပြီး နွေယမုံဘဝကိုရော၊ နွေယမုံ နှလုံးသား ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့လားရှင်၊ ဒေါက်တာကို နွေယမုံ တောင်းယူပါတယ်၊ ဒေါက်တာတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ အဆင် မပြေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဇာတ်ရှုပ်ထဲကို နွေယမုံကို ဆွဲမထည့်လိုက် ပါနဲ့”

“ကိုကိုအပေါ် နွေယမုံ အထင်မှားနေပြီ”

“အထင်မှားပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာဝတ်မှုံ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးပါ။ ဒီလို အမျိုးကောင်းသမီးလေးကို ကိုကိုကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ရယူ ခဲ့ပြီးမှ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးကို ပြဿနာလုပ်ပြီး ကိုယ့်မိန်းမ ကောင်းကြောင်း ကိုယ့်ရည်းစားဟောင်းရှေ့မှာ ပြောတာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့လုပ်ရပ် ဟုတ်မဟုတ် ဒေါက်တာ ဘာသာ ပြန်စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်”

“မင်းက ကိုယ့်ကို ဆုံးမစကားတွေ ပြောနေတာလား ကိုယ့်အဖြစ်ကို လှောင်ပြောင်သရော်နေတာလား နွေယမုံ”

ဒေါသဖြင့် တင်းမာခက်ထန်လာသည့် ကိုကိုအသံကို

ထောင်ပြီး နွေယမုံ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ “မှန်တာတွေ ပြော တာ မခံနိုင်။ အနာပေါ် တုတ်ကျသည်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်သည်။

“ဒေါက်တာလို လူတစ်ယောက်ကို လှောင်ပြောင်ရဲတဲ့ ဤမရှိသလို ဆုံးလည်းမဆုံးမရဲတဲ့ နွေယမုံပါရှင်၊ နွေယမုံဆိုတဲ့ ကလေးက အားလုံးကို အရှုံးပေးထားရတဲ့သူပါနော်”

“တော်ပါတော့ နွေယမုံရယ်၊ မင်းခံစားရသလို ကိုကို သံတိုင်လည်း ခံစားနေရတဲ့သူဆိုရင် နွေယမုံ နားလည်သင့်ပါ

“ဒီနေ့တော့ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ စကားအကောင်းပြောလို့ မဟုတ်ဘူး နွေယမုံ၊ မင်းကို တမင်သက်သက် လာအနှောင့် ယှက်ပေးမိသလို ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါ

“ဥတ်နိုက် နွေယမုံ”

“ဥတ်နိုက်”

ကျွမ်းခနဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဘရိတ်ဖမ်းသံနှင့်အတူ ဝေါခနဲ ထွက်သွားသည့် ကိုကိုကား၏ မီးအလင်းရောင်ကို လိုက်ကာ ကိုယ့်မှ နွေယမုံ ငေးကြည့်ရင်း ဖုန်းကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်ချ ထားသည်။

အိပ်ရာဘေးမှာ လူက ငြိမ်သက်နေပေမယ့် ပျံ့လွင့်နေ သည့် အတွေးတွေကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်တော့။ လူတိုင်း ကိုယ့်ဘဝ

ကိုယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားကြတာ မှန်ပေမယ့် ကိုယ်လုပ်
တိုင်း ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်မည်။ ကိုယ်က ဘာသာစစ်မှန် မလုပ်ရပါဘဲ
နှင့်လည်း သူဖြစ်ချင်တာတွေ လျှောက်ဖြစ်နေတာတွေကလည်း
အများကြီးဖြစ်သည်။

ဒါကို ကံတရားဟု ခေါ်သည်။

လူကကြမ္မာကို ဘယ်သူမှ မမြင်မတွေ့နိုင်သည့် ကံတရား
ကပဲ ဖန်တီးစီရင်သည်။ ထိုစီရင်ချက်ထဲမှာ ကိုကိုပါသလို နွေယဇုံ
လည်းပါသည်။ ဒေါက်တာဝတ်မှုနှင့် သူမ ချစ်သူလည်း ပါသည်။
ဖြစ်တည်လာသည့် ဘဝမှာ ကိုယ့်ဘက်က တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ
အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်ရုံအပြင် တခြားမရှိ။

ရှောင်လွှဲမရသည့် ကံကြမ္မာကို အပြစ်ပုံချပြီး ဘယ်သူ
ကြောင့် ဘယ်ဝါကြောင့်ဟု အပြစ်တင်နေလို့လည်း ဘာတစ်ခုမှ
ထူးမည်မဟုတ်။ ဒီလိုဖြစ်လာအောင် ကိုကိုကိုယ်တိုင် ဖန်တီး
ခဲ့တာ။ ကိုကိုဘာသာ ပြန်တွေးမိလျှင် တခြား ဘယ်သူကိုမှ အပြစ်
တင်စရာ မရှိဟု ထင်သည်။

အခုတော့ ကိုကိုက သူ့အပြစ်သူ မမြင်၊ တခြားလူတွေ
ကိုချည်း လိုက်အပြစ်တင်နေသည်။ နွေယဇုံကိုလည်း လွယ်လွယ်
နှင့် အလျော့ပေးမည့်ပုံလည်း မရ။ လင်မယားကျား ဆိုသည်မှာ
လည်း ဝေလာဝေးမို့ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်စိတ်မှာ နွေယဇုံကို သူပိုင်
ပစ္စည်း၊ သူရည်းစားအဖြစ်သာ စွဲမှတ်ယုံကြည်လျက် ရှိနေသည်က

အခက်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ထိုညတစ်ညလုံး နွေယဇုံမှာ တလူးလူးတလွန်လွန်ဖြင့်
အိပ်မပျော်။ အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သော
ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်နှင့် ဆက်လက်ပတ်သက်ရမည့် အရေးကို
ဝန်လေးလျက်ရှိ၏။ နွေယဇုံအပေါ်မှာ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်အနေ
ဖြင့် တစ်နည်းနည်းနှင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အားလျော့သွား
စေချင်မိသည် မှန်သော်လည်း မည်သို့ ကြံစည်အားထုတ်ရမည်
ကိုသာ စဉ်းစားမရဘဲ ရှိသည်။

ကိုကိုကို နွေယဇုံနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်
သွားအောင် လုပ်ရမည်။ ထိုတစ်ခုခုမှာ ဘယ်အရာနည်း။ နွေယဇုံ
စိတ်ထဲမှာ ဒေါက်တာသင်္ခါကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်၏။ နွေယဇုံ
တို့ ချစ်ပါသည်။ မြတ်နိုးပါသည်ဆိုသော ဦးဒေါ်၏တူ ဒေါက်တာ
သင်္ခါတစ်ယောက် အခုချိန်ဆို ဘယ်နေရာမှာ ရောက်နေသည်မသိ။

ဒေါက်တာသင်္ခါလို လူတစ်ယောက်ကို နွေယဇုံရဲ့ ချစ်သူ
အဖြစ် ကိုကိုနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် နွေယဇုံအပေါ်မှာ
တိုကိုဘက်က စိတ်ပျက်အားလျော့သွားမှာ သေချာသည်ဟု
ထင်သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုကို နွေယဇုံ ချစ်သူအဖြစ်
အန်ဆောင်ပေးနိုင်သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မည်။ ဒါဆိုပြီးပြီဟု
တွေးလိုက်မှ စိတ်သက်သာရာရပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွား

သည်။

“နွေယမုံကို တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ အောက်ထပ်မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ် ကလေး။”

“ဘယ်သူလဲ ဒေါ်ကြိုင်”

“ဒေါ်ကြိုင်လည်း မမေးလိုက်မိဘူးကွယ်၊ လူပုံက ခပ်ချောချောထဲကပဲ”

“ကော်ဖီနဲ့ ဧည့်ခံထားလိုက်ပါ၊ ယမုံ အခုပဲ ဆင်းလာ ခဲ့ပါမယ်”

ဒေါ်ကြိုင် အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားမှ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ နွေယမုံ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ နံနက်ခင်းနှင့်အပြိုင်လှပသော နွေယမုံ မျက်နှာလေးက လတ်ဆတ်လန်းဆန်းစွာ ကြည်သာရွှင်ပျနေ၏။ ရေချိုးပြီးစမို့ သူမကိုသူမ အလျင်စလို မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ဝတ်စား ပြင်ဆင်လိုက်၏။ ဧည့်သည်မှာ လူချောတစ်ယောက်ဟု ဆိုသော် လည်း ဒေါ်ကြိုင်က ဘယ်သူမှန်း မသိဟုဆိုသဖြင့် မျက်ခုံးလေး တွန့်သွားသည်။

မနက်ခင်းစောစော နွေယမုံအိမ်ကို ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်ဆိုသူမှာ မည်သူဖြစ်မည်နည်း။ ကိုကို ဒေါက်တာ ဂုဏ်ရှိန်များ နွေယမုံအိမ်ကို လိုက်လာတာများလား။ ဒီလိုဆိုရင် ဖြင့် ခက်တော့မည်။

ကိုကိုကို နွေယမုံ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။

ဟင်း။

တိုးတိတ်သော သက်ပြင်းရှိသံလေး နွေယမုံထံမှ ထွက် ပေါ်လာသည်။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ပြင်ဆင်မှုလေးမျှနှင့်ပင် နွေယမုံ၏ ဖူးစင်နုဖတ် အိတွေးသောအလှ ထင်းခနဲ ရှင်းခနဲ ပေါ်လာ၏။ လေးလံသော ခြေအစုံကို မလှမ်းချင် လှမ်းချင်နှင့် လှေကားအတိုင်း ဆင်းအလာ ကျောခိုင်းအနေအထား ဖြင့် ထိုင်နေ သည့် ဧည့်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း ခွဲခြား ဆင်နိုင့်ဘဲ ရှိ၏။

ညင်သာတိုးဖွသော ခြေလှမ်းဖြင့် ထိုသူရှိရာသို့ လျှောက် အသွား နွေယမုံရှိရာသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းခြင်း လှည့်ကြည့်လာသော သူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်မိချိန်မှာတော့

“နွေယမုံ”

“ဟင်”

“အစ်ကိုပုန်ညာ”

လုံးဝ မထင်မှတ်ထားသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် နွေယမုံ တွေ့လိုက်ရသူက တခြားသူမဟုတ်။ နွေယမုံ၏ အစ်ကို ကိုပုန်ညာ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသဖြင့် လှပသော နွေယမုံမျက်နှာလေးမှာ အံ့သြ ခြင်းတွေနဲ့ ပြုံးရွှင်ကြည်ရွှေသွား၏။

“သိပ်အံ့သြသွားလား ညီမ”

“ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့် အစ်ကိုပုန်ညာရယ်၊ ခြယာကုန်း

မှာ အစ်ကိုနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ပြီးထဲက အစ်ကိုပုန်ညွှာကို နွေယမုံ
နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လည်း နွေယမုံ၊ အစ်ကိုမှာ ကိစ္စရှိရင် ညီမနဲ့
တွေ့နိုင်တယ်လို့ ပြောထားတာ မေ့နေပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး အစ်ကိုပုန်ညွှာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်
မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ နွေယမုံ မျှော်လင့်မထား
တာလည်း အမှန်ပါပဲ”

“အခုလို မမျှော်လင့်ပဲ အစ်ကိုနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ နွေယမုံ
သိပ်လည်း ဝမ်းသာမိပါတယ်ရှင်”

“အစ်ကိုလည်း ညီမလိုပါပဲလေ၊ အခု ဒီမှာ ညီမ နွေယမုံ
ဇာစ်ဇယာကံတည်း နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုပုန်ညွှာက နွေယမုံ၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော
အိမ်ကို မျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်ရာ နွေယမုံလည်း
ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“နွေယမုံတို့နဲ့ ငယ်ငယ်လေးထဲက အတူနေတဲ့ ဒေါ်ကြိုင်
နဲ့ အတူနေတာပါ အစ်ကိုပုန်ညွှာ”

“နွေယမုံ ချစ်သူနဲ့ လက်မထပ်သေးဘူးလား”

“ရှင်”

“ဒေါက်တာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့လေ၊ သူ့ကြောင့်

နွေယမုံ မြယာကုန်းမှာနေတဲ့ အစ်ကိုတို့မိသားစုရှိရာကို ရောက်လာ
ခဲ့ရတာမဟုတ်လား”

“ကိုပုန်ညွှာက ဒါတွေကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲဟင်”

“ဒီလိုပဲ၊ သိလာရတာပေါ့ ညီမရယ်၊ နွေယမုံဆိုတာ
အစ်ကိုညီမလေးပဲ”

ဪ၊ အစ်ကိုပုန်ညွှာရယ်။

နွေယမုံကို ပူပင်ပေးမယ့် သွေးသားအရင်းအချာ ရှိနေ
ပါသေးလားဆိုသည့် အသိဖြင့် နွေယမုံရင်မှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ
လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“နွေယမုံတို့ လက်မထပ်ဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုပုန်ညွှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လည်း နွေယမုံ၊ နွေယမုံဟာ မြယာကုန်းရဲ့
သွေးသားဖြစ်နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုပုန်ညွှာ၊ သူက နွေယမုံကို တမင်
လှည့်စားပြီး တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားခဲ့လို့ပါ”

“ဖြစ်ရလေ နွေယမုံ”

“နွေယမုံဆီက ဒီလိုစကားမျိုး ကြားရတာ အစ်ကို
ခံစားမကောင်းပါဘူးကွယ်၊ အစ်ကိုစိတ်ထဲမှာ နွေယမုံတို့ ချစ်သူ
နှစ်ယောက် အခုချိန်လောက်ဆို လက်ထပ်ပြီးပြီလို့ ထင်နေခဲ့တာ”

ကိုပုန်ညွှာစကားကို နွေယမုံ ဘာတစ်ခုမှ ခွန်းတုန်မပြန်ဘဲ
ပြုံး၍ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိပေမယ့် နွေယမုံအပေါ်မှာ

ရက်စက်လွန်းသည့် ကိုကိုလုပ်ရပ်တွေအတွက် ရင်ထဲနာလာရပါသည်။

ကိုကိုသာ နွေယမုံအပေါ်မှာ လှည့်စားမထားရစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် အခုလောက်ဆို နွေယမုံနဲ့ ကိုကိုတို့ရဲ့ မေတ္တာအိမ်လေးဟာလည်း သာယာလှပခြင်းအတိအကျ ပျော်ရွှင်စွာ ပြုံးရယ်နိုင်ကြမည်ထင်သည်။

“နွေယမုံကပေါ့ အကိုပုန်ညှာရယ်၊ နွေယမုံအတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ အခု အစ်ကိုပုန်ညှာ ဒီမှာ တည်းမှာ မဟုတ်လားဟင်”

“ဟဲ့တယ်တစ်ခုမှာ အစ်ကိုနေတယ် နွေယမုံ၊ အလုပ်ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်မှာဆိုတော့ နွေယမုံကို တွေ့ချင်လို့တမင် လာနှုတ်ဆက်ရုံသက်သက်ပဲ”

“ဟင်၊ အစ်ကိုပုန်ညှာ ပြန်တော့မယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်နေ့ ပြန်မှာလဲဟင်”

“မနက်ဖြန်နဲ့ သန်ဘက်ခါ တစ်ရက်ရက်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“အို”

အိပ်မက်တစ်ခု မက်နေသလို နွေယမုံရှိရာကို ဖျတ်ခရောက်လာပြီး ချက်ချင်းလို ပြန်သွားတော့မည့် အစ်ကိုပုန်ညှာ မျက်နှာကို နွေယမုံ နှမ်းနယ်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရှည်လျား

မြင့်မိုးသော အစ်ကိုပုန်ညှာအသွင်က မြယာကုန်းမှာ တွေ့ရသည့်အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲ။

တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာဖြင့် နွေယမုံ မျက်နှာကို တုံ့ပြန်ကြည့်နေသည့် အစ်ကိုပုန်ညှာမျက်လုံးတွေထဲမှာ နွေယမုံကို သနားကြင်နာခြင်းတွေ ဖျတ်ခနဲ အတွဲမြင်လိုက်ရသည်။

“နွေယမုံ၊ ညီမလေး”

“ရှင်”

“ဟဲ့လူကြောင့် ညီမလေး သိပ်ခံစားနေရလားဟင်”

“အကိုပုန်ညှာရယ်”

“ညီမ ခံစားနေရတာကို အစ်ကို ဘာတစ်ခုမှ နှစ်သိမ့်ဖြေဖျောက်မပေးနိုင်ပေမယ့် အစ်ကို တတ်နိုင်တာတော့ နွေယမုံကို ကူညီနိုင်ပါတယ်ကွယ်”

“စိတ်ပြေလက်ပျောက် အစ်ကိုနဲ့အတူ လိုက်လည်မလား၊ ဒီမှာဆို ညီမတစ်ယောက်တည်း ပိုစိတ်ဆင်းရဲနေရလိမ့်မယ်၊ အစ်ကိုနဲ့အတူ ပူတာအိုကို လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ညီမအတွက် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားမယ်လို့ အစ်ကိုထင်တယ်”

ကိုပုန်ညှာထံမှ စာနာပေးမ ညှာတာသည့် စကားကို ကြားရတော့ နွေယမုံရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းစွန့်လွှာကာ ဖြူညက်သော နွေယမုံပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်ဥကြီးတွေ တစ်ပေါက်ချင်း ကြွေဆင်းလာ၏။

“မငိုပါနဲ့ ညီမရယ်၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ အစ်ကိုတတ်နိုင်သမျှ နွေယမုံကို ကူညီပေးတာပါ။ နွေယမုံဘဝမှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ့ပဲရှိရှိ ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်း နာကျင်စရာပဲဖြစ်ဖြစ် နွေယမုံမှာ ပုန်ညှာဆိုတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေတဲ့ကြားက အားတင်းပါကွယ်”

“အဟင့်၊ ဟင့်၊ ဟင့်”

လှပသော မျက်နှာလေးကို ဖြူနုသော လက်ကလေးဖြင့် အုပ်ကွယ်ရင်း နွေယမုံကိုယ်လေး တသိမ့်သိမ့်တုန်သည်အထိ ရှိုက်ငိုလိုက်မိရပါပြီ။ မွန်းကျပ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေထဲမှာ သူမကိုယ်သူမ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေမိသော နွေယမုံအတွက် အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုပုန်ညှာစကားတွေက အားတက်ဝမ်းသာစရာမို့ အစ်ကိုပုန်ညှာ မပြန်ခင် သူမဘက်က တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ကြေကွဲစွာ ရှိုက်ငင်နေသည့် မျက်ရည်တွေထဲက အားတင်း၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

❖ □ ❖

အခန်း (၁၆)

တိမ်လွှာထူအစိုင့်အခဲကို ထိုးဖောက်ပျံသန်းနေရခြင်းကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရှုခင်းဆို၍ ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ရ။ လေယာဉ်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် နွေယမုံ မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းမြင်တွေ့နေရသည်က တိမ်ကမ္ဘာလကျဖြစ်ထားသော မြင်ကွင်းသာ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြေက နွေယမုံနောက်ပါးတွင် ဝေးလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုပုန်ညှာ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် အစ်ကိုပုန်ညှာနှင့်အတူ ဤခရီးကို လိုက်လာမိသည့်အတွက် နွေယမုံကိုယ်နွေယမုံ နောင်တမရချေ။ နွေယမုံဘဝမှာ ပထမဆုံး မြယာတုန်းသို့ ခရီးဆေးသွားခဲ့ရပြီးနောက် ဤသည်မှာ သူမဘဝအတွက် ဒုတိယခရီးစဉ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ရေမြေသစ်၊ ရှုမျှော်ခင်းအသစ်များက နွေယမုံရင်မှာ ခန်းလျှစ်နယ်သော စိတ်ကို အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ပေါ့ပါးဆန်းဆန်းသက်သာစွာ ရစေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ပါသည်။ ဤနည်းဖြင့်လည်း ကိုကိုနှင့် ဝေးရာကို ရှောင်ထွက်လာနိုင်ခြင်းမှာလည်း နွေယမုံအတွက် တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်သက်သာရာရသည့် ခရီးဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

“ဟိုရောက်ရင် နွေယမုံ ပျော်သွားမှာပါ။ အခုချိန်က စပြီး စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ အရင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အားလုံးကို

မေ့ပစ်လိုက် ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုပုန်ညာ”

အစ်ကိုပုန်ညာအလိုကျ နွေယမုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲက စံစားချက်တွေ တကယ်တမ်း မေ့ပစ်နိုင်ခြင်း ရှိ၊ ဆိုသည်ကိုက နွေယမုံကိုယ်တိုင်လည်း တပ်အပ်သေချာ ပြောနိုင်ပါချေ။

လေဆိပ်မှာ အစ်ကိုပုန်ညာ၏ တပည့် ရဝမ်လူငယ်တွေ တစ်ယောက် ကားဖြင့် လာကြိုသည်။ အစ်ကိုပုန်ညာက ဒီးမားဆိုသည့် ရဝမ်လေးကို သူညီမဖြစ်ကြောင်း နွေယမုံနှင့် မိတ်ဆက်စကားပြောပြီးနောက် သူတို့အချင်းချင်း ကချင်ဘာသာစကားပြော အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြပုံကို နွေယမုံ အံ့သြစွာ နားထောင်နေမိ၏။

ဒီးမားဆိုသည့် ရဝမ်လေးမှာ အသက်အားဖြင့် ဆယ့်နှစ်ဆယ့်ရှစ်မျှသာရှိပြီး အသားဖြူသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကာ ကြွယ်ဝသန်စွမ်းသော တုတ်ခိုင်သည့် ခန္ဓာကိုယ်ရှိပြီး ကြီးမားသော အရိုးအဆစ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ဆီနှင့် ကင်းဝေးဟန်ဖြင့် ဆံပင်အနီရောင်ဖြစ်ကာ လေတိုက်တိုင်း ဖွာလန်ကျလျက် ပါးစုံနှစ်လုံးမှာ ရဲရဲနီနေသဖြင့် ဆေးဆိုးထားဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေသည်။

ကားမှာ မက်စောက်ပြေလျော့သည့် လမ်းခရီးအတိုင်း အပြေးနှင်လျက်ရှိသော်လည်း ဒီးမားမှာ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်

တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကားလမ်းနံဘေးရှိ ရှုမျှော်ခင်းတို့မှာ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်အထိ ကားကို အပြင်းမောင်းနှင်သူ ဖြစ်သည်။

နွေယမုံမှာ ကိုပုန်ညာကို တကယ့်တိုင်းရင်းသား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ စကားပြောဆိုနေဟန်ကို ကြည့်ကာ စိတ်မှာ ကျိတ်အားကျလျက် ရှိသည်။ အကြောင်းမသိသူ တစ်ယောက် ဆိုလျှင် ကိုပုန်ညာကို သူတို့လူမျိုးဟုသာ ထင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူမှ ဗမာတစ်ယောက်ဟု ထင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

ဤသည်မှာလဲ တစ်မျိုးတော့ ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ကို လိမ်ချင်ညာချင်၍မရ။ ကိုယ်သွားရမည့်အသေနှင့် ရိုးရာဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာများ၊ ဘာသာစကားများကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ကြိုတင်သိရှိထားခြင်းဖြင့် ကိုယ်လိုရာခရီးသို့ ညီမှန်းသည့်အတိုင်း ပေါက်ရောက်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရာသီဥတုမှာ ရန်ကုန်သူ နွေယမုံအတွက် ခိုက်ခိုက်တုန်ဆသည်အထိ အချမ်းဓာတ်မှာ အရိုးထိအောင် စိမ့်နေ၏။ အစ်ကိုပုန်ညာ၏ သစ်ခွနန်းတော်ဟု အမည်ပေးထားသည့် တောင်ကုန်းတက်က အိမ်လေးသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှာ နွေယမုံတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေပြီဖြစ်သည်။

နွေယမုံတို့ ကားလေး အိမ်ရှေ့တည်တည်မှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းထိုးဆိုက် ရပ်တန့်လိုက်သည်နှင့် တိုင်းရင်းသား ရိုးရာ

ဝတ်စုံနက်နက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အပြေးရောက်လာကာ ပြေးရှောင်နေသော မျက်နှာထားနှင့် နွေယု
တို့ကို ခရီးဦးကြိုပြပါသည်။

“လာ နွေယု၊ ဒါ ဒီးမားရဲ့အမ လန်းဒါးတဲ့၊ နွေယု
အတွက် လိုအပ်တာတွေ ကူညီပေးနိုင်အောင်လို့ အစ်ကို ခေါ်နိုင်
ထားတာ”

“လန်းဒါး ဒါ ငါ့ညီမပဲ နွေယုလို့ ခေါ်တယ်၊ ငါ့ညီ
ပျော်အောင် လန်းဒါးက အဖော်လုပ်ပေးရမယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး လာပါမမ မမအတွက် လန်းဒါး
အခန်းအသင့် ပြင်ထားပါတယ်”

“လိုက်သွား နွေယု၊ တခြားလိုအပ်တာရှိရင်လည်း
လန်းဒါးကို ပြောလိုက်၊ သူ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖြူနုသော နွေယုလက်အေးစက်စက်ကို လန်းဒါးက
သူ့လက်ကလေးထစ်ဖက်ဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ပြေး
သော မျက်နှာထားဖြင့် အိမ်၏အတွင်းပိုင်းသို့ ဆွဲယူသွားရာ နွေ
လည်း လန်းဒါးနောက်မှ အတူလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အိမ်တွင်းရှိ အပြင်အဆင်မှာ ရိုးရှင်းလှပြီး၊ ကြီးမား
ဖြူလုပ်ထားသည့် ဆက်တီနဲ့ဟောင်းတစ်စုံ၊ စာကြည့်စားပွဲ တစ်
ခုရံကပ်စီရှိကြီးများအပြည့် စုဆောင်းထားသည့် စာအုပ်၊ စာ

စာတမ်းများအပြင် ပန်းအိုးအကြီးအသေးများဖြင့် စနစ်တကျ
ကပ်ပျိုးထားသည့် သစ်ပင်ပုံစံအမျိုးမျိုးကိုလည်း နေရာအနှံ့ အစု
အဖုံအပြုံလိုက်တစ်မျိုး၊ သီးခြားစီခွဲ၍ တစ်နည်း ပုံသဏ္ဌာန်
အမျိုးမျိုးဖြင့် တွေ့လိုက်ရ၏။

အစ်ကိုပုန်ညာက သူ့အိမ်ကို သစ်ခွက်နန်းတော်ဟု အမည်
ထားသော်လည်း နွေယုမဲ့တွေ့ရသည့် ပန်းပင်သစ်ပင်မျှလောက်
မရှိဘဲ ဤအမည်မှာ လိုက်ဖက်ပြည့်စုံခြင်း မရှိဟု ထင်မိလေသည်။

“လာ၊ မမ၊ ဒီအခန်းပဲ”

“ကျွဲ”

အခန်းတစ်ခန်း၏ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် လန်းဒါး
က နွေယုကို သူ့ကိုယ်တိုင် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြရာ နွေယု
သည် သူမအတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် အိပ်ခန်းကို တစ်ချက်
စုတ်လျက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်
တစ်လုံး၊ မတ်ရပ်စီရီတစ်ခု၊ စာကြည့်မီးအုပ်ဆောင်းလေးတစ်ခု
စီမံသည့် စားပွဲတစ်လုံး၊ စားပွဲတေးမှာ နွေယု အဝတ်သေတ္တာ
ဆွဲရှိနေသည်။

တစ်ခန်းလုံး သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေသလို ဖြူစင်သော အိပ်ရာ
ပေါ်တွင် ဂွမ်းကတ်ထူထူတွေက ပရပ်နဲ့သင်းနေ၏။ ပြတင်းတံခါးကို
လိုက်တော့ အပြင်ဘက်မှာ မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်ငေးကြည့်လို့ရ
သည်။ စိမ်းညိုသော တောနှင့်တောင်စွယ်က နွေယု စိတ်ကို

ညို့ယူဖမ်းစားသွား၏။

“လန်းဒါး ပြင်ဆင်ထားတာကို သဘော ကျရဲ့လားဟင်”

“ကျပါတယ် လန်းဒါးရယ်၊ နွေယမုံကို အခုလို ဂရုစိုက် ပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“လန်းဒါးတို့ကသာ ဆရာကြီးကို ကျေးဇူးတင်နေ တာပါမမရယ်၊ လန်းဒါးအဖေရဲ့ အသက်ကို ဆရာကြီးက ကယ်ခဲ့ တာပါ။ လန်းဒါးတို့မှာ အဖေသာမရှိရင် ဘဝပျက်တာ ကြာလှ ပြီပေါ့ မမရယ်၊ ဆရာကြီးရဲ့ ညီမဖြစ်တဲ့ မမကိုလည်း လန်းဒါး တို့က အစွမ်းကုန် ဂရုစိုက်ပြုစုမှာပေါ့”

“အနားယူဦးနော် မမ၊ မမအတွက် လန်းဒါးကော်ဖီ ပူပူလေး ယူလာပေးမယ်”

ရာသီဥတုက ချမ်းအေးလှသဖြင့် လန်းဒါး ယူလာ ပေးသည့် ကော်ဖီပူပူလေး သောက်လိုက်ခြင်းဖြင့် နွေယမုံ ရင်ထဲ နွေးသွားကာ နေရထိုင်ရတာ ပို၍ ကောင်းသွားသလို ထင်မိသည်။

“ကော်ဖီအရသာက လျှာထဲကို စွဲသွားတာပဲနော်၊ ဘာတံဆိပ်လည်းဟင်”

“ဘာတံဆိပ်မှ မဟုတ်ဘူး မမရေ၊ ဒါက ကော်ဖီစေ့ ကို ကိုယ်တိုင်လှော်ပြီး အမှုန့်လုပ်ထားတဲ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကော်ဖီပါ။ ဘာမှမပြုမပြင်ဘဲ သဘာဝကော်ဖီစစ်စစ်လေ၊ ဒါကြောင့် အရသာချင်းလည်း မတူတာပေါ့ မမရဲ့”

“ဪ၊ ဪ”

လန်းဒါးက ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးမဖြစ်သည်။

အားနှင့် အထက်အောက် မောင်နှမဖြစ်ပြီး အသက်မှာ ဆယ့်ကိုးနှစ် နဲ့ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ရယ်လိုက်တိုင်း သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေး ဖြင့် မျက်နှာလေးမှာ အထူးရွှင်လန်းသူ ဖြစ်သည်။

နွေယမုံ အစ်ကိုပုန်ညာနှင့်အတူ သစ်ခွနန်းတော်မှာ ရှိနေ သ့်နေ့ရက်များအတွက် နွေယမုံနှင့်အတူ လန်းဒါးက လာရောက် နေထိုင်ပေးမှာဖြစ်ပြီး နွေယမုံ ရန်ကုန်ပြန်မှ လန်းဒါးက သူမအိမ်ကို ပြန်မည့်သူဖြစ်ကြောင်း လန်းဒါးပြောပြ၍ သိလိုက်ရ၏။

အစ်ကိုပုန်ညာက နွေယမုံအတွက် မိန်းကလေးအဖော် ခုနစ် စိတ်ကူးကောင်းကောင်းဖြင့် စီမံပေးထားတာကို အထူးပင် ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ထိုနေ့က မိုးဖွဲရွာလာသဖြင့် အိမ်အပြင်သို့ နွေယမုံ မထွက်ဖြစ်တော့ပါ။

ညစာစားချိန်ကြာမှ အစ်ကိုပုန်ညာနှင့် နွေယမုံတို့ မျက်နှာ မင်းဆိုင် ပြန်ဆုံဖြစ်ကြပြီး လန်းဒါး ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးသည့် ပူဇော် ချီးကျင့်သော ထမင်းဟင်းကို အတူစားဖြစ်ကြသည်။ ဆန်မှာ ထောက်ညှင်းကဲ့သို့ စေးနေသည့်အပြင် ပန်းကန်လုံးတစ်ခုထဲ ဆည့်ထားသဖြင့် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေပါသည်။

ဟင်းများမှာလည်း ပူပူလောင်လောင်တွေချည်း ဖြစ်ပြီး အစာအိမ်တွင် ဟင်းရည်ပူပူကို စောက်ပန်းကန်လုံးကြီးတစ်လုံးဖြင့် စားပြီး တစ်ယောက်စာ သီးသန့်ထည့်စားနိုင်ရန် ဟင်းရည်

သောက်ယန်းကန်လုံး အသေးကိုလည်း ချထားပေးပါသည်။

အသားဟင်း အပါအဝင် တခြားအသီးအရွက်များ အားလုံး ဆီတစ်စက်မှ ပါဝင်ခြင်းမရှိသော်လည်း စား၍ ကောင်းသော ပြုပြင်ဖန်တီးချက်ပြုတ်ထားပုံမှာလည်း အံ့ဩစရာ ဖြစ်သည်။ ကိုပုန်ညာကတော့ ထမင်းပူပူ ဟင်းပူပူများကို တူဖြင့်ကော်ခပ်၍ တရူးရူးတရဲရဲ အားပါးတရ စားသောက်နိုင်သော်လည်း နွေယမုံမှာတော့ အစ်ကိုပုန်ညာကဲ့သို့ နှစ်ခြိုက်စွာ စားသောက်နိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် သင့်ရဲ့မျှသာ စားနိုင်ပါသည်။

“နွေယမုံကြည့်ရတာ ဒီက ထမင်းတွေ ဟင်းတွေနဲ့ ရုတ်တရက် အဆင်မပြေနိုင်နေပုံပဲ၊ ညီမ မစားနိုင်ရင် နောက်နေ့ကစပြီး ရန်ကုန်အိမ်မှာ ဟားသလို လန်းဒါးကို မြန်မာထမင်းဟင်း ချက်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ သည်းခံလိုက်ပါဦးကွယ်၊ ဒီမှာက ဒီလိုပဲ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြတယ်၊ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်ကတော့ အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဇီဝာ မကြောင်တတ်တော့ ဘာပဲစားရဲ စားရဲ အဆင်ပြေပြေ စားနိုင်သလို တောထဲ တောင်ထဲ သွားမိလို့ ညအိပ်ညနေ ခရီးဖြစ်လာပြီဆိုရင်လည်း ရောက်တဲ့နေရာမှာ အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပြီး နေတတ်၊ စားတတ်တာ အကျင့်လို ဖြစ်နေပြီ၊

“ဒုက္ခရယ်လို့လည်း မမြင်တော့ဘူး၊ ကိုယ်စိတ်ကျေနပ်မှုရဖို့သာ အဓိကလို သဘောထားပြီး အစားအသောက် အနေ

အထိုင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ခြိုးခြံချွေတာတာမျိုးထဲမှာ အစ်ကိုကိုယ်တိုင် နေသားကျနေပြီ”

“နွေယမုံအတွက်လည်း အထူး ပြင်ဆင်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ အစ်ကိုပုန်ညာ၊ ရောမ ရောက်ရင် ရောမလို ကျင့်ဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိသားပဲ၊ နွေယမုံကိုယ်တိုင်လည်း အစားအသောက် ဂျိုးများတဲ့သူမျိုး မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“လန်းဒါး ချက်တဲ့ ထမင်း၊ ဟင်းတွေအားလုံး ကောင်းပါစာယ်၊ နွေယမုံရင်ထဲ ပြည့်နေလို့ အများကြီး မစားနိုင်တာ တစ်ခုထဲပါ”

“နွေယမုံအတွက် သီးသန့်ခဲ့ပြီး ချက်ပြုတ်တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့၊ အစ်ကိုတို့ စားနိုင်သလို နွေယမုံလည်း စားနိုင်တယ်ဆိုတာ သုံပါရှင်”

“ဒါဆိုလည်း နွေယမုံ သဘောပါ၊ အစ်ကိုကတော့ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် နွေယမုံ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေချင်တာပါပဲ၊ အစ်ကိုကိုရော လန်းဒါးတို့ မောင်နှမကိုရော နွေယမုံ ဘာတစ်ခုမှ အားနာစရာမလိုဘူး”

“နွေယမုံ စိတ်ထဲရှိသလောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သာ နေပါဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုပုန်ညာ၊ အစ်ကိုစကားကို နွေယမုံ မှတ်ထားပါမယ်”

ညစာစားပြီးချိန်မှာ အိမ်ထဲရှိ မီးလင်းဖိုရှေ့မှာ အတူ

ထိုင်ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် အစ်ကိုပုန်ညာက သူ ဝါသနာပါသော သစ်ခွများအကြောင်း၊ သစ်ပင်သစ်တောများ အကြောင်း စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြခြင်း ဖြစ်သည်။

နွေယမုံမှာ ကိုပုန်ညာကဲ့သို့ ပညာရှင်တစ်ယောက် မဟုတ် သဖြင့် ပန်းတို့၏ ဖြစ်တည်ရာဒေသ၊ ရှင်သန်ပေါက်ဖွားလာပုံ အဆင့်ဆင့်၊ သဘာဝတောတောင် ရာသီဥတု ဖြစ်စဉ်များ၊ လောက ကြီး၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပုံအစုံကို ပြော၍သာ တအံ့တဩ နားထောင်ရသည့်တိုင် ကိုပုန်ညာကဲ့သို့ လေးနက်စွာ စိတ်ဝင်စား ခြင်းက မရှိလှချေ။

“နောက်မှ နွေယမုံကို အစ်ကိုရဲ့ သစ်ခွညယျာဉ်ထဲ ဆော့ရ လိုက်ပြမယ်၊ ဒီနေ့တော့ နွေယမုံ စိတ်ရော လူပါ ပြည့်ပြည့်ဝဝ အနားယူလိုက်ဦး”

“ဝတ်နိုက် နွေယမုံ”

“ဝတ်နိုက် အစ်ကိုပုန်ညာ”

“မမ”

“ဪ လန်းဒါး မအိပ်သေးဘူးလားဟင်”

“မမကို စောင့်နေတာလေ၊ လန်းဒါးကို မမ ဘာများ ခိုင်းဦးမလဲလို့ပါ”

“ဘာမှ ခိုင်းစရာ မရှိပါဘူး ညီမရယ်၊ သွားအိပ် တော့နော်”

“လန်းဒါး ဒီဘက်က အခန်းမှာ ရှိနေမယ်နော် မမ၊

အချိန်မရွေး လန်းဒါးကို နှိုးပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ ညီမရယ်”

ပြီးစွဲသော မျက်နှာဖြင့် လန်းဒါးက နွေယမုံကို နှုတ်ဆက် ကာ သူမအိပ်ခန်းသို့ လျှောက်သွားရာ နွေယမုံလည်း သူမအိပ်ခန်း ထဲကို ဝင်ခဲ့သည်။

“အို၊ မီးဖိုလေးတစ်ခုပါလား”

အခန်းထဲရောက်ရောက်ခြင်း အနွေးဓာတ်တစ်မျိုးက နွေယမုံကို လာဟပ်တာမို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ နွေယမုံ အိပ်ရာ ဘေးမှ မီးသွေးမီးဖိုလေးတစ်ခုအပြင် မီးသွေးခဲလေးများ စုထည့် ထားသည့် ခြင်းလေးတစ်ခုနှင့် မီးဆွတ်လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် လှပသော နွေယမုံမျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုပုန်ညာရယ်။

အချစ်အတွက် အသည်းကွဲပြီး ဘဝပျက်မတတ် ခံစား ကြကွဲနေတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို အယုံ အကြည်မရှိတော့တဲ့ နွေယမုံ ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီရှင်။

အပြောင်းအလွဲ မြန်ဆန်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်နဲ့သစ္စာတရားဆိုတာ နွေယမုံအတွက်တော့ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုထက် မပိုပါကြောင်း နွေယမုံ ရင်ထဲက တိတ်တိတ်ဆိုမြည်လိုက်ခြင်းက မည်သူမျှ မကြားလိုက်ချေ။

အခန်း (၁၇)

“အို၊ လှလိုက်တာ အစ်ကိုပုန်ညာရယ်”

နွေယမုံ မျက်စိတစ်ဆုံး တွေ့မြင်ရသည်က သန်မာထွားကျိုင်းလှသော သစ်ခွများဖြစ်ကာ အသွေးအရောင်စုံ ဖူးပွင့်လျက်ရှိ၏။ ခြံ၏နောက်တွင် သုံးပင်နှစ်ပင် အမိုးပါသည့် အိမ်က လေးတစ်ဆောင်ရှိ၍ အပြင်မျက်နှာစာသို့ ဆယ်နှစ်ပေ ပတ်လည်ခန့် ဆင်ဝင်ကလေး ထုတ်ထား၏။

ထိုဆင်ဝင်ပတ်လည်တွင်လည်း အနိမ့်အမြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် စင်များပေါ်တွင် သစ်ခွမျိုးကောင်းများကို အိုးကြီးအိုးငယ်များဖြင့် ချိတ်ဆွဲ၍လည်းကောင်း၊ မြေပြင်စင်ပေါ်တွင် တင်၍လည်းကောင်း ထားရှိခြင်းဖြင့် မျက်စိပသာဒ ရှိလှပေသည်။

နွေယမုံ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသမျှ သစ်ခွများနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ယခု ကိုပုန်ညာ၏ သစ်ခွများမှာ အစိုးတန် အရှားပါး အလှပဆုံး

စာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်လေသည်။ ဤသည်ကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် ကိုပုန်ညာ သစ်ခွဘက်တွင် အထူးဝါသနာထုံသူ၊ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

“ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ မလှဘူးလား”

“အို ပန်းရဲ့အရောင်အသွေးက ထူးခြားလှချည်လား၊ ပြီးတော့ ပွင့်ထားပုံကလည်း ဆန်းတယ်နော်၊ ဒါလည်း သစ်ခွတစ်မျိုးပဲလားဟင်”

“ဆိုပါတော့လေ”

နွေယမုံမှာ အနက်ရောင်ရွန်းစို တောက်ပနေသော ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ပန်းတစ်မျိုးကြောင့် အံ့သြနေစဉ်မှာ ကိုပုန်ညာ မျက်နှာတွင် ထိုပန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော အပြုံးတစ်စ ဖြစ်ပေါ်လာတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒီပန်းမျိုးကို အစ်ကို စမ်းသပ်လေ့လာရင်း မျိုးစပ်စိုက်ပျိုးပြီး သုတေသန လုပ်ခဲ့တာ၊ အချိန်အကြာကြီးပဲ နွေယမုံ၊ နောက်တော့ အောင်မြင်လာတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး”

“အကိုရဲ့ အောင်မြင်မှုကို ပထမဆုံး မြင်တွေ့ရတာကတော့ နွေယမုံတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိသေးတယ်”

“အကိုပုန်ညာအတွက် နွေယမုံ ဂုဏ်ယူပါတယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ ဒီပန်းနာမည်ကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးထားလဲဟင်”

အနက်ရောက် ထူးဆန်းသည့် ပန်းပွင့်ကို အံ့သြစွာ

လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း နွေယမုံ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်မိသည်။ အနက်ရောင်အဆင်းရှိသည့် ပန်းများအကြောင်း ကြားဖူးသော်လည်း မျက်စိနှင့် တပ်အပ်တွေ့မြင်ဖူးခြင်းမှာ ဒါ ပထမဆုံး ဖြစ်သည့်အတိုင်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ပန်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားမဆုံး ဖြစ်နေ၏။

“ဒီပန်းနာမည်ကို မဟူရာဝိညာဉ်လို့ နာမည်ပေးထားတယ် နွေယမုံ”

“ရှင်”

လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော အမည်ဆန်းကြောင့် နွေယမုံ ကိုယ်မှာ ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားပြီး စောစောက စိတ်ဝင်တစား လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသော အနက်ရောင်ပန်းရှိရာသို့ နွေယမုံ အလန်တကြား လှမ်းကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“မဟူရာဝိညာဉ် ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုပုန်ညာ”

“အစ်ကိုပေးထားတဲ့ နာမည်ကို ကြားပြီး နွေယမုံ သိပ်ကြောက်သွားတယ်ထင်တယ်၊ မျက်နှာလှလှလေးကို ပျက်သွားတာပဲ”

“အဟွန်း၊ ဟွန်း၊ ဟွန်း”

အေးစက်ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောလိုက်သော အစ်ကိုပုန်ညာ၏ ရယ်သံနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် တင်းမာခက်ထန်သည့် အသွင်ကို ပြောင်းလွဲသွားသည့် အစ်ကိုပုန်ညာ မျက်နှာပေါ်မှ အပြောင်း

လျောင်းပိုင်ပိုင်မှာ ပန်းအိပ်တဲ့ အနှစ်နှစ်သမီး ၃၂၂ = ၆၂၂၂၀၇

အလဲက နွေယမုံကို ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားစေကြောင်း ကိုပုန်ညာ သိမည် မဟုတ်ပါ။

“လောကကြီးမှာ လူဆိုးနဲ့ လူကောင်းဆိုပြီး အပြင်ပန်းအားဖြင့် နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲခြားထားတယ်မဟုတ်လား နွေယမုံ၊ အဲဒီနေရာမှာ အဖြူဟာ လူကောင်းဘက်ကို ကိုယ်စားပြုပြီး အနက်ရောင်ကတော့ လူဆိုးဘက်ကိုပဲ ဦးတည်ရပ်တန့်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီတော့ လူဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာလည်း အနက်ဒါမှမဟုတ် မဟူရာဝိညာဉ်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ နွေယမုံ၊ ဟော့ဒီပန်းဟာ သစ္စာမဲ့တဲ့သူ၊ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ ဝိညာဉ်ဆိုး ရှိတဲ့သူကို ကိုယ်စားပြုတာပဲ”

“နွေယမုံရဲ့ သစ္စာမရှိတဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ ချစ်သူကို ဟော့ဒီလို မဟူရာဝိညာဉ်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းပေးလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား နွေယမုံ၊ ဒါမှ ဟော့ဒီ မဟူရာဝိညာဉ်ပန်းလေးလည်း အဖော်ရသွားလိမ့်မယ်”

“အို”

“အဟွန်း၊ ဟွန်း၊ ဟွန်း”

“အဟက်၊ ဟား၊ ဟား”

ကိုပုန်ညာ၏ မျက်နှာကို အလန်တကြားလေး မော့ကြည့်လိုက်ပေမယ့် နွေယမုံကို ကျောခိုင်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ကိုပုန်ညာ

၏ ရှည်လျားမြင့်မားသည့် အရပ်ကြီးကိုသာ ကျောခိုင်း အနေအထား ဖြင့် မြင်လိုက်ရ၏။

ဘယ်လိုပါလိမ့်။

ကိုပုန်ညာရဲ့ စိတ်အတွေးတွေကလည်း တယ်လည်း ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပါလား။

“ဒီဘက်ကို လာကြည့်ပါဦး နွေယမုံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုပုန်ညာက လှမ်းခေါ်၍ သူရှိရာကို လျှောက်သွားရမယ့် နွေယမုံစိတ်ထဲမှာ စောစောကလောက် ရွှင်လန်းခြင်း မရှိတော့ပါချေ။ အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုး သက်ရောက်သော ကိုပုန်ညာစကားများက နွေယမုံစိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ပြုလိုက်၍ ဖြစ်သည်။

“ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါဦး နွေယမုံ၊ ဒီပန်းတွေ ဘယ်လောက်လှသလဲ”

အပြာရောင်လဲ့လဲ့၊ ပန်းနုရောင်၊ ခရမ်းရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်နှင့် မြစ်မီးရောင်တောက်နေသည့် ပန်းများကို တွေ့မြင်ရသော်လည်း မဟူရာဝိညာဉ်လောက် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း မရှိတော့ပါ။ ကိုပုန်ညာက ပထမဆုံးအကြိမ် ထူးဆန်းသည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် တွေးထင်မြင်ယောင်လာမိသည့်နောက် သူ အမြတ်တနိုး ယုယစိုက်ဖို့ထားသည့် ပန်းတွေထက် ဆန်းကြယ်သော သူ့စိတ်ကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာမိ၏။

“နွေယမုံ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် လန်းဒါးနဲ့အတူ အစ်ကိုသွားမယ့်ခရီးကို လိုက်နိုင်တယ်”

“အစ်ကိုပုန်ညာက ဘယ်ကို သွားမှာမို့လို့လဲ”

“သစ်ခွရှာမယ်လေ၊ ပြီးတော့ အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးမြစ်ဆေးဥတွေ ရှာရတယ်လည်း တစ်မျိုးတော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသားပဲ၊ ဟိုရောက်ရင် နွေယမုံတွေ့ရမှာပဲ၊ လန်းဒါးနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း သွားဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ခရီးအတွက် လိုအပ်တာတွေ လန်းဒါးကို ပြင်ဆင်ခိုင်းထားလိုက်မယ်၊ ဒီကြားထဲ နွေယမုံ ဘာမှမဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုယ်ဂရုစိုက် ဟုတ်လား”

ကိုပုန်ညာမှာ သစ်ခွတွင် ဘုရင်တစ်ဆူဟု ခေါ်ရမလောက် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်အောင်လည်း ကိုပုန်ညာတွင် အမြင့်ခြောက်ပေခန့် မြင့်သော စာအုပ်ဘီရိုကြီးနှင့် နှစ်လုံး၊ ရွှေစာလုံးများဖြင့် ခန့်ညားထည်ဝါစွာ ရိုက်ထုနှိပ်ထားသည့် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ထူကြီးများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။

လန်းဒါးမှာ ခရီးထွက်ဖို့ရာ ပြင်ဆင်ရာမှာ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း နွေယမုံအတွက် အသုံးဝင်မည့် ပစ္စည်းများကို စနစ်တကျ ရွေးချယ်ပေး၏။

“မမမှာ တောစီးဖိနပ်ရှိလားဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“လန်းဒါးမှာ တောစီးဖိနပ် အသစ်တစ်ရံရှိတယ်။ မမ ယူထား။ မမနဲ့ လန်းဒါး ခြေထောက်နံပါတ်ချင်း သိပ်မကွာတော့ မမနဲ့တော်မှာပါ”

“စီးကြည့်ပါဦး”

နွေယမုံ စီးကြည့်တော့ လန်းဒါးဖိနပ်က နွေယမုံ ခြေထောက်နှင့် အတော်ဖြစ်နေသည်။ အနွေးအကို့။ လည်စီးပေါ။ သိုးမွေးဦးထုပ်က အစအားလုံး လန်းဒါး၏ အစီအစဉ် အတိုင်း ဝယ်ယူပြင်ဆင်ပြီးနောက်မှ နွေယမုံကို လန်းဒါးက သူတို့ မိသားစု နေထိုင်သည့်အိမ်ကို အလည်ခေါ်သဖြင့် လိုက်သွားမိသည်။ ရိုးသား၍ အေးဆေးသော မိသားစုဖြစ်သော်လည်း လန်းဒါးတို့ မိသားစုက ဆင်းရဲသည်။ အိမ်ရှေ့ကပြင်ပေါ်မှာ ပိန်းဥတွေ ဖြန့်ထားပြီး ထောင့်တစ်နေရာမှာတော့ ပြောင်းဖူးခြောက်တွေနှင့် ရွှေဖရုံသီးကြီးတစ်လုံးနှင့် ဗူးသီးခြောက်ကြီးနှစ်လုံး အတူယှဉ်တွဲ၍ ချိတ်ဆွဲထားတာကို မြင်ရသည်။

“အခါးရေ သောက်ပါဦး မီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မုန့်လည်းစားနော် မမ၊ လန်းဒါးအမေကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတာ စားကြည့်ပါဦး”

ပူနွေးလတ်ဆတ်သော မီးကင်ထားသည့် ခေါပြင်ပြားကို မီးကင်ထားပြီး ပူပူနွေးနွေး စားသုံးနိုင်ရန် ခေါပြင်ကို အတုံးလေးတွေကိုက်၍ ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ထားတာကို လန်းဒါးက ယူပြီး နွေယမုံလက်ထဲ လာထည့်ပေးပါသည်။

ပျော့အိပ်နွေးသော ခေါပြင်ကို အသင့်ချထားသည့် ဆားဖန်းကန်ထဲက ဆားနှင့် သင့်ရုံထည့်ပြီး လက်ဖက်ခြောက် ကျနေသော ရေနွေးပူပူဖြင့် မျှောချရသည်မှာ တစ်မျိုးထူးခြားသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

“လန်းဒါးတို့မောင်နှမကတော့ အမေ့လက်ရာ ခေါပြင်ကို သိပ်ကြိုက်တာဆိုတော့ တစ်ခါစားရင် တစ်ဝစားပြီး အပြန်ကျရင် ထုတ်ယူလာသေးတယ်။ မမ ကြိုက်မကြိုက် မသိပေမယ့် ဆရာကြီးကတော့ ကြိုက်တယ်”

“ဒါကြောင့်ထင်တယ်။ မမခန္ဓာကိုယ်လေးက အချိုးကျပြီး သိပ်လှတာပဲ။ လန်းဒါးတို့ကတော့ ကိုယ်ကြိုက်တာဆိုရင် ဘာစားတတ်တာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ။ အဲ့ဒီလို စားလိုက်ရမှလည်း အကျန်တာဆိုတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ဘယ်တော့မဆို ဒီပုံအတိုင်း ဖြစ်နေတော့တာပဲ”

ပြောပြီး လန်းဒါးက ရယ်သဖြင့် ပါးစုံနှစ်ဖက် နီရဲနီရဲတက်လာပြီး မျက်လုံးလေးတွေပါ ပိတ်သွားသည့် ပုံလေးက ချစ်စရာ။ လန်းဒါးအမေက မြန်မာစကား သိပ်မပြောတတ်။

ပြောရင်တော့ နားလည်သည်။ လန်းဒါးတို့ အဖေကို မတွေ့ရဘဲ ခရီးသွားနေသည်ဟု ဆိုပါသည်။ လန်းဒါးတို့ ခြေတံရှည် အိမ်ထဲမှာ လန်းဒါး၏အမေမှာ လန်းဒါး၏ အစ်မကလေး တစ်ယောက် အမေ မုဆိုးမတစ်ယောက်နှင့် အတူနေထိုင်ကြောင်း လန်းဒါးက နွေယမုံကို အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ပြောပြလေ၏။

“ဦး”

“ဝရော”

ကားတစ်စီးက နွေယမုံတို့နားက အပြင်းမောင်းနှင်သွားရာ ဘာရယ်မဟုတ် ကားပေါ်ပါလာသူတွေကို လှမ်းအကြည့်လိုက်မိသည့်အခိုက်မှာတော့ နွေယမုံ လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသည့် လူတစ်ယောက်ကို ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင် တွေ့လိုက်သဖြင့် အံ့သြသွားသည်။

ထိုသူက နွေယမုံကို မမြင်။

ကားပေါ် ပါလာသူတွေနှင့်အတူ တည်ငြိမ်စွာ လိုက်လံသွားတာမို့ နွေယမုံကိုယ်တိုင်များ လူမှားလေသလားဆိုအေးအေးတွေးဖြင့် ဧဝေဝေါလည်း ဖြစ်သွားမိသည်။ တူတာကတော့ အတော်တူသည်။

ထိုသူက အခြားသူမဟုတ်။

ဦးဒေါ၏ တူအဖြစ် နွေယမုံသိထားသည့် ဒေါက်တာသင်္ခါဆိုသည်လူ။ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါလေ။ နွေယမုံ

သူ မတွေ့တာလည်း ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ လူမှားတာလည်း ခြစ်ရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒေါက်တာသင်္ခါကို မြယ်ကုန်းမှာ နွေယမုံ ဆွေတန်းက ဒေါက်တာသင်္ခါအသွင်နှင့် ယခု နွေယမုံ တွေ့ရသည့် ဒေါက်တာသင်္ခါတို့မှာလည်း ဝတ်စားပြင်ဆင်ပုံ ဘာတစ်ခုမှမတူ။

“မမ ဘာတွေ့လို့လဲဟင်၊ ဟိုကားထဲမှာ မမ အသိများ သွားလို့လား”

“ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ပါဘူး လန်းဒါး၊ မမ လူ မှားသွားရပါ တာပါ လာ သွားကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဥလက်မှတ် ရိတ်သင်ခြင်း ကင်းမဲ့နေသည့် နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးတံခမ်းသား ဆွေနှင့် ဒေါက်တာသင်္ခါဟု နွေယမုံ ထင်လိုက်မိသူ၏ ဆံပင်တွေ နှာ ရှည်လျားဖွာလွင့်နေပုံက ဆီနှင့် ကင်းဝေးလျက် နီကျင့်ကျင့်။ ခတ်ထားသည့် သက္ကလတ်စအင်္ကျီကော်လံ အနားစုတွေမှာလည်း နည်းညစ်ပေရေလျက်။ ကြမ်းတမ်းသော ခရီးကို မနားမနေ ခြိတ်သန်းလာရသူတစ်ယောက်လို သူ့အသွင် သူ့ဟန်က ပင်ပန်း ခန်းနယ်နေဟန်။

သူသာ ဒေါက်တာသင်္ခါဆိုရင် နွေယမုံကို မြင်တာနှင့် ခတ်ကိုမှတ်မိမှာ သေချာပါသည်။ နွေယမုံကို တွေ့လျက်နှင့် သိသလို ဟန်ဆောင်ပြီး အကြည့်လွှဲသွားကာ မမြင်ဟန်ဆောင် သည့်သူအဖြစ်လည်း မမြင်ပါ။ နွေယမုံအကြည့်မှားတာပဲ ဖြစ်မည်

ထင်သည်။ သူသာ ဒေါက်တာသင်္ခါဆိုလျှင် နွေယမုံကို နှုတ်ဆက်ပေးလိမ့်မည်။

“ကျွန်း”

ရုတ်တရက် နွေယမုံအနားမှာ နီးကပ်စွာ ထိုးရပ်လာသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် နွေယမုံ ကားပေါ် ပါလာသူကို လှမ်းအကြည့်

“အစ်ကိုပုန်ညာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အခု နွေယမုံတို့ ဘယ်က ပြန်လာ

”

လန်းဒါးအိမ် ရောက်ဖူးအောင် မမကို အလည် သွားရာ ဘဲ ညီ ဆရာကြီး”

ဟုတ်လား၊ အိမ်ပြန်မှာဆိုရင် ကားပေါ်တက်ကြလေ၊ အစ်ကိုလည်း ခရီးထွက်ဖို့ သွားစီစဉ်တာ အခုပဲ ပြီးပြတ်လာခဲ့ပြီ၊ လန်းဒါးနဲ့ နွေယမုံရော အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီး သွားတဲ့အချိန် အသင့် ဖြစ်အောင် လန်းဒါး စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ”

ကိုပုန်ညာ၏ အမေးကို လန်းဒါးက ဖြေပြီး နွေယမုံ ကတော့ ကားပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာရင်း ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းကို ငေးကြည့်လာပါသည်။

“နွေယမုံ”

“ရှင်၊ အစ်ကိုပုန်ညာ”

“အိမ်ကို ပြန်ချင်နေပြီလား”

ကိုပုန်ညာ အမေးစကားကြောင့် နွေယမုံ တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

“အမှန်ပြောရရင် နောက်ပိုင်းက အလုပ်တွေကို ဒီအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့ရတာဆိုတော့ နောက်ဆံတော့ ခပ်တင်းတင်းပေါ့ အစ်ကို ပုန်ညာရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီခရီးကို သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ နွေယမုံပဲ၊ ရောက်ပြီးမှတော့ နောင်တတော့ မရပါဘူး”

“ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ကြိုပြောလေ၊ လေယာဉ်လက်မှတ် အစ်ကိုစီစဉ်ပေးမယ်၊ အရေးကြီးတာက နွေယမုံ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ဖို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုပုန်ညာ”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း အစ်ကိုပုန်ညာအသွင်က တည်ငြိမ်မှုတွေနဲ့ နူးနူးညံ့ညံ့။ နွေယမုံ သစ်ခွန်းတော်မှာ တွေ့လိုက်ရသည့် ကိုပုန်ညာနှင့် တခြားစီ။ မဟူရာဝိညာဉ်အကြောင်း ပြောပြသည့် ကိုပုန်ညာဆိုသည့်လူမှာ မည်သူနည်း။

ထိုအပြောင်းအလဲနှင့် ခြားနားချက်ကို နွေယမုံကိုယ်တိုင် အခုချိန်ထိ ခွဲခြားရခက်စွာ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်ချေ။

အခန်း (၁၈)

“နွေယမုံ”

“ဟင်၊ ကိုကို”

ရုတ်တရက်ကြီး ကိုကို ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ကို ဘွားခနဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လိုက်ရတာမို့ နွေယမုံစိတ်ထဲမှာ ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသလို မျက်နှာလှလှလေးမှာလည်း ထိန်းမရအောင် ပျက်သွားရပါပြီ။

“သယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာတာလဲ ဒေါက်တာရယ်၊ နွေယမုံတော့လမ်းက မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဒေါက်တာ ကို နွေယမုံ အပြတ်ပြောပြီးပြီပဲ”

“ဒေါက်တာဘဲလား၊ နွေယမုံရယ်၊ မင်း တကယ်ပဲ ကိုကိုအပေါ်မှာ အသည်းမာနိုင်ပြီလား”

ခရီးပင်ပန်းဟန်ဖြင့် ကိုကိုအသွင်က နွမ်းနယ်နေသလို၊

သူကလည်း ညှင်းသိုးသိုးနှင့် အတော့်ကို အကြည့်ရဆိုးအောင်ပင် ခါးထင်နားထင်တွေ ချောင်ကျနေရုံမက ကိုကိုပါးစပ်မှ အရက်နဲ့ ထောင်းခနဲ ထွက်လာသဖြင့် နွေယမုံ စိတ်ပျက်စွာ ကိုကိုကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဒေါက်တာ အရက်တွေ သောက်လာတာလား၊ နွေယမုံ အရက်သောက်ထားတဲ့သူနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး”

“အခုချိန်မှာတော့ အရက်က ကိုကိုအတွက် အကောင်း ဆုံးအဖော်ပဲလေ၊ ကိုကိုရင်ထဲက ချေဖျက်လို့မရတဲ့ ခံစားချက်တွေ သူ့ကိုပါးသက်သာအောင် သူကပဲ ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနေနိုင် တာ မဟုတ်လား”

“ဒီတော့ ကိုကို အရက်သောက်ဖြစ်တာ ဘာများဆန်း ညီလည်း နွေယမုံရယ်”

“ဒီကြားထဲ ရုတ်တရက်ကြီး ကိုကိုမျက်စိရှေ့က နွေယမုံ ချောက်သွားတော့ ကိုကို ရူးမလို့ ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်၊ ကံကောင်းချင် ဆော့ နွေယမုံနဲ့ လေယာဉ်တစ်စီးထဲ စီးသွားတဲ့ ကိုကိုသူငယ်ချင်းက သတင်းပေးတာနဲ့ နွေယမုံရှိတဲ့ နေရာကို ကိုကို လိုက်လာနိုင်ခဲ့ တာပဲ”

“နွေယမုံက ကိုကိုကို ရှောင်ပြေးတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ရင်နာသံကြီးနှင့် စိတ်ထိခိုက်နေသော ကိုကိုအမေးစကား ကို နွေယမုံ တုံ့ပြန်ဖြေဆိုခြင်း မပြုမိပါ။ သစ်ခွမြိုင်အထိ လိုက်လာ

သော ကိုကိုကိုသာ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်စကားသုံးပြီး ပြန်ခိုင်းရဲမန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ အိမ်မှာက နွေယမုံတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ လန်းဒါးရော ကိုပုန်ညာပါ အိမ်မှာမရှိ။ အိမ်ရှေ့ကားရပ်သံကြား၍ ကိုပုန်ညာ ပြန်လာပြီအထင်နှင့် လှမ်းအကြည့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ သူ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ကို မြင်လိုက်ရတာနှင့် နွေယမုံ နှုတ်ဆွဲအသွား သည်အထိ အံ့သြမယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ငေးနေမိရာမှ နွေယမုံ အမည်ကိုခေါ်၍ နွေယမုံရှေ့မှာ မားမားကြီးရပ်တန့်လာမှ သတိဝင် လာသူ ဖြစ်သည်။

“နွေယမုံဘက်က ဘယ်လိုနည်းကိုပဲသုံးသုံး ကိုကိုက တော့ နွေယမုံမှာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သူ မရှိမခြင်း လုံးဝလက်လျှော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒီနေရာမှာပဲ သစ္စာဆိုလိုက်မယ်”

“ဟင်”

“မင်းကို ကိုကိုချစ်တယ်၊ နွေယမုံ၊ ကိုကို အတ္တကြီး ခဲ့တာ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့တာတွေအားလုံး ဝန်ခံတယ်၊ ကိုကို အမှားကို ကိုကို သိပြီးမှတော့ နောက်ဆုတ်ဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိ တော့ဘူး”

“ကိုကို သိပ်မှားခဲ့တယ် နွေယမုံ၊ ကိုကိုအမှားက အခု ကိုကိုကို နုလန်မထူနိုင်အောင် ဒဏ်ခတ်နေပြီ၊ ဝတ်မှုဲ့ရဲ့ ချစ်သူလည်း နိုင်ငံခြားက ပြန်လာပြီဆိုတော့ ကိုကိုတို့ သုံးယောက်ရဲ့ အချစ် စတင်လမ်းက လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားကြတဲ့ ရေပန်းအစားဆုံး သတင်း

တစ်ပုဒ်ပေါ့”

“ဝတ်မှုဲ့လည်း မကြာခင်မှာ ကိုကိုနဲ့ ကွာရှင်းပြီး သူ့ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်လိမ့်မယ်”

“အဲဒါတော့ နွေယမုံကလည်း ဒေါက်တာဝတ်မှုဲ့နဲ့ ကွာရှင်း ထားတဲ့ ကိုကိုကို လက်ထပ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား ဒေါက်တာ”

“နွေယမုံ”

ထိတ်လန့်အံ့သြသွားသည့် အမူအရာနှင့် နွေယမုံ မျက်နှာ ကို စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်လာသည့် ကိုကိုမျက်နှာကို ကြည့်ကာ နွေယမုံ နာကြည်းအခံရခက်စွာ ခပ်ပွဖွ ရယ်လိုက်၏။

“နွေယမုံ ဒေါက်တာနဲ့ ထပ်မံဆုံချင်တော့ဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ ဖြစ်ချင်သလိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်လာစရာ အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒေါက်တာ သိအောင် တစ်ခါထဲ နွေယမုံ ပြောလိုက် ပါမယ်၊ ဒီဘဝမှာ နွေယမုံလက်ထပ်မယ့် ယောက်ျားဟာ ဒေါက်တာ လုံးဝမဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ”

ရဲရင့်ပြတ်သားစွာ ပြောခွင့်ရလိုက်သောကြောင့် နွေယမုံ စိတ်မှာ ကျေနပ်သွားသော်လည်း ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ကတော့ နွေယမုံစကားအဆုံးမှာ အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားပြီး ခန္ဓာ ဘိုယံကြီးပါ ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားတာကိုပါ တွေ့မြင်လိုက်ရပါ သည်။

“နွေယမုံမှာ လက်ထပ်ရမယ့် ချစ်သူလည်း ရှိနေပါပြီ။ ဒီကပြန်ရင် နွေယမုံ သူနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ”

“ကိုကိုကို ဒီလို ပြောလိုက်လို့ နွေယမုံစိတ်ထဲမှာ ကိုကိုက နွေယမုံကို စိတ်ပျက်လက်လျှော့ သွားလိမ့်မယ်လို့ နွေယမုံ ထင်နေသလား”

“ဒေါက်တာသဘောထားကို နွေယမုံ စိတ်မဝင်စားပါဘူး ဒေါက်တာ၊ လက်ရှိအနေအထားနဲ့ နွေယမုံရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုသာ ဒေါက်တာသိအောင် နွေယမုံ ပြောပြနေတာပါ”

“ဝေါ”

“ကွီ”

ကျယ်လောင်သော ကားဘရိတ်သံနှင့်အတူ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ကားနှင့် ယှဉ်ပြိုင် ရပ်တန့်လာသည့် အစ်ကိုပုန်ညာ ကားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် နွေယမုံရင်မှာ ထူးပြီး အားတက်သွားခြင်း မရှိပဲ အစ်ကိုပုန်ညာ မရှိသည့်အခိုက်မှာ ရောက်လာသည့် ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ကို ကိုပုန်ညာအနေဖြင့် သဘောမူ ကျပါမလား ဆိုသည့် အတွေးစိတ်လေးဖြင့် နွေယမုံ ရင်ထဲမှာ ရုတ်ချည်း လေးလံမွန်းကြပ်စွာ အနေရခက်သွားမိသည်။

“ဧည့်သည် ရောက်နေပါလား နွေယမုံ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုပုန်ညာ၊ ရန်ကုန်က နွေယမုံရဲ့ မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ပါ။ ဒီလိုရောက်တုန်း နွေယမုံ သစ်ခွမြိုင်မှာ

ရှိတာသိလို့ ဝင်နှုတ်ဆက်တာပါ”

“ဒေါက်တာ ဒါ နွေယမုံရဲ့အစ်ကို ကိုပုန်ညာပါ။ အစ်ကိုသူက ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ပါ”

“ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဂုဏ်ရှိန်ပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုပုန်ညာ”

ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်အနေဖြင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြပုံကို နွေယမုံ ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိသည်။ နွေယမုံကို တစ်ဦးတည်းသော သမီးအဖြစ် သိရှိ နားလည်ထားသည့် ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန် မျက်လုံးအစုံက အစ်ကိုပုန်ညာကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရဲတင်းစွာ အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်သလို အစ်ကိုပုန်ညာ၏ အကြည့်တွေကလည်း ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ဆိုသည့် ကိုကိုမျက်လုံးတွေထဲကို စူးရှနက်ရှိုင်းစွာ ထိုးဖောက်သွားသလို မှတ်ထင်ရပါသည်။

“ထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နွေယမုံကို မြယာကုန်းကိုလွှတ်ပြီး တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားတာ ခင်ဗျား မဟုတ်လား”

“ဗျာ”

“အို”

ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ အတူထိုင်မိသည်နှင့် အစ်ကိုပုန်ညာက သူသိထားသမျှကို ဒဲ့တိုးကြီး ပြောချလိုက်တာမို့ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ကိုယ်တိုင် နှုတ်ဆွဲအသွားသလို နွေယမုံမှာလည်း ကြားထဲက မျက်နှာအထားရခက်စွာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ကျုပ်က ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်းပဲ စကားကို ပြောတတ်တယ်။ စကားအလှသုံးပြီး လူတွေကို လှည့်စားရတာလည်း မကြိုက်ဘူး။ ကျုပ်နှမရှေ့ကို ရောက်လာတာ ဒါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ။ ကျုပ်ညီမကို သစ္စာမဲ့ဖောက်ပြန်ပြီး တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်ကို ကျုပ် မမြင်ချင်ဘူး”

“ကျုပ် ညီမကိုယ်တိုင်လည်း ခင်ဗျားမျက်နှာကို ကြည့်ချင်မယ်မထင်ဘူး။ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျား နားလည်ပါတယ်နော် ဒေါက်တာ”

“ဒါပေမယ့်”

“အကြောင်းပြချက်တွေ မလိုပါဘူး ဒေါက်တာ။ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပါ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အလိုမရှိဘူး”

“ကိုင်း ဒီနေရာက ခင်ဗျား ပြန်နိုင်ပါပြီ”

အစ်ကိုပုန်ညာစကားတွေက အရှိကို အရှိအတိုင်း ဟုတ်မှန်ရာကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်၏ မျက်နှာမှာ

မည်းမှောင်လျက် နွေယမုံရှိရာဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာ၏။ သူ့အကြည့်က နွေယမုံသဘောထားကို တောင်းခံသည့် အကြည့်ဖြစ်သည်။

“နွေယမုံ သဘောထားကလည်း အခု အစ်ကိုပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ ဒေါက်တာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး နွေယမုံကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ နွေယမုံငယ်ယောက်တည်း နေပါရစေ”

“အိမ်ရှင်က လက်မခံတော့လည်း ပြန်ရမှာပေါ့လေ။ တစ်ခုတော့ နွေယမုံ သိထားပါ။ ကိုကိုဘက် စိတ်သဘောထားတော့ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နွေယမုံ ခြံမြဲမှတ်ထားလိုက်ပါ”

“ကိုယ် သွားမယ်”

ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် နွေယမုံတို့ နှစ်ယောက်ကို ကျောခိုင်းပြီး ဣားကို နေရာမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်သွားသူကို ကြည့်ပြီး နွေယမုံ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်ပါသည်။

“နေကောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ အိပ်ရာထနေတာလည်း နွေယမုံ၊ ဒေါက်တာဆိုတဲ့လူ လာမှာသိလို့ ဆွက်စောင့်ပြီး ကြိုနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုပုန်ညာရယ်၊ ဒီလူကို နွေယမုံကိုယ်တိုင် အပြတ်ပြောပြီးသားပါ။ ပြောထားတဲ့ကြားက ဒီအထိအောင် လိုက်လာတာကို နွေယမုံလည်း အံ့သြနေတာပါ”

“နွေယမုံကိုထားပြီး တောထဲကို သွားဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ နွေယမုံတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဒီလူပုလဲ ကြည့်ရတာ သိပ်တော့မလွယ်ဘူး”

“လန်းဒါးလည်း ရှိနေတာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ သူ လုပ်ချင် တိုင်း လုပ်လို့မရပါဘူး၊ အစ်ကိုပုန်ညာ သွားစရာရှိတာကိုသာ သွားပါ”

ကိုပုန်ညာက နွေယမုံကို ဘာစကားမှမဆိုဘဲ အကြာကြီး ငြိမ်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်သဖြင့် နွေယမုံ ကိုယ်ထိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အပြစ် မကင်းသလို ဖြစ်နေသည်။

“အေးလေ အခု ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး နွေယမုံလည်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ အချိန်တန်တော့ ဒါတွေဟာ သူ့ဘာသာ ပြီးဆုံးသွားမှာပါ”

“ကိုင်း ကိုင်း နွေယမုံလည်း အိပ်ရာထဲမှာ အေးအေး ဆေးဆေး အနားယူတော့၊ ဟိုမှာ လန်းဒါး လာနေပြီ၊ နွေယမုံ အတွက် သူ့ကို ဆေးကျိခိုင်းလိုက်မယ် ဟုတ်လား”

အိပ်ခန်းထဲမှာ နွေယမုံတစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေပေမယ့် နွေယမုံစိတ်ကူးတွေက ပျံလွင့်ချင်တိုင်း ပျံလွင့်နေသည်။ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန် လိုက်လာပြီဆိုတော့ နွေယမုံ

ထောင်စုငွေပိုက်မှာ ပုန်းအိပ်တဲ့ အချစ်နတ်သမီး

သစ်ခွဲမြိုင် ဆက်နေလို့လည်း အကျိုးမထူး။ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရန်သာ ရှိသည်။ ဒီလိုဆိုလျှင် နွေယမုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုပုန်ညာလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာမရှိ။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“မမ လန်းဒါးပါ”

“ဝင်ခဲ့လေ ညီမ”

“ကျွီ”

“ဆေးရပြီ မမ သောက်လိုက်ပါဦး”

ဗန်းတစ်ချပ်နှင့် ထည့်လာသည့် ညှိမည်းစေးပျစ်သည့် ဆေးခွက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ နွေယမုံ အလိုဆန္ဒအတိုင်း သာဆို ဆရာဝန်ဖြင့် အဖျားရောဂါကို ကုသမည် ဖြစ်သော်လည်း ကိုပုန်ညာက နွေယမုံကို တိုင်းရင်းဆေးဝါးဖြင့် ကုသရန် တိုက်တွန်း သဖြင့် လက်ခံလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

“အား ခါးလိုက်တာ”

အလန့်တကြား ထွေးမထုတ်မိအောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားတင်းပြီး ဆေးအားလုံးကို ကြိုးစားပြီး မျှီချလိုက်ရ၏။

“အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်နော် မမ၊ အိပ်ရာနိုးတာနဲ့ ဒီသိသာသာ ထူးခြားသွားလိမ့်မယ် သိလား”

“အင်း”

နွေယမုံ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထူထဲလုံခြုံသည့် စောင်ပုံကြီးထဲမှာ နွေးထွေးစွာ ငြိမ်သက်ရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် ဘာကိုမှ မသိတော့။ ကိုယ့်ညာဒေါက်တာသင်္ခါနှင့် ကိုကို အားလုံး နွေယမုံအသိတရားနှင့် အေးဆုံးသို့ ရောက်ရှိသွားသဖြင့် နွေယမုံ စိတ်ဝိညာဉ်က မေ့မီးလွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းထွက်ခွာသွား၏။

❏

အခန်း (၁၇)

မဟူရာဝိညာဉ်ဟု အမည်ပေးထားသော သစ်ပင်လေးကို နုစိုက်ကြည့်လျက် အချိန်အကြာကြီး ငြိမ်သက်နေမိသော နွေယမုံနောက်ပါးဆီမှ နင်းလျှောက်လာသော ခြေသံကြောင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်အကြည့်လိုက်မှာတော့

“ယမုံ”

“ဟင် ဂျင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာကို ထပ်လာရပြန်တာလဲရှင်၊ တောကြာ အစ်ကိုယ့်ညာ ပြန်လာလို့ တွေ့သွားရင် ပြဿနာ ဘယ်လောက် ကြီးသွားမယ်ဆိုတာရော ဂျင် စဉ်းစားမိရဲ့လား ဒေါက်တာ”

“အခုချိန်မှာ နွေယမုံဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်က ခွဲပြီး တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုကို ဂရုမစိုက်ဘူး”

“အို”

တင်းမာခက်ထန်သော အသွင်ဖြင့် နွေယမုံကို စူးစိုက်ကြည့်လာဟန်က ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လုပ်တော့မည်ဟန်။

“နွေယမုံ အချစ်”

“အို နွေယမုံကို ဇွတ်အတင်းအကျပ် လုပ်တာမျိုး နွေယမုံကြိုက်ဘူး၊ နွေယမုံကို လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ”

ဗြန်းခနဲ နွေယမုံကိုယ်လေးကို အင်အားရှိသလောက် သိမ်းကျုံးယူရင် ဖွေယူလိုက်ပုံကြောင့် ဖွန်းကြပ်သွားသော သူ့ကိုယ်လေးကို ဇွတ်အတင်း ရုန်းဖယ်ပါသော်လည်း ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်က နွေယမုံကို ဂရုမစိုက်။ နွေယမုံက ရုန်းဖယ်လေ သူတို့ဖက်လေ။ ပြီးတော့ လှပသည့် မျက်နှာလေးထက် ချစ်အနမ်းတွေ အကြမ်းပတမ်း ချွေချဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ချစ်တယ် ယမုံရယ် မင်းလေးကို ကိုကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ရှင်ကို နွေယမုံ မချစ်ဘူး၊ အခုလို ဇွတ်အကြမ်း ဖက်ပြီး အနိုင်ကျင့်ဖို့ ကြိုးစားလို့ ပိုပြီးတော့တောင် မုန်းသေးတယ် သိလား”

“ရှင်ကို ယမုံ မုန်းတယ်”

“မုန်းတယ်”

“နွေယမုံ”

“ရှင်နော်”

“အို”

ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲယူသွားသည့် အနမ်းမုန်တိုင်းအောက်မှာ နွေယမုံတစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်သွားသလို ပြောရမည့် စကားလုံး တွလည်း ပျောက်ဆုံးနှစ်မြုပ်သွား၏။ ဟိုတုန်းက နွေယမုံ မြတ်နိုးသိမ်းစွာ ချစ်ခဲ့မိသော ကိုကိုဆိုသည့် လူတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးသွားပြီဟု သိလိုက်သည်။ နွေယမုံ အချစ်မေတ္တာကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် နှိပ်စက်သိမ်းပိုက် ရယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်လျှင် ကိုကို မှားပေလိမ့်မည်။ အကြမ်းဖက်သည့်သဘောဆန်သည့် ကိုကိုအပြုအမူတွေက နွေယမုံရင်ထဲက လက်ကျန်သံယောဇဉ် အပိုင်းအစလေးများကို ချေဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်၏။

“နွေယမုံ ကိုကိုအချစ်ရယ်”

“ရှင်နော် နွေယမုံ မကြိုက်ဘူးဆို”

“အို အို”

“ဖယ် လွှတ်”

“ဝုန်း”

“ခွပ်”

“အား”

နွေယမုံကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားသော လက်များ လျော့သွားသလို ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ကိုယ်ကြီးသည်လည်း ခပ်နုနု ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာသို့ အရှိန်ဖြင့် လဲကျသွားသည်။

“ဟင်”

“ကိုသခင်”

“ကိုယ့်လက်ကိုဆွဲပြီး ထပါ နွေယမုံ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

တည်ကြည်ခန့်ညားသော ကိုသခင်အသွင်က ဆံပင် ရှည်ရှည်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေး၊ အဝတ်အစား ကပိုကနီ နှင့် အရိုင်းဆန်လှပေမယ့် စူးရှတောက်ပသည့် မျက်လုံးအစုံမှာ တော့ အရောင်အဝါတစ်မျိုး လင်းလက်စွာ နွေးထွေးနေသလို ထင်မိသည်။

ဒေါက်တာသခင်က ကမ်းပေးလာသည့် လက်ကို ဆွဲယူရန် နွေယမုံလက်ကလေးကို လှမ်းလိုက်သည်နှင့် ကိုသခင်က နွေယမုံကိုယ်လေးကို ပေါ့ပါးစွာ ဆွဲယူထူမတ်ပြီး ဖြစ်နေပါသည်။

“မင်း မင်း ဘယ်ကကောင်လဲ”

“ကျုပ် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးပါဘူးလေ၊ ခင်ဗျား သာ အလိုမတူတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မတရားအနိုင်ကျင့် ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ရှက်စရာပါ”

“ဘာကွ”

“မင်းက ဘာသိလို့ ကြားထဲကနေ ဆရာကြီး ဝင်လုပ် နေရတာလဲ၊ နွေယမုံဆိုတာ ငါ့ချစ်သူ၊ ငါနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူကွ နားလည်လား”

“အိုး မဟုတ်ဘူး ရှင် ရှင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေ

တာလဲ ဒေါက်တာ၊ ရှင်နဲ့နွေယမုံတို့ ဇာတ်လမ်းက ပြီးခဲ့တာ ကြာလှပြီရှင်”

“ပြီးတော့ သူ သူ့မှာ တရားဝင် လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမနဲ့”

“ခင်ဗျား ကြားပါတယ်နော်”

“ကြားတော့ ဘာဖြစ်လဲ အဲဒီမိန်းမနဲ့လည်း ကွာရှင်း တော့မှာ ပြောနေကြပါတယ်၊ ငါ့ကို ရန်စ ဇော်ကားတဲ့ကောင်”

“ကဲကွာ”

“ခွပ် ခွပ်”

“အမလေး”

“ဒုန်း”

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

ကိုယ့်ညာ အမြတ်တနိုး စိုက်ပျိုးထားသည့် ပန်းအိုး ကျကွဲသံတွေနှင့်အတူ လုံးထွေးလဲပြိုသွားသည့် ယောက်ျား နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး နွေယမုံ မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်ကာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါသည်။

“တော်ပါတော့ တော်ကြပါတော့”

အနီးအနားမှာ အကူအညီတောင်းစရာလည်း မရှိ။ ဒီးမား က ကိုယ့်ညာနှင့် တောကို လိုက်သွားသည်။ နွေယမုံကို နေမ

ကောင်းသဖြင့် တောထဲလိုက်ဖို့ မခေါ်တော့ဘဲ လန်းဒါးနှင့် အိမ်မှာ ထားရစ်ခဲ့သည်။ လန်းဒါးက နွေယမုံဆီက ခွင့်တောင်းပြီး စွပ်ပြုတ် လုပ်ရန် ကြက်သားအဝယ် ထွက်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန် ရောက်လာတာ ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ ဒေါက်တာသင်္ခါ ရောက်လာပြီး အခုလို ပြဿနာဖြစ်ကြတော့ နွေယမုံ ဘာမှမလုပ်တတ်။

“ခွပ်”

“အား”

“ကိုသင်္ခါ မလုပ်ပါနဲ့ တော်ပါတော့”

“ရှင်လည်း သွားတော့လေ”

“တောက်”

နဖူးပေါ်ကဖြာကျလာသည့် သွေးစက်တွေနှင့် ဒေါက်တာ ဂုဏ်ရှိန်ကို ကြည့်ပြီး အလန်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သော နွေယမုံမှာ သူမကိုယ်သူမ သတိမထားမိခင်မှာပင် ဒေါက်တာသင်္ခါနှင့် ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်တို့ကြားသို့ ရောက်နေကာ အခုလို အော်ဟစ် သတိပေးနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းကို တစ်နေ့ လက်တုံ့ပြန်ရမှ ကျေနပ်မယ်ဆိုတာ မြဲမြမှတ်ထား ဟိတ်ကောင်”

“ကျုပ်ဘက်ကလည်း အချိန်မရွေးပါ ဒေါက်တာ ဂုဏ်ရှိန်”

“ဝူး”

“ကျီး ဝရော”

ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန် ကားထွက်သွားမှ နွေယမုံ ဒေါက်တာ သင်္ခါနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တော့

“အို ကိုသင်္ခါနှုတ်ခမ်းမှာ သွေးတွေနဲ့ပါလား”

“ဒီလောက်နဲ့တော့ ကိုယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး နွေယမုံ”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲရှင် ဒေါက်တာလည်း သွေးနဲ့သားနဲ့ တည်ဆောက်ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ နွေယမုံ တတ်နိုင် သလောက် ပြုစုပေးပါရစေနော်”

“ကောင်းပါပြီ နွေယမုံရယ်”

ဒေါက်တာသင်္ခါကို အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းမှာ ထားပြီး နွေယမုံ လုံနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသေးတစ်ထည်ကို ဆွဲယူ ထွက်ခဲ့ သည်။ ဒေါက်တာသင်္ခါက ထားခဲ့သည့် ထိုင်ခုံမှာ မရှိ။ ကိုပန်ညာ အိမ်ကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် လျှောက်ကြည့်နေတာကို မြင်လိုက်ရ သည်။

“ကိုသင်္ခါ”

“ကိုယ့်အတွက် ဒါတွေမလိုပါဘူး နွေယမုံရယ်။ ဒီလောက် ဒဏ်ရာလောက်တော့ လူကြမ်း ကိုယ့်အတွက် အသေး အမွှားပါဗျာ”

“ရေဇွေးလုံနဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ကိုယ့်ကိုပေး နွေယမုံ”

ဒေါက်တာသင်္ခါ လှမ်းတောင်းသဖြင့် သူမ လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို နွေယမုံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“မတွေ့ရတာကြာပြီနော်၊ ဒီကို နွေယမုံရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ အတူထိုင်မိတာကို ကိုသင်္ခါက လှပသည့် နွေယမုံမျက်နှာလေးကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ငေးကြည့်ရင်း ဆိုလာခြင်း ဖြစ်သည်။

“နွေယမုံ ဒီကိုရောက်တာ မကြာသေးပါဘူး ကိုသင်္ခါ”

“ဒီအိမ်က ဘယ်သူ့အိမ်လဲ နွေယမုံ၊ ဘယ်နေရာ ကြည့်ကြည့် သစ်ခွတွေချည်းပဲ”

“ဒါ ကိုပုန်ညှာအိမ်လေ၊ ကိုသင်္ခါ မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ကိုယ်မသိဘူး၊ လမ်းမှာ ဖြတ်သွားရင်း ကိုယ့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် လိုချင်တဲ့ သစ်ခွပန်းတစ်မျိုးကို သတိရတာနဲ့ ဝင်မေးရင်း အခုလို နွေယမုံနဲ့ ပြန်ဆုံရတာပဲ”

နွေယမုံနဲ့သူ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ကြည့်လိုက်တုန်းကတော့ ဘာရယ် မဟုတ်။ နောက်တော့ မျက်လုံးချင်း အကြည့်လွဲဖယ်လို့ မရအောင် ငြိတွယ် နေမိကြသည်။ ပထမဆုံး မျက်လွှာချ အကြည့်လွဲလိုက်မိသူက မိန်းမသားဖြစ်သည့် နွေယမုံကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။

“နွေယမုံ”

“ရှင်”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အခုလို ပြန်ဆုံခွင့်ပေးတဲ့ ကံကြမ္မာ က မထူးဆန်းဘူးလားဟင်၊ ကိုတော့ နွေယမုံကို မမျှော်လင့်ပဲ ပြန်ဆုံခွင့်ရလို့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ”

“ယမုံလည်း အတူတူပါပဲရှင်၊ ယမုံ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကယ်တင်ရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် ကိုသင်္ခါ ရောက်လာ လိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ထည့်မမက်ဖူးပါဘူး”

“အခု လက်တွေ့ရောက်နေပြီလေ”

“ကိုသင်္ခါ ကျေးဇူးကို နွေယမုံ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးဆိုတော့ လူကိုတော့ မေ့ပစ်မယ်ပေါ့”

“လူဆိုတာ မေ့တတ်တဲ့သတ္တဝါပဲရှင်၊ တစ်ခါတလေ တော့လည်း မေ့ချင်မေ့မှာပေါ့”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

မြယာကုန်းမှာ နွေယမုံနှင့် တွေ့တုန်းက ကိုသင်္ခါ ပြောခဲ့ သည့်စကားကို နွေယမုံက တမင်ပြန်ပြောလိုက်တာမို့ နှစ်ယောက် အတူ ကြည်မွေ့စွာ ရယ်မိသည်။

“နွေယမုံက ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို အခုထိ မမေ့

သေးဘူးကို”

“စကားတင် မမေ့တာမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ လူကိုလည်း မမေ့ပါဘူး” ဆိုသည့်စကားကို နွေယမုံ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်ပြီး အပြင်မှာတော့ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။

“နွေယမုံ ဘယ်တော့ ပြန်မလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နွေယမုံ မပြန်သေးရင် ကိုယ့်နေတဲ့အိမ်ကို အလည် ခေါ်ပြီး ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်လို့ပါဗျာ”

“လာတော့ လာချင်ပါတယ် ကိုသင်္ခါ၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကို ပုန်ညာက ကိုသင်္ခါနဲ့ ဆက်သွယ်နေတာသိရင် ကြိုက်မယ်မထင် ဘူး”

“သူမသိအောင် အပြင်မှာ ချိန်းတွေ့မှာပေါ့၊ တိတ်တိတ် လေးလေ”

“အို”

“ရယ်စရာစကား ပြောတာပါဗျာ၊ ကိုပုန်ညာက သူ့ညီမ အချောအလှကို စိတ်မချတာ သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူး၊ ကိုယ်တောင် နွေယမုံ သိပ်လှလို့ စိတ်မချနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသေးတာပဲ”

“ဘာဆိုလို့လဲ ရှင်ရယ်”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ နွေယမုံရယ် ကိုယ် နွေယမုံကို ချစ်တယ်”

“ရှင်”

“ကိုယ် မညာချင်ဘူး၊ နွေယမုံဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ စတွေ့ထဲက မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့ရတဲ့ သင်္ခါပါ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကို နွေယမုံ မမှတ်မိဘူး မဟုတ်လားဟင်”

“ဟင်အင်း”

လှပသော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် သင်္ခါမျက်နှာကို အပြစ်ကင်းစင်စွာ မော့ကြည့်လာတော့ ချစ်ခြင်းမြတ်နိုးခြင်းတွေနဲ့ ဒေါက်တာသင်္ခါရင်မှာ တသိမ့်သိမ့်ကြည်နူး လှိုက်ဖြာသွားသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်က မိုးသည်းသည်းရွာနေတဲ့ တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်ကို နွေယမုံကိုယ်တိုင် မောင်းလာတဲ့ ကားနဲ့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ဝင်တိုးခဲ့တာလေ၊ ဒီလောက်ဆို နွေယမုံ မှတ်မိပြီလား”

“ဟင်”

“အဲဒီတစ်ယောက်က ကိုသင်္ခါလား ဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ယမုံ ကိုယ်ပါ”

“အိုရှင်”

နွေယမုံ မေ့လျော့နေသော အစိတ်အပိုင်းတွေက ကိုသင်္ခါ စကားနှင့်အတူ အတိတ်ခရီးလမ်းကြောင်းကို ဖြတ်သန်းကာ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ နေရာယူ ရောက်ရှိလာခဲ့ရပါပြီ။

မိုးသည်းသည်းရွာနေတဲ့ နေ့တစ်နေ့။

အဲဒီနေ့က ကိုကိုနှင့် ချိန်းထားပြီးမှ နွေယမုံရှိရာကို ရောက်မလာနိုင်သည့် ချစ်သူကို စိတ်ဆိုးဒေါသလေးတွေ တစေစေ နှင့် မိုးရွာကြီးထဲ ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး ကိုကို တာဝန်ကျရာ ဆေးရုံကြီးကို လိုက်လာခဲ့သည့် နွေယမုံ။

မိုးရေထဲမှာ ဖြတ်ပြေးလာသူတစ်ယောက်ကို ကားနှင့် ဝင်မတိုးမီအောင် ဘရိတ်ကို တအား ဆောင့်နှင်းလိုက်ပေမယ့် နွေယမုံကားရှေ့မှာ ခွေခနဲ လဲကျသွားသည့် လူတစ်ယောက်ကြောင့် မျက်လုံးထဲမှာ ပြာခနဲဖြစ်သွားပြီး ကားပေါ်ကနေ မိုးရေထဲကို ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း ကားရှေ့မှာ လူတစ်ယောက် ခွေခွေ လေးလံနေပြီး မိုးရေထဲမှာ မလှုပ်မရှက် ငြိမ်သက်နေတာကို ကြည့်ပြီး နွေယမုံ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကာ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဂျာယာခတ်နေပြီးမှ ထိုလူက ဇွတ်အတင်း သတိရအောင် ကြိုးစားခဲ့တာကို ပြန်အမှတ်ရလာသည်။

“ဒီမှာရှင် ဒီမှာ နွေယမုံ ခေါ်နေတာ ကြားရဲ့လားဟင်၊ ကြားရင် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

“ဒီမှာ ဒီမှာ”

“အင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဟော သတိရလာပြီ၊ ဒီမယ် ရှင့်ကို နွေယမုံကားနဲ့ တိုက်မိသွားသေးလားဟင်၊ ရှင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာတွေရှိ၊ မရှိ

စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆို နွေယမုံကပင် ထိုလူအင်္ကျီလက်ကို ကိုယ်တိုင်ပင့်တင်ပြီး ဒဏ်ရာကို ရှာဖွေကြည့်ရှုပုံလေးက ပိုင်စိုး ပိုင်နင်း ဆန်လှသလို တစ်ဖက်သား ရင်အစုံကိုလည်း လှပသည့် နွေယမုံမျက်နှာလေးကို တိတ်တဆိတ် ဖမ်းစားညှို့ငင်ပစ်လိုက်တာ ကိုလည်း သူမကိုယ် သူမ မသိလိုက်ပါ။

“ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ခင်ဗျား သွားစရာ ရှိတာသွားပါ”

“မဟုတ်တာရှင် ရှင်သွားချင်တဲ့ နေရာအရောက်တော့ နွေယမုံ လိုက်ပို့ပေးရမှာပေါ့ရှင်၊ လာပါ ကားပေါ်တက်ပါနော်”

နွေယမုံက သူ့ကိုယ်ကြီးကို မိုးရေထဲ ဇွတ်အတင်း ဆွဲယူထူမဖို့ ကြိုးစားသည်။

“အိုး”

“ဟာ”

သင်္ခါခြေထောက်မှာ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လူက ဟန်ချက်ပျက်သွားတော့ သူ့ကိုယ်ကြီးက နွေယမုံကိုယ်လေးပေါ် အိခနဲ ပိပြိုကျလာ၏။ နွေယမုံက အချိန်မီ ဖမ်းသိန်းဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အရှိန်နှင့်မမီဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး လုံးထွေးပြုတ်ကျသွားခဲ့သည့်အဖြစ်တွေ။

“အဲဒီတုန်းက နွေယမုံခေါင်းမှာ တွယ်ထားတဲ့ ကလောင်

ကလေး မိုးရေထဲမှာ ပြုတ်ကျခဲ့သလို အခုချိန်ထိ ကိုယ် အမှတ်တရ သိမ်းထားတုန်းပါပဲ”

“ကိုသင်္ခါက မှတ်မိနေတယ်နော်၊ အဲဒီထဲက နွေယမုံတို့ နောက်မဆုံဖြစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“နွေယမုံဘက်ကသာ မဆုံဖြစ်ခဲ့တာပါဗျာ၊ ကိုယ် ကတော့ နွေယမုံကို ကိုဂုဏ်ရှိန်ရဲ့ ချစ်သူအဖြစ် သိခွင့်ရပြီးထဲက မျက်နှာချင်းဆိုင် ထပ်မဆုံတော့ပေမယ့် နွေယမုံနောက်မှာ အရိပ် လေးလို လိုက်နေတာ နွေယမုံမှ မသိပဲ”

“အို”

“အဲဒီအချိန်ထဲက နွေယမုံဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့တဲ့ သင်္ခါပါ အချစ်ရယ်၊ အခုတော့ ဥစ္စာရင်း မှန်လို့ ထင်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့ နွေယမုံ အခုလို ပြန်ဆုံကြရတာ ဘယ်လောက်ထူးဆန်းလဲ”

“ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပေးပါလား နွေယမုံရယ်၊ နွေယမုံကို ကိုယ် ချစ်တယ်”

“ကိုသင်္ခါရယ်”

နွေယမုံလက်ကလေးနှစ်ဘက်ကို နွေးထွေးသန့်မာသည့် သွေ့လက်တွေနှင့် လာပြီး ဆုပ်ကိုင်တော့ နွေယမုံ မျက်နှာနီနီလေး နှင့် ရှက်အမ်းအမ်း သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နူးညံ့ရွှန်း လဲ့သည့် သူ့ထဲက အကြည့်စူးတွေက နွေယမုံရင်ကို လှုပ်ရှားစေရုံမ

က သူ့မစိတ်ကိုပင် ထွင်းဖောက်သွားသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရအောင် နွေယမုံ နှလုံးသားထဲမှာ အေးခနဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ နွေယမုံရယ်၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါနော် ချစ်မယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါဗျာ”

“ဇွတ်တရွတ်ပါပဲလားရှင်၊ နွေယမုံကို စဉ်းစားခွင့်လေး တော့ ပေးဦးမှပေါ့ရှင်ရယ်”

“စဉ်းစားစရာ မလိုအောင်ကို နွေယမုံအပေါ်မှာ သိပ်ချစ် သိပ်မြတ်နိုးနေတဲ့ သင်္ခါပါ အချစ်ရယ်၊ ယမုံကသာ ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံး လူသားဟာ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်သွားမှာပါ”

“ချစ်တယ်နော် နွေယမုံ”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် မုန်းတယ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“နွေယမုံ မောင့်အချစ်ဆုံး မိန်းမလှလေးရယ်”

“အိုကွယ်”

ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ပွင့်လန်းလာသည့် မေတ္တာ ချစ်ပန်း ကို နွေယမုံ ယုံကြည်စွာ လက်ခံလိုက်မိရပါပြီ။ ကိုသင်္ခါသာ နွေယမုံနားမှာ ရှိနေမည်ဆိုလျှင် သူမအပေါ် ကျရောက်လာ မည့်

အန္တရာယ်တွေကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားနိုင်မည်ဟု စိတ်က အလိုလို
စိတ်ချနေမိသည်။ သူမစိတ်ကို မည်သူ နားလည်နိုင်မည်နည်း။

အခန်း (၂၀)

နားထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ်မြည်သံကို အဆက်မပြတ် ကြားနေ
ရာမှ ပျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာတော့ တိတ်ဆိတ်သည့် ဝန်းကျင်မှာ
ဘာအသံမှမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည့်အတွက် နွေယမုံ အံ့သြသွားသည်။

သူမ အိပ်မက် မက်နေတာပါလား။

ကိုယ်ကို တစ်ချက်မျှ လူးလွန်ရင်း၊ အလင်းရောင် ပျံ့
နှင့် သူမ အိပ်ခန်းထဲကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။
ပြုလဲလဲအရိပ်တစ်ခု အမှောင်ထုအတိုင်း တရိပ်ရိပ်သွားနေတာကို
ခန်းအပြင်မှာ မြင်လိုက်ရတော့ နွေယမုံ မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။

ညကြီးအချိန်မတော် ဘာပါလိမ့်။

မီးအလင်းရောင်ဆိုတာ သေချာပေမယ့် အိမ်ကြီးထဲမှာ
နွေယမုံနှင့် လန်းဒါးနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ ဒီအချိန်ကြီး လန်းဒါး
နှစ်ယောက်ထဲ ဘာတွေလုပ်နေတာလည်းဟု တွေးမိသလို

လန်းဒါးမဟုတ်ဘဲ တခြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ရင် ဆိုသည်။
အတွေးနှင့် နွေယမုံရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အိမ်ကိုများ သူ့ခိုးဝင်နေတာလား။ အိပ်ရာဘေးတွင်
အသင့်ရှိနေသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို သူ့အလိုလို လက်
ရောက်သွားသည်။ ကိုယ်ပေါ်က စောင်ကို ဖယ်ရှားလိုက်တော့
အအေးဓာတ်က အရိုးခိုက်သွား၏။

“အား ချမ်းလိုက်အေးလိုက်တာ”

အပေါ်ဝတ် အနွေးအင်္ကျီကို လည်ပင်းလုံးအောင် ဆွဲ
လိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ပြာလုံ
မီးရောင်ကို မတွေ့ရ။ အေးစက်သော ညက အမှောင်ဖြင့် နွေယမုံ
ကို ကြိုဆိုပါသည်။

“ဟော ဟိုမှာ”

ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည့် အလင်းရောင်ကို မြင်လိုက်
ရတာကြောင့် နွေယမုံ ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ ထိုနေရာကို အပြေး
လျှောက်ခဲ့သည်။ ကိုပုန်ညာ တောထဲကို သွားနေသည်မှာ အိမ်
မရောက်သေး။

အိမ်ထဲကို သူ့ခိုးဝင်တာ သေချာပြီဟု တွေးသည့်
ကိုပုန်ညာ ပြန်ရောက်တာနှင့် ရန်ကုန်ကို နွေယမုံ ပြန်တော့
မပြန်ခင် ကိုပုန်ညာအိမ်ကို နွေယမုံ တတ်နိုင်သည့်နေရာက
စောင့်ရှောက်ရမည်။

“ဟင် ရှေ့ကလူ ဘယ်ကိုများ သွားနေတာပါလိမ့်”

“ကျွီး”

“အို မြေအောက်ခန်းပါလား”

ဤအိမ်မှာ မြေအောက်ခန်းရှိကြောင်း နွေယမုံကို ဘယ်သူ
ပြောမပြဘူးပါ။ ရှေ့ကလူမှာ အနက်ရောင် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး
ကို ဝတ်ထားပြီး၊ နင်းကာဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားပုံက
နွေယမုံမျက်လုံးထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို ဖျတ်ခနဲ
သတိရသွားစေသည်။ ဒီလိုဝတ်စား ပြင်ဆင်ပုံမျိုးနဲ့ လူတစ်ယောက်
ဆို နွေယမုံ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိသည့်အတွက် နွေယမုံရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။

သူ နွေယမုံရဲ့ ချစ်သူ အောက်တာသင်္ခါများလား။

ညကြီးအချိန်မတော် အစ်ကိုပုန်ညာအိမ်ကို ဘယ်သူမှ
သိအောင် မောင် ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်၊ ပြာလုံလုံ အရောင်
ချက်နေသည့် မြေအောက်အခန်းအတွင်း၌ နွေယမုံ ခြေချလိုက်
တာ အလင်းပျံ့ပျံ့သော် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာဝတ္ထုမှန်သမျှ
အတစ်ခုမှ မသည်းကွဲ။

လှေကားထစ်တွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း နင်းပြီး ဆင်းလာ
ပြီး မျက်စိကျင့်သားရချိန် နွေယမုံနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ထောင့်ကွယ်
နေရာက လူတစ်ယောက် ထွက်လာတာမို့ သူမ ကိုယ်လေးကို
မှောင်ထုထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ပုန်းလိုက်မိသည်။

“ဘယ်သူလဲ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“ဟင်”

ဒီအသံ ဒီအသံကို နွေယမုံ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေပါတယ်။
ဘယ်သူပါလိမ့်။

“ဒုတိယ မဟူရာဝိညာဉ် ဖြစ်လာရဦးမှာပေါ့ကွာ”

“အစ်ကိုပုန်ညာ”

ဒါ အစ်ကိုပုန်ညာ အသံပါလား။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ တောထဲကို သွားမည်ဟု နွေယမုံ
ကို ပြောဆိုနှုတ်ဆက်သွားသည့်လူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သစ်ခွကြီး
အိမ်ကြီးရဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲကို ပြန်ရောက်နေရသနည်း။

“ကဲ ဟိုလူကို ခေါ်ခုံစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒီးမား၏အသံ။

“အူး ဝူး ဝူး”

“ဘာကလန်ကဆန် လုပ်နေတာလဲ ကောင်းကောင်း
သွားစမ်း”

“ဒုတ်”

“အူး”

လူတစ်ယောက်ရဲ့ နာနာကျင်ကျင် အော်သံကြောင့်

နွေယမုံစိတ်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာသည်။ ကိုပုန်ညာနှင့်
သူတပည့် ဒီးမားဆိုသည့် ကောင်လေး လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းပြီး
ဘာတွေများ လုပ်မလို့ပါလိမ့်။

အဖမ်းခံထားရသူကရော ဘယ်သူလဲ။ စောစောက
နွေယမုံမျက်စိရှေ့မှာ ဒေါက်တာသင်္ခါကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒါဆို အခု အဖမ်းခံထားရတဲ့လူဟာ မောင်များလား။
ပါးစပ်ကို မအော်နိုင်အောင် အဝတ်စနှင့် စည်းနှောင်ခံစားရပုံဖြင့်
လုံးဝထွေးအသံ တအူးအူးဖြင့် ဒီးမားနှိပ်စက်သမျှ ခံနေရဟန်။

အကွယ်ကနေ တဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်ပြီး နွေယမုံ
ကြည့်လိုက်သည်။ နွေယမုံထင်သည့်အတိုင်း ဒီးမားက လက်ပြန်
ကြိုး တုပ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်ကို အခန်းတစ်ခုထဲ ဆွဲယူ
သွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူတို့နောက်မှာ ကိုပုန်ညာ။
နှုတ်ခန်းသုံးဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး လက်မှာ အဖြူရောင် လက်အိတ်
ကို သေချာဝတ်ဆင်နေပုံက တကယ့် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်လို
ကြောက်စရာ။

အသံမကြားရအောင် ခြေသံကို ဖော့နှင်းရင်း မီးရောင်
ဆင်းထိန်နေသည့် ကိုပုန်ညာ ဝင်သွားသည့် အခန်းကို အပြင်ဘက်
နံရံချပ်တွေကြားက အသာချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဒီးမားက
သူတို့ဖမ်းခေါ်လာသည့် လူကို ခွဲစိတ်ခန်းသုံးခုတင်ပေါ်မှာ
ခတ်လက်အနေအထားအတိုင်း ခြေထောက်တွေ လက်တွေကို

ကြီးတုပ်ထားတာ မြင်ရသည်။

ထိုလူ၏ ပါးစပ်မှာ ပလာစတာကြီးတစ်ခု ကပ်သဖြင့် အသံမထွက်နိုင်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါဟုလည်း မသည်းကွဲသေး။ စိတ်ထဲမှာတော့ ထိုသတ္တန်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးသလို ထင်နေမိ၏။

“ကိုင်း ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျားကို အလှဆုံး အတောက်ပဆုံး မဟူရာဝိညာဉ်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းလဲပေးမယ်၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ဟုတ်လား”

“ဒီးမား သူပါးစပ်က ပလာစတာကို ခွာပေးလိုက်စမ်းကွာ၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သူပြောချင်တာရှိရင် ပြောပါစေ”

“ဖြ”

“မင်း မင်း လူယုတ်မာပဲ ပုန်ညာ”

“ဒါပဲလား”

“အို”

ဒါ ဒါ ကိုကိုအသံ။

ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ဆိုသည့် ကိုကိုအသံကို မှတ်မိလိုက်မှ ထိုသတ္တန်ရှင်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သလို ဖြစ်နေသည့် သူမစိတ်ကို နွေယမုံ သဘောပေါက်လာသည်။

“မင်း မင်း အရှုံး၊ ပြီးတော့ လူသတ်သမား”

“ဒေါက်တာက ကျုပ်အကြောင်း တော်တော်သိနေ

တာပါလား”

“အဟား ဟား ဟား”

ကိုကိုထံမှ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သံနှင့် ကိုပုန်ညာထံမှ ကြောက်စရာ ရယ်သံကြီးကြောင့် နွေယမုံမှာ သူမ မျက်စိရှေ့က မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား မသိသေးတာတွေလည်း ရှိသေးတယ် ဒေါက်တာ၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကျုပ်က သစ္စာမရှိတဲ့ လူဆိုရင် သတ်ဝစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတယ်ဆိုတာပဲ”

“ခင်ဗျား သိလား ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်ချစ်သူက ကျုပ်အပေါ်မှာ သစ္စာမရှိဘူး၊ ကျုပ်ကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်တယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ် သူ့ကို ဘယ်လိုပညာပေးဆုံးမလိုက်လဲသိလား၊ သူ့ကို မဟူရာဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ အမည်သစ်ကို ပေးပြီး နောက်ထပ် သစ္စာမဖောက်နိုင်အောင် ဘဝပြောင်းပေးလိုက်တယ်”

“ဟင်”

“အို”

“ကျုပ် သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အသွေးအသား၊ သူ့ဝိညာဉ်တွေ တစ်ခုစီ၊ တစ်စီ ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး စိတ်နှက်မှောင်လှတဲ့ ဒီမိန်းမကို အောက်ခံမြေအဖြစ် ထားပြီး သူ့သွေးနဲ့ ပေါင်းသင့်ယူယူ စိုက်ပျိုးလိုက်တာ မဟူရာဝိညာဉ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာပဲ”

“ဟာ”

“ခင်ဗျားလည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျားကို ဒုတိယမြောက် မဟူရာဝိညာဉ်အဖြစ် လှလှပပလေး ပြောင်းလဲပေးမှာပါ”

“ကိုင်း အားလုံး အသင့်ဖြစ်ရင် လုပ်ငန်းစကြစို့ ဒီးမားရေ၊ ဒီလူပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“ဟား ဟား ဟား”

“အူး အူး”

ခွဲစိတ်ခန်းသုံး မီးလုံးကြီးတွေ လင်းသွားသလို ကိုပုန်ညှာ၏ ရယ်သံနက်ကြီးကလည်း မြေအောက်ခန်းတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့် တုန်ခါသွားသလို မှတ်ထင်ရသည်။ မီးရောင်အောက်မှာ ကိုပုန်ညှာက ဆေးထိုးအပ်ကို ကိုင်မြှောက်ပြီး ဆေးပုလင်းထဲမှ ဆေးများကို စုပ်ယူနေတာ မြင်ရသည်။ ထိုဆေးရည်မှာ ဘာဆေးရည်ဟု နွေယမုံမသိပေမယ့် ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန် ကိုယ်တိုင်ကတော့ ကိုပုန်ညှာလက်ထဲက ဆေးရည်၏ အာနိသင်ကို သေချာသိပေလိမ့်မည်။

ဒါကြောင့်လည်း လူက လှုပ်ရှားခွင့်မရပေမယ့် တအူအူ အော်ဟစ်နေပုံက အကြောက်အကန်၊ အလန့်တကြား၊ ဆေးထိုးအပ်ဖြင့် ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်နား တိုးကပ်သွားပြီ ဖြစ်သော ကိုပုန်ညှာကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ငေးကြည့်ရင်း နောက်ဆုံး

နွေယမုံ ဘယ်လိုမှ ငြိမ်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပဲ အသည်းတုန်ရီစွာ အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

“မလုပ်နဲ့”

“ဟိတ်”

“အမလေး”

“အား”

“ဒုန်း”

“ဂုန်း”

“ခွမ်း”

နွေယမုံ အခန်းထဲကို ပြေးသွားရန် ခြေလှမ်းအပြင် အမှောင်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး နွေယမုံ ကိုယ်လေးကို အဝေးသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ တွန်းထုတ်ခြင်းခံလိုက်ရပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် အရှိန်ပြင်းပြင်း ထိခိုက်မိပြီးနောက် ဦးခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

သူမနောက်ဆုံး သိလိုက်သည်က ကိုပုန်ညှာရှိရာသို့ လူတစ်ယောက် ပြေးဝင်သတ်ပုတ် လုံးထွေးလိုက်သလို အခန်းထဲရှိ ဖုန်များ လဲပြိုသံ ကျကျသံများကို ဆက်တိုက် ဆိုသလို ကြားလိုက်ရပြီးနောက်မှတော့ အမှောင်ကမ္ဘာကြီးက နွေယမုံ တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံသွား၏။

အခန်း (၂၁)

“နွေယမုံ နွေယမုံ”

“သတိရပြီလားဟင်”

အသံရှင်က ဝေးရာမှ တဖြည်းဖြည်း နီးလာ၏။ အစတုန်းက မသည်းမကျဲ့။ နောက်တော့ ပီပီပြင်ပြင် သံသံကွဲကွဲ။

“မောင်”

“နွေယမုံရယ်”

နွေယမုံလက်လေး တစ်ဖက်ကို သူရင်ခွင်ထဲ ဆွဲကပ်ပြီး မြတ်နိုးစွာ နွေယမုံမျက်နှာ လှလှလေးကို ငုံ့မိုးစူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက်သည့် မောင်မျက်လုံးအစုံက ချစ်ခြင်းတွေနှင့် ပြည့်လွှာနေတာကို နွေးထွေးစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“စိတ်ပူလိုက်ရတာ အချစ်ရယ်၊ နဖူးနည်းနည်း ပေါက်သွားတာကလွဲလို့ ဘာမှမဖြစ်လို့ တော်သေးတယ်”

“နွေယမုံ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ပြီးတော့ ကိုပုန်ညာနဲ့ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ရော၊ သူတို့ရော ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်သွားကြသေးလဲ မောင်ရယ်၊ နွေယမုံကို ပြောပြပါဦးရှင်”

“ဟိတ် ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဦးဗျာ၊ တော်ကြာ မူးလဲနေပါဦးမယ်”

နွေယမုံမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပင် ဂရုစိုက်ရမှန်းမသိ။

သူမ မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့ရသော အခြေအနေ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လျက် အနားမှာ အတုံ့ရှိနေသည့် မောင်ကို အားကိုးတကြီး မေးမိသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး မောင်ရယ်၊ နွေယမုံက အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဘယ့်နယ် အရေးမကြီးရမှာလည်းဗျာ၊ မောင့်အချစ်ထက်တော့ ဘယ်အရာမှ မောင့်အတွက် အရေးမကြီးနိုင်ပါဘူး”

အရေးထဲ မောင်က အလှူရှင်မှန်းသိအောင် သူ့ကိုယ်သူ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြနေတာကို နွေယမုံ ကြည်နူး ရွှင်ပျစွာ မရယ်နိုင်။

“မောင်ကလည်းလေ”

“မောင်ကလည်း လုပ်မနေနဲ့ဗျာ၊ မောင်သာ အချိန်ခိုရောက်မလာခဲ့ရင် မောင့်အချစ်က ဟိုအရူး ပုန်ညာရဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းကဲကို တစ်ယောက်တည်း ဇွတ်ခွတ်ပြေးဝင်သွားမလို့ မဟုတ်လား”

မောင်ပြောတာ မှန်နေသဖြင့် နွေယမုံ နှုတ်ဆွဲအ

လျက် မောင့်မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ကိုပုန်ညာဆိုတဲ့လူက ဆိုက်ကိုသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ မောင်ဟာ ဦးဒေါခါရဲ့ တူဆိုတာ မှန်တယ်၊ မြယာကုန်းကို ရောက်လာတာ ဦးဒေါခါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းလေ့လာဖို့ ဆိုတာ ထက် မောင်ရဲ့ညီမငယ်ကွဲတော်တဲ့ ကိုပုန်ညာရဲ့ ချစ်သူဆိုတဲ့ ကလေးမလေး ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်သွားရက ကိုပုန်ညာ ကို မသင်္ကာလို့ ခြေရာခံလိုက်နေခဲ့တာပဲ”

“အခုတော့ မောင်ထင်တဲ့အတိုင်း နွယ်မာကို သတ်တဲ့ တရားခံက ကိုပုန်ညာကိုယ်တိုင်ပဲ နွယ်မာ၊ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ သူပြောထားတဲ့ စကားတွေကို တိတိဆွေဆွ အသံဖမ်းပြီး သက်ဆိုင်ရာ လက်ကို အပ်လိုက်ပြီ”

“ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်လည်း မောင် အချိန်မီ ရောက်သွား လို့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့ဇနီး ဒေါက်တာဝတ်မုံလည်း မကြာခင် လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ကိုပုန်ညာကို သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းသွားပြီ”

“ကဲ ဘာသိချင်သေးလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“နွယ်မာ ဘာမှ မသိချင်တော့ပါဘူး မောင်ရယ်၊ ဒီနေရာ ကသာ အမြန်ဆုံး ပြန်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးပါ”

“တစ်ယောက်ထဲတော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ နှစ်ယောက် အတူ တွဲပြီး သွားရမယ်ဆိုမှ ဒီက ပြန်ရမှာ”

“ပြော မောင့်ကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့”

“အို”

အခုမှ မောင်ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်စွာ နွယ်မာ အရှက်သည်းစွာ မောင့်ကို မျက်စောင်းရွယ်တော့ မောင်က ရယ်ပါ သည်။

“ချစ်လို့က်ရတာ နွယ်မာလေးရယ်၊ မောင်တို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“မစောလွန်းဘူးလား မောင်ရယ်”

“နောက်တောင် ကျနေပြီဗျာ၊ မောင့်ကို လက်ထပ်ပါ့ မယ်လို့ ချစ်က မြန်မြန်ခေါင်းညှိတ်ရင်ညှိတ်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ မောင်နဲ့ကိုဂုဏ်ရှိန်လည်း နှစ်ယောက်အတူ လက်သီး ယှဉ်ထိုးရတော့မယ်”

“အံ့မယ် သူနဲ့ နွယ်မာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မဆိုင်ကြောင်းပြချင်ရင် မောင့်ကို နွယ်မာ လက်ထပ် ပါ့မယ်လို့ ပြောလေ။ အဲဒါမှမဟုတ်ရင် နွယ်မာတစ်ယောက်ထဲ အခုလို နေနေတာ သူ့ကို အခုချိန်ထိ ချစ်နေသေးလို့၊ သံယောဇဉ် မပြတ်သေးလို့ အဲဒီလူက ထင်နေတာဗျာ သိလား”

“မဆိုင်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊ သူ့မှာလည်း မိန်းမကြီး ဘစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ၊ နွယ်မာက အဲဒီလောက်ကြီး မိုက်ပါ့ မလား”

“နွေယမုံ မမိုက်ပေမယ့် သူကတော့ ခပ်မိုက်မိုက်ပဲ၊
နွေယမုံ အချစ်ကိုရော ဘဝကိုပါ အပိုင်သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ
မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့”

“တော်ပြီ နောက်ထပ် ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မောင်
မကြားချင်ဘူး၊ မောင် ကြားချင်တာက တစ်ခုပဲ၊ နွေယမုံ မောင့်ကို
လက်ထပ်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိစကား”

“ဇွတ်ကြီးပါလား”

“ဒါ သဘောလောက်ရှိသေးတယ်၊ မောင် တကယ်
စိတ်ဆိုးလာပြီဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ နွေယမုံ
သိချင်ရင် စမ်းကြည့်လေ”

နွေယမုံ ပါးနားကို ကပ်ပြီး၊ ခြိမ်းခြောက်စကားဆိုလိုက်
သော မောင့်ပုံစံက ကြောက်စရာမို့ နွေယမုံ ပရုံးလေး တွန့်လိုက်
မိသည်။

“စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းသမားဆို နွေယမုံ လက်မထပ်
ဘူးနော်”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို နှအောင် ကြမ်းအောင် လုပ်တာ
နွေယမုံတို့လို ချစ်သူမိန်းကလေးတွေရဲ့ တာဝန်ပဲ၊ နွေယမုံက
မောင်ပြောတဲ့ စကားကို လိမ်လိမ်မာမာ နားထောင်ကြည့်ပါလား
မောင် ဘယ်လောက်နူးညံ့ သိမ်မွေ့တယ်ဆိုတာ မောင့်အချစ်

ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ဖြစ်ရမှာပေါ့”

စကားတတ်လှသော မောင့်ကို နွေယမုံ အပြိုင် မပြောနိုင်
ပါ။

“နွေယမုံ”

“ရှင်”

“ချစ်တယ်နော်”

“အင်း”

“ပါးစပ်ကဖြေလေ”

“ချစ်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“သိရဲ့သားနဲ့ မေးပြန်ပြီ၊ ဘယ်သူ့ကို နွေယမုံက ချစ်ရ
လဲ၊ နွေယမုံနားကပ်ပြီး ဇွတ်အတင်းချစ်ပါရစေ လက်ထပ်
ရစေလို့ ပြောနေတဲ့ ဟောဒီက မောင့်ကို ပါတဲ့ရှင် သိပြီလား”

“သိပါဘူး”

“ဟင်”

“လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောမှ သိမယ်”

“လိပ်ပဲ”

“ဘာရယ်”

“မောင့်ကို လိပ်လို့ ပြောတာ”

နွေယမုံ စကားအဆုံးမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ သူ

ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချစ်စရာကောင်းလှသော ချစ်သူ မျက်လေးကို စိုက်ကြည့်ကာ သူ့ရင်ထဲ မချင့်မရဲ ဆွဲယူ ဖျစ်ညှစ်နေချင်လာ၏။

“မောင်က လိပ်ဆိုရင် အခုထဲက ကိုယ့်ဘက်ကိုယ် ယတ်ထားမှပဲ”

“အို မောင်”

“ချစ်တယ် နွေယမုံရယ်၊ မင်းလေးကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်”

“အိုကွယ်”

လှိုက်လှဲစွာ ပြိုဆင်းလာသော မောင်ကိုယ်ကြီးက ဇွတ်အတင်း တွန်းမထုတ်ရက်တော့ပဲ ကြွေကျလာသော မောင်ထံမှ ချစ်အနမ်းတွေကို ရင်ဖိုလိုက်ဖြာစွာ ခံယူလိုက်ရပါသည်။

မောင်က နွေယမုံကို ချစ်သလို နွေယမုံကလည်း မောင်ချစ်မိပြီမို့ လက်ထပ်ကြရုံအပြင် တခြားမရှိပါ။ ဒီအတိုင်း ဆက်လေ့လည်း အောက်တာလုကုန်ဆိုသည့် ကိုကိုရန်က အေးမည်မဟုတ်

“ယမုံ”

“ရှင်”

“လက်ထပ်ကြမယ်နော် အချစ်”

“မောင်သဘောပါကွယ်”

“ယမုံ မောင်အချစ်ဆုံးရယ်”

နွေယမုံတစ်ကိုယ်လုံး မောင့်ရင်မှာ နစ်သွားသည်။ မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ရုန်းထွက်၍ မရနိုင်သည့်အတူ ချစ်သူကိုယ်ကြီးကို နွေယမုံ မမိမကမ်းလေး၊ ပြန်လည် ဖက်တွယ်ထားမိခိုက်မှာ သာယာလှပသော ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို နွေယမုံတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ခေတ္တခဏ မေ့သွားမိကြသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် ဂရုမစိုက်မိကြတော့။

အချစ်ကမ္ဘာလေး ခမ်းနားစွာ တည်ဆောက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးကို တစ်နေရာမှ နာကျင်ကြေကွဲသော နှလုံးသားအနံ့ဖြင့် ရင်နှင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်လျက် နေရာကနေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသူ တစ်ယောက်ကိုတော့ ချစ်သူနှစ်ယောက်စလုံး သတိမထားမိလိုက်ကြချေ။

အခန်း (၂၂)

ချောက်ချားတုန်လှုပ်စရာ အကြောင်းအရာတွေအားလုံး
 နွေယမုံနှင့် အဝေးတကာ အဝေးဆုံးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဟု တွေးလိုက်
 ၏။ အချစ်သစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားလာအောင် မောင်က နွေယမုံအပေါ်
 မှာ အစစအရာရာ အကြင်နာမေတ္တာတွေ ပုံပြီး ပေးအပ်နေတာနဲ့
 အချစ်ဆိုတာကြီးကို အယုံအကြည်မဲ့ခဲ့သော နွေယမုံနှလုံးသားလေး
 မှာ မောင့်အချစ်၊ မောင့်မေတ္တာအောက်မှာ လုံခြုံနွေးထွေးမှု အပြည့်
 အဝ ခံစားနေခဲ့ရ၏။

အပေါ်ယံ အနေအထိုင် တည်ကြည်လေးနက်သော မောင်
 လို လူတစ်ယောက်မှာ နွေယမုံလို ချစ်သူက ထားသွားသည့်
 ချစ်သူပစ်မလေးအပေါ်မှာ ကရုဏာမီးတွေနှင့် ဤမျှ နှင့်နှင့်သည်း
 သည်း ချစ်နိုင်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။

နွေယမုံ မမျှော်လင့်သည့် အကြောင်းအရာတွေက

အတော့ နွေယမုံနှလုံးသားကိုရော၊ နွေယမုံဘဝကိုပါ အသာယာ
 ဆုံး အလှပဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးအပ်လာခဲ့သည်။

လောကကြီးမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့်မရနိုင်တာ
 တွေရှိသလို ကိုယ်မျှော်လင့်မထားသည့် အရာတွေကလည်း
 အကဲတွေ့ဘဝထဲကို ပြုန်းခနဲ ဒိုင်ခနဲ ဝင်ရောက်လာတတ်ပြန်
 သည်။

မောင်အလိုဆန္ဒအတိုင်း နွေယမုံနှင့် မောင်တို့ မင်္ဂလာ
 ညွှန်ပွဲကို မကြာမီ အချိန်တွင်းမှာပင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပရ
 တာမည်။ မောင် သိပ်ပျော်နေသလို နွေယမုံလည်း ရင်ခုန်စိတ်
 ချုပ်ရှားခြင်းတွေနှင့် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။

မောင်မှာ မိဘတွေ မရှိတော့သလို နွေယမုံမှာလည်း
 ဘနစ်ပါးစလုံး မရှိတာမို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို မောင့်ဘက်က ဘကြီး
 ခင်မယားက မိဘနေရာမှာ ယူကြသလို နွေယမုံဘက်မှာလည်း
 ဘီသုငယ်ချင်း အန်ကယ်ဇော်လတ်တို့ အထူးကုဆရာဝန် ဇနီး
 မောင်နဲ့က တာဝန်ယူကြမည် ဖြစ်သည်။

“နွေယမုံ”

“ရှင်”

“မောင့်ရင်ကို စမ်းကြည့်စမ်း”

“နွေယမုံကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ ရင်တွေခုန်နေတယ်”

“အဲဒါတော့ မောင် ပိုတာပါ”

“ချစ်က မောင်ကို ပိုတယ်ပြောတာလား”

“ဒါပေါ့”

ပြီးလျက် နွေယမုံဆိုလိုက်တော့ မောင်က ချစ်သူမျက်နှာ လှလှလေး သူ့ကို ပြုံးစိစိကြည့်နေတာကို အသည်းယားလာသည့် အတွက် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“မောင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မောင်ပဲ နွေယမုံကို သိပ်ချစ် လွန်းလို့ ရင်တွေခုန်နေတာဆိုရင် နွေယမုံကို မချစ်ခင်တုန်းကရော မောင်ရင်တွေက မခုန်ပဲ ငြိမ်နေလို့လား”

“လူတိုင်း ရင်ခုန်နေကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ ရင်ခုန်မှလည်း အသက်ရှည်မှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ပဲ မောင်က လူပိုကြီး ဖြစ်ရောလား”

“အင်း”

“လူပိုကြီးလို့ အပြောခံရမယ့်အတူတူ မထူးဘူး၊ တစ်ခါ တည်း ထပ်ပိုးပစ်လိုက်မှထင်တယ်”

“ဟင်းနော် ဒီတစ်ခါ ထပ်ကဲလို့ကတော့ နွေယမုံ တကယ်စိတ်ဆိုးမှာသိလား”

“ဘယ်လို စိတ်ဆိုးလည်း သိအောင် စမ်းကြည့်ဦးမှပဲ”

“မောင်နော်”

“အို”

ပါးလေးတစ်ဖက် နွေးသွားတာမို့ မောင်ရင်ဘတ်ကြီးကို

ထက်သီးဆုပ်လေးတွေ မနာကျင်အောင် ထုရိုက်တော့ မောင်က နွေယမုံလက်ကလေးတွေကို ဆွဲယူရိုက်နှမ်းပြီး နွေယမုံ တစ်ကိုယ် ဆုံးကို သိမ်းပိုက်ပါသည်။

နွေယမုံတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် သာယာဖြောင့်ဖြူး သော ချစ်ခရီးလမ်းက အသင့်ကြိုဆိုနေပြီမို့ အချစ်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာ သောကဗျာပါဒ် ဆိုသည်မှာ ရှာ၍ပင် မတွေ့ အောင် အဝေးဆုံးအရပ်မှာ ပုန်းအိပ်ခို နားနေပြန်ပါသည်။

“ချစ်လိုက်ရတာ မောင့်အသက်ရယ်”

“နွေယမုံလည်း မောင်နဲ့ ထပ်တူပါပဲ ရှင်ရယ်”

ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ဆိုသည့် ချစ်သူ ကိုကိုနှင့်တုန်းက ချစ်ခဲ့ရသော မျက်ရည်တွေ။ ခံစားနာကျင်ခဲ့ရသော နွေယမုံ နှလုံး သားတွေက မောင်ထံမှ အေးမြသော မေတ္တာချစ်ပန်းများကြောင့် သန်းသန်းအမောပြေခဲ့ရသည်။

ကိုပုန်ညာကို လူသတ်မှုနှင့် သက်ဆိုင်ရာများက ဖမ်းဆီး အရေးယူပြီးနောက်မှ ထိုက်တန်သော အပြစ်ဒဏ်ကို စီရင်ချမှတ် နှိပ်စက်တော်မူ တရားစွဲဆိုပါသည်။ နွေယမုံမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ချွေးရောက်တွေ့ဆုံပါသော်လည်း ကိုပုန်ညာက နွေယမုံကို လက်ခံ တွေ့ဆုံခြင်း မပြုတော့ပါ။

ဒေါက်တာသင်္ခါဆိုသည့် မောင်ကို ချစ်သူတစ်ယောက် အဖြစ် လက်ခံလိုက်ခြင်းနှင့် လက်ထပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းကို

သဘောမတူနိုင်ကြောင်း အသံတိတ်ဆန္ဒပြခြင်းဟု နွေယမုံ ယူဆပါသည်။

“ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ယမုံရယ်၊ သူက မောင့်ကို ထောင်ထဲ အရောက်ပို့တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် စိတ်နာနေပေမယ့် မောင်ကတော့ ကိုယ့်ညီမတစ်ယောက်လုံး သူသတ်ခဲ့တာ သိပေမယ့် စိတ်မနာပါဘူး။ အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သလို တရားခံကိုလည်း ထိုက်သင့်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပေးခွင့် ရလိုက်တာကိုပဲ ကျေနပ်ပါတယ်”

တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည့် မောင့်မျက်နှာကို နွေယမုံ ငေးကြည့်မိသည်။ အစ်ကိုပုန်ညှာအနေဖြင့် မောင့်ကို စိတ်နာနေသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ထို့အတူ နွေယမုံလက်ထဲ ရောက်လာသည့် အကိုပုန်ညှာလက်ရေးဖြင့် ရောက်လာသည့် စာတိုလေး တစ်စောင်ကြောင့်လည်း မောင်နှင့် နွေယမုံကို ဘာကြောင့် ကိုပုန်ညှာ သဘောမတူရသည်ဆိုသော အဖြေကိုလည်း နွေယမုံကိုယ်တိုင် ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ သိရှိပြီးဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

ညီမ နွေယမုံ

သင်္ခါဆိုတဲ့ကောင်ကို လုံးဝ လက်မထပ်လိုက်ပါနဲ့။ သူတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကိုက သစ္စာရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူဦးလေး ဒေဝါဆိုတဲ့လူရော၊ နွယ်မာဆိုတဲ့ မိန်းမရော၊ အစ်ကိုတို့အပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့ဖောက်ပြန်ခဲ့ကြတဲ့ သူတွေချည်းပဲ။

နွေယမုံ အပေါ်မှာလည်း ဒီကောင် သစ္စာရှိမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နွေယမုံ အသည်းမှာ စွဲနေအောင် မှတ်ထားပြီး အစ်ကိုစကားကို နားထောင်ပါ။

ပုန်ညှာ

ထိုစာကို လက်ခံရရှိခဲ့ပြီးနောက် နွေယမုံစိတ်တွေ လေးလံတွေဝေခဲ့ရသည်။ မောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုပုန်ညှာ ပြောသမျှ စကားတွေကိုလည်း စဉ်းစားတွေးတောမိလာ၏။ ဦးဒေဝါက အစမြဲ၍ စတင်ပတ်သက် ဆက်နွယ်လာခဲ့သော ချစ်သူတို့၏ ချစ်ခရီးလမ်းက သာယာဖြောင့်ဖြူးခြင်း မရှိ။ ဆိုးရွားမှုတွေနှင့်သာ နာနာကြည်းကြည်း အဆုံးသတ်ခဲ့ကြရပုံတွေကို တစိမ့်စိမ့် ပြန်တွေးလေ စိတ်မချမ်းသာစရာ ဖြစ်လေဟု ဆိုရမည့် အခြေအနေမှာ မောင့်ကို နွေယမုံကိုယ်တိုင် ဘယ်အတိုင်းအတာ အထိ စိတ်ချယုံကြည်ထားနိုင်ခြင်း ရှိ၊ မရှိကို နွေယမုံကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါ။

မောင်ကိုယ်တိုင်ရော သူဦးလေး ဦးဒေဝါလို၊ ပြီးတော့ သူညီမ နွယ်မာလို နွေယမုံအပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့စွာ ဖောက်ပြန်လာဦးမည်ဆိုလျှင် နွေယမုံ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

“မောင်”

“ပြောလေ ချစ်”

“နွေယမုံကို တကယ်ချစ်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဒါက ဘာစကားလဲ”

“မောင်က နွေယမုံကို ညာချစ်နေတယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

မောင့်အသံက မကျေမနပ်။ ကျွဲပြီးတိုသံ။ မောင့်မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း နွေယမုံ ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“မောင့်ဒိုင်ယာရီထဲမှာ အစ်ကိုပုန်ညာဖတ်လိုက်တုန်းက နွေယမုံကို ချစ်ပေမယ့် မောင့်ဦးလေး ဦးဒေါလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလို့ ရေးထားခဲ့တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဦးလေးဒေါလို ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ၊ မြတ်နိုးတဲ့သူကို အဆုံးရှုံးမခံဘူး၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းပါစေ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကိုပဲ ယူမယ်”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်မယ်လို့ ဆက်ရေးထားသားပဲ”

“တကယ်”

“မောင့်ချစ်သူကို လိမ်ညာနေရဦးမှာလား၊ အချစ်ရယ်၊ မယုံရင် မောင့်ရဲ့ ဒိုင်ယာရီကို နွေယမုံ ယူသွားပြီး သေချာဖတ်ကြည့်၊ ပြီးမှ မောင့်ကို အပြစ်ပြောဟုတ်လား”

“မောင့်ဒိုင်ယာရီထဲမှာ မောင်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးကို ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း၊ ဘယ်လောက်မြတ်နိုးကြောင်း အားလုံး ရင်ဖွင့်ထားတယ်၊ ဒါတွေဟာ နွေယမုံရဲ့ အချစ်ကို မောင် အခုလို

ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့တဲ့ အချိန်ထဲကပါဗျာ”

“မောင့်အချစ်က ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှ မဟုတ်ခဲ့ရပါဘူး၊ အချစ်ရယ်”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း နွေယမုံစိတ်ထဲမှာ မောင့်ကို မကျေနပ်နိုင်သလိုလို မောင့်အဖြေကိုပဲ ရင်ထဲမှာ ခံစားရသလိုလို ဖြစ်မိသည်မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါ။ မောင်ကတော့ နွေယမုံ ခံစားချက်ကို သိနေပုံနှင့် မျက်နှာညှိုးချင်နေပြီဖြစ်သော သူမကို ကြည့်ကာ ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့် တိုးတိတ်စွာ ရယ်ပါသည်။

“ကောင်မလေးတစ်ယောက် မောင့်စကားကို အကျကောက်ပြီး မောင့်ကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မောင်ပြောတဲ့ စကားကလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ နွေယမုံကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရလည်း ဒီအတိုင်း အဝေးကပဲ ချစ်နေနိုင်တယ်လို့ ဆိုချင်တာ မဟုတ်လား”

“ဟိတ် မောင်ပြောတဲ့အထဲမှာ အဲဒီစကား မပါဘူးနော်၊ မတတ်သာရင်သာ ခပ်ခွာခွာနေမယ်လို့ ပြောတာ၊ တတ်နိုင်လို့ ကတော့ မောင့်ချစ်သူနားက တစ်ဖဝါးတောင် ခွာချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟော့ဒီလို ဟော့ဒီလို”

“ဟင့်အင်း မဖယ်နိုင်ဘူး၊ အမြဲမပြတ် ဟော့ဒီလိုပဲ ချစ်နေ

ချင်တယ်လို့ ပြောတာမျိုး”

“ဟော့ဒီလိုမျိုး”

“အိုး”

“အခုမှလာပြီး ကဲပြ သည်းပြနေလိုက်တာ”

“ဖယ်စမ်းပါ”

“ချစ်တယ်”

“ကဲ ကဲ ချစ်ဦး ချစ်ဦး”

“အမလေး နာတယ်ဗျာ”

တကယ်နာတာလည်း မဟုတ်ပဲနှင့် နွေယမုံ ထုရိုက်နေသော လက်သီးဆုပ်ကလေးတွေကို ဖမ်းယူရှိုက်နှမ်းတော့ နွေယမုံ မျက်စောင်းကြီးက ချစ်သူရှိရာ ဒိုင်းခနဲ ရောက်သွားသည်။

“အခုထဲက နှိပ်စက်နေပြီလား အချစ်ရယ်၊ ယမုံ လက်ချက်နဲ့ မောင့်အသည်းတွေ ကြွေကုန်တော့မယ် ထင်တယ်”

“ကြွေပလေ့စေပေါ့၊ နောက်ဆို သတ်သင့်ရင်သတ်တောင်ပစ်ရဦးမှာ”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား”

“ကြောက်ရမယ်လေ၊ နွေယမုံအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ သစ္စာဖောက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့သိလား၊ မောင်သာ နွေယမုံကို သစ္စာမဲ့လို့ကတော့ ဒီတစ်သက် နွေယမုံ မျက်နှာကို မောင် ဘယ်တော့မှ မြင်ရ တွေ့ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

ထိုစကားကို နွေယမုံ လေးနက်စွာ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူမ မျက်နှာပေါ်က အကြည့်အပြောများက သက်သေခံနေကြပါသည်။ ဒါကို သင်္ခါကိုယ်တိုင်လည်း သဘောပေါက်ပါသည်။ သူ့အနေနှင့် နွေယမုံဆိုသည့် မိန်းမလှလေးအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ သစ္စာဖောက်မည့်သူမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်၏ ရှေ့မှာက အစဉ်အလာတွေက ရှိပြီနေခဲ့တာမို့ မပြေးသော်လည်း ကန်ရာရှိဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။

“စိတ်ချပါ မောင်ရဲ့ နွေယမုံလေးရယ်၊ မောင်အချစ်ပေါ်မှာလည်း မောင် ဘယ်တော့မှ သစ္စာဖောက်မှာ မဟုတ်သလို မောင်ကြောင့်လည်း နွေယမုံဘဝမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ၊ စိတ်ထိခိုက်စရာအဖြစ်မျိုးနဲ့ မကြုံစေရဘူးလို့ မောင်အချစ်ကို ကတိပေးပါတယ်ကွယ်”

“မောင်ပေးတဲ့ ကတိစကားကိုသာ မောင် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပစ်ပါနဲ့လို့ နွေယမုံ ဆုတောင်းနေပါမယ်ရှင်”

“မောင်ရဲ့ ယမုံလေးရယ်”

လှပသော မျက်နှာဝန်းအစုံမှာ ပြည့်လျှံလာသည့် မျက်ရည်တွေနှင့် မိန်းမလှလေးကို ကြည့်ကာ သင်္ခါရင်ထဲ သနားခံစွာတွေ လျှံဝေသွားကာ ချစ်သူကိုယ်လေးကို သူရင်နှင်ထဲမှာ အကြင်နာကြီးစွာ ပိုက်တွေးထားမိသည်။

“နွေယမုံ စိုးရိမ်သလို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်

ပါဘူးကလေးရယ်”

“မောင်ရယ်”

ချစ်သူထံမှ နှစ်သိမ့်စကားအဆုံးမှာ နွေယမုံမျက်ဝန်းက သွန်ထုတ်လိုက်သော မျက်ရည်စတွေက မောင့်ရင်ဘတ်မှာ ရွဲရွဲ စိုသွားသည်။

တစ်ခါသေဘူးတော့ ပျဉ်ဖိုးနားလည်သည်လို့ပဲဆိုဆို၊ ပထမဆုံး အရူးအမူး ချစ်ခဲ့ရသော ချစ်ဦးသူက သစ္စာမဲ့ ဖောက်ပြန်တာကို ကိုယ်တွေ့ရင်ဆိုင် ခံစားခဲ့ရပြီးပြီမို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရမှာ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေမိ၏။

ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်ထဲက ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ဆိုသည့် ကိုကိုနှင့်လည်း နောက်ထပ်မဆုံ ဖြစ်တော့ပါ။

ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကတော့ ကိုကိုတို့ ဇနီးမောင်နှံသတင်းတွေကိုတော့ မပြတ်ကြားနေရ၏။ ဒေါက်တာ ဝတ်မှုန်က ကိုကိုကို သိပ်ဂရုစိုက်ကြောင်း၊ ကိုကိုအတွက် အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်ဆိုသော သတင်းများ။

အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနှင့် ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်သော ပြောင်းလွှဲမှုတစ်ခုအဖြစ် ဒေါက်တာဝတ်မှုန်ကို မိန်းမချင်း စာနာစိတ်ဖြင့် နွေယမုံ ခံစားနားလည်ပေးနိုင်ပါသည်။ စိတ်ကူးယဉ်ဘဝထဲကနေ လက်တွေ့ဘဝထဲကို ရောက်လာပြီးမှတော့

ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲချင်တိုင်း ပြောင်းလဲ၍ မရတော့ပါ။

မဆုံစည်းနိုင်သော ချစ်ဦးသူအကြောင်း ပြန်ပြောင်းတွေးပြီး ဆွေးနေငေးနေခြင်းက လက်ရှိအိမ်ထောင်ရေးမှာ ပြိုကွဲပျက်စီးရန်အပြင် တစ်ခြားမရှိ။ အိုရာကနေ ပြန်ဖွဲ့လာမှာလည်း မဟုတ်။

နစ်နာဆုံးရှုံးစရာ အများဆုံး မိန်းမသားတွေဘဝမှာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တော်ရုံဖြင့် ဘယ်သူမှ အလွယ်တကူ ပြိုခွဲမည့်သူ မရှိပါ။ နွေယမုံကိုယ်တိုင်လည်း မောင်နှင့် လက်ထပ်ပြီးမှ ခွဲရမည့်အဖြစ်မျိုးကို အလိုမရှိသူသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ကလေးလေးကြနေတာပဲ မောင့်အချစ်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ၊ ငှိတ်နော်”

“မောင်ထားသွားမှာ စိုးလို့”

“အမလေးဗျာ၊ ဒီလိုသာ အနားမှာ ကပ်ချွဲနေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူးဗျို့၊ အမြန်ဆုံး ရုံးတက်လက်ထပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“သွား ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ ဒီက အကောင်းပြောနေတာကို”

“မောင်ကလည်း အကောင်းဆုံး ပြောနေတာပဲ ခင်ဗျာ၊ ကြာရင် မောင့်အချစ်တွေ ပေါက်ကွဲကုန်မှ ခက်မယ်”

“အိုး”

“မောင် သိပ်ဆိုးတယ် သိလား”

အရှက်သည်းစွာ မောင့်ရင်ခွင်ကို ထုရိုက်တော့ မနာကျင်
တတ်သူတစ်ယောက်လို မောင်က ရယ်သည်။ နွေယမုံမှာလည်း
ရှက်ပင်ရှက်ငြား ဘယ်လိုမှ ရှောင်ပြေးမလွတ်သည့်အတူ မောင့်
ရင်ခွင်ကြီးထဲ သူမမျက်နှာလှလှလေးကို တိုးဝှေ့ကွယ်ဝှက်
ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်ရ၏။

မိမိ □ မိမိ

အခန်း (၂၃)

“ဟော့ ဟိုမှာ”

“ဘာလဲဟင် ဇင်သီ”

“တို့နောက်ကို လူတစ်ယောက် လိုက်နေသလားလို့ပါ။”

“စိတ်ထင်လို့များလား ဇင်သီရယ်၊ ဒီလိုပဲ တိုက်ဆိုင်
အမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား၊ နွေယမုံတို့ နောက်ကို
လျှောက်လိုက်နေလို့ကတော့ လိုက်တဲ့လူပဲ ခြေညောင်းမှာပဲ”

“မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့် သတို့သမီးနောက်ကို
လိုက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လိုက်ချင်းလိုက် ဇင်သီနောက်ကို
လိုက်တာပဲဖြစ်မယ်”

“လုပ်မနေနဲ့ ဇင်သီတို့မှာက ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်ရှိပြီးသား၊
ကလွဲရင် အားလုံးဖွဲပဲ”

“ဇင်သီက ဖွဲဆိုတော့ နွေယမုံက ဆန်ကွဲပေါ့”

“ဒါပဲလေ”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ခစ် ခစ် ခစ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘော ကျစ်
ခပ်မြူးမြူးလေး ကိုယ်စီရယ်မိကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင် ကိစ္စ
မောင့်ဘက်က ဦးဆောင်တာဝန်ယူ စီစဉ်သည် ဆိုပေမယ့် လိုအ
သော တိုင်ပင်မှု ဖန်သမျှနှင့် ပြည့်စုံစရာများကို ဒက်ဒို သူငယ်ချင်း
အန်ကယ်ဇော်လတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှ တက်ကြွစွာ ပါဝင်ကူညီ
စီစဉ်ကြပါသည်။

အဓိက အရေးပါဆုံးလူမှာ မောင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပြီး
သူတစ်ယောက်တည်း ဂျင်ခြေလည်အောင် ပြေးလွှားနေရသူ
ဖြစ်သဖြင့် သတို့သမီး ဝတ်စုံကို အစမ်းဝတ်ကြည့်ရန် သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူ ဇင်သီကို အဖော်ပြု၍ ဝတ်စုံဖန်တီးရှင် ဒီဇိုင်းနာရှီရာ
ထွက်လာ ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာရက်မှာ လွန်စွာ နီးကပ်နေပြီမို့ နွေယမုံကိုယ်တိုင်
လည်း စိတ်လွပ်ရှားနေသည်။ မနက်ပိုင်းမှာ ဝတ်မည့် သ
သမီးဝတ်စုံမှာ မြန်မာဆန်ဆန် ကျက်သရေရှိရှိ အလှပဆုံး ဖြစ်အောင်
ဖန်တီးထားသလို ညဘက်ခြံထဲမှာ ဧည့်ခံမည့် ဝတ်စုံ အတွက်လည်း
အထူးပြင်ဆင် ခြယ်မှုန်းထားသဖြင့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်စလုံး
စိတ်ကြိုက်သဘောကျမဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။

“လှလိုက်တာ နွေယမုံရယ်၊ နင့်သတို့သား မြင်ရင်
ဘယ်လောက်များ သဘောကျမယ် မသိဘူး၊ ငါတော့ နင့်ကို
ကိုက်စားချင်လာပြီ”

“ခစ် ခစ်”

“ဟင်းနော် မိန်းမကိုက တော်တော်ကဲနေ”

“ဪ ဇင်သီက အဟုတ်ပြောနေတာကို၊ ဘယ်နှယ်
လူကို မျက်စောင်းထိုးနေတာလဲ၊ ဝတ်စုံနှစ်စုံလုံး နွေယမုံနဲ့
သိပ်လှလွန်းလို့ ဇင်သီတောင် ကြည့်မဝဘူး ဖြစ်နေလို့
သတို့သားဆိုရင်”

“တော်ပြီ တော်ပြီ စကားကို ရှေ့မဆက်နဲ့၊ ဒီမှာတင်
ရပ်ထား”

“တီ တီ တူ တူ”

“ဟော ဖုန်းလာနေပြီ၊ မောင့်ဖုန်းပဲ”

“ဟဲလို”

နွေယမုံက ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် ဖုန်းလေးကို ကောက်
ယူပြီး သူမ ချစ်သူ မောင်နှင့် ရွန်းရွန်းဝေ စကားပြော နေတာကို
ကြည့်ပြီး ဇင်သီ နှစ်ယောက်တစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒီဇိုင်းနာနှင့်
စကားတွေပြောရင်း ကိုယ့်မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲမှာ ဘယ်လို ဘယ်ပုံ
အလှပဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ဝတ်စားမည်ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း
အပြတ်စိတ်ကူးယဉ် နေမိသဖြင့် ဖုန်းပြောနေသည့် နွေယမုံကိုပါ

မေ့သွားပါသည်။

ဒီလိုဖြစ်အောင်လည်း ဝတ်စုံဖန်တီးရှင် မမကလည်း သူတို့ထွင်ချုပ်လုပ် ဖန်တီးထားသည့် ဝတ်စုံတွေကို ပြနေတာနဲ့ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတာလည်း ပါပါသည်။

“ဇင်သီရေ ဇင်သီ”

“လုပ်ပါဦး”

“ဘာလဲ နွေယမုံ”

“ဂူး”

“ဝရော”

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရည့် မြင်ကွင်းဆန်းကြောင့် ဇင်သီကိုယ်တိုင် ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ပျာဝေလျက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နွေယမုံလက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း ဇွတ်အတင်းကြီး ဆွဲယူပြီး လင်ခရူဆာ ကားမည်းမည်းကြီးပေါ် ဆွဲတင်မောင်းယူ ထွက်သွားသော လူချောကြီးနှင့် အလိုမတူစွာ ရုန်းကန်ရင်း ပါသွားရရှာ သည့် နွေယမုံဆိုသည့် သူငယ်ချင်း မမလှလှကို ကြည့်ကာ ကြောင်နေမိသည်။

နွေယမုံကို ဇွတ်အတင်း ဆွဲယူပြီး ကားပေါ်တင်ပြီး မောင်းထွက်သွားသူက တခြားသူမဟုတ်။ ကိုလူချောကြီးက နွေယမုံရဲ့ ချစ်ဦးသူ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ဆိုသည်လူ။ လက်ရှိမှာ လည်း ဒေါက်တာဝတ်မှုကို လက်ထပ်ထားပြီးသား အိမ်ထောင်ရှင်

တစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် ဘာကြောင့် အခုလို လုပ်ရသနည်း။

မကြာခင် နွေယမုံက ဒေါက်သင်္ခါဆိုသည့် ချစ်သူနှင့် သက်ထပ်တော့မည်။ ဒါကို သိရက်နှင့်။

“အို ဒုက္ခပဲ၊ သူ သူ နွေယမုံကို ဇွတ်အတင်း ကားတင်ပြီးသွားတာလား မသိဘူး”

“ယမုံဖုန်းကို လှမ်းဆက်ဦးမှပါပဲ”

“တိ တိ တူ တူ”

“ဟယ် ဖုန်းက ဒီမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ”

ဇင်သီ စိတ်ရှုပ်စွာ နွေယမုံဖုန်းလေးကို ကောက်ယူ မှီကိုင်ချိန်မှာ ဆိုဖာပေါ်က သတင်းစာက လေနှင့်အတူ လွင့်ပြီး ဇင်သီရှေ့ကို ပြန်ကျပြီး ရောက်လာတာမို့ ဘာရယ်မဟုတ် လှမ်းကြည့် ဇင်သီမျက်စိရှေ့တည့်တည့် ရောက်လာသည့် စာလုံးမည်းမည်းတွေကြောင့် ဇင်သီ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း။

ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်နှင့် ဒေါက်တာဝတ်မှု ဒါဆို ဒါဆို ယမုံကို ဇွတ်အတင်း ဆွဲခေါ်သွားတာ သူမိန်းမနဲ့ ကွာရှင်းပြီး ပေါ့။

ဘုရားရေ။

ဟိုမှာကလည်း မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ် အချိန် ကြီးကြမှ။

လက်ထဲက သတင်းစာပစ်ချပြီး ကားပေါ်အပြေးတက်

ကာ နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းက အော်ဟစ်ကျန်ခဲ့သံတွေကိုပင် မကြား။ နွေယမုံကို ဇွတ်အတင်း ခေါ်ယူသွားသည့် ကားနောက်ကို မျက်ခြေမပြတ်အောင် အစီလိုက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ နွေယမုံရယ်။

နွေယမုံ အချစ်ရေးကံက ဆန်းကြယ်သည်။ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ဆိုသည့် လူကလည်း အခုမှ အသည်းအသန်။ လွတ်သည့် ငါးကြီးသည်ဟု ထင်နေပုံရသည်။ အစတုန်းကတော့ သူပဲ နွေယမုံကို ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်ပြီး ဒေါက်တာဝတ်မှုကို လက်ထပ်သွားပြီ။ အခုမှ ဘာတွေ အရူးပြန်ထချင်နေသည်မသိ။

ဇင်သီကတော့ နွေယမုံကို ဒေါက်တာသင်္ခါနှင့်ပဲ သဘောတူသည်။ သစ္စာမရှိသော တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်လို တစ်ခုလတ်နှင့်လည်း သဘောမတူ။

ဟော့ ဟိုမှာ တွေ့ပြီ။

ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန် ကားကို မျက်ခြေအပြတ် မခံနိုင်လိုက်ရင်း ဒေါက်တာသင်္ခါရှိရာကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားတော့ ပျာယာခတ်နေသော ဒေါက်တာသင်္ခါကြောင့် ကားကို အထူးသတိထားပြီး မောင်းလာခဲ့ဖို့ ပြန်သတိပေးနေရ၏။

ရည်းစားလူလူ အူနုကွဲခတ် ခံနေရပြီဆိုမှ ဒီလောက်တော့ရှိမည်ပေါ့။ ဇင်သီ ကားပေါ်မှာ ဖုန်းသံမပြတ် အော်မြည်

အသလို ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန် ကားပေါ် ပါလာသည့် နွေယမုံကလည်း မဆင်မခြင်၊ သူစိတ်ထင်ရာ ပြုချင်ရာ ပြုနေသည့် ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ကို ကြည့်ကာ စိတ်အနာကြီး နာလျက် ဒေါသထွက် မုန်းတီးနေပါသည်။

“ရှင် ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကားကို အခုလုပ်ပါ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ဖိတ်စာတွေအားလုံး ဝေပြီးနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှင် အခုလိုလုပ်တာ လူမှဟုတ်ရဲ့လားဟင်”

“ဘာလဲ ကိုကိုကိုယ်ပေါ်မှာ အမြီးတွေ ချိုတွေ ထွက်နေတာမြင်လို့လား”

“ကြည့်စမ်း”

“ရှင်ကို လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လို့ အထင်ကြီးလေးစားခဲ့သမျှ အခုတော့ အားလုံး အလကားဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ရှင် အခုလုပ်နေပုံတွေကို နွေယမုံ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက် အထင်သေးဘယ်၊ ဘယ်လောက်မုန်းတီးနေတယ်ဆိုတာ ရှင် သိရဲ့လားဟင်”

“နွေယမုံ ဘာပြောပြော ကိုကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အရေးကြီးတာက မင်းကို ကိုကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲ၊ မင်းဟာ ကိုကိုမိန်းမကိုကိုဇနီးပဲ ဖြစ်ရမယ် နွေယမုံ”

“မင်းကို တခြားဘယ်ကောင်မှ လက်မထပ်ရဘူး၊ ဇင်သီကိုယ်တိုင်လည်း ကိုကိုကလွဲပြီး တခြား ဘယ်ယောက်ျားမှ လက်ထပ်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ မင်းမှတ်ထား”

ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်၏ နီရဲခက်ထန်သည့် မျက်နှာက တင်းမာနေသလို၊ ပြောသည့် စကားလုံးတိုင်းကလည်း နူးညံ့ချိုသာ မှု မရှိ။ ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနေတာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရှုခင်းတွေ ရိပ်ခဲနဲ့ ကုန်ခဲ့သည်။ ဝတ်စားထားပုံကလည်း ဖရိုဖရဲနှင့်။ အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသော ကိုကိုဆိုသည့် အချစ်ဦး၏ သွေးပျက်တုန်လှုပ်နေသော အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ နွေယမုံရင်ထဲမှာ အဆမတန် နာကျင်လျက် အခဲရခက်လာ၏။

သူသာ အစထဲက နွေယမုံကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး အသည်း အသန် ချစ်ရိုးမှန်လျှင် ဒီနေ့ဒီအခြေအနေကိုပင် ရောက်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ နွေယမုံကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကို မုန်းပါသည် ဟု တစ်ခါမှ မပြောဘူးသလို လမ်းခွဲစကားလည်း မဆိုခဲ့ပါပဲနှင့် ရက်စက်သော နှလုံးသားဖြင့် နွေယမုံကို ထောက်ထားညှာတာ ခြင်း ကင်းစွာ စွန့်လွှတ်ထားရစ်ခဲ့ပြီးမှ ဘာကြောင့် သာယာ ပြောပြသည့် နွေယမုံဘဝသားကို အသည်းစက်စွန်းအောင် ဖန်တီး အားထုတ်နေသနည်း။

“ရှင် ရူးနေပြီ ဒေါက်တာ၊ ရှင် ရူးနေပြီ”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ် ရူးနေပြီ၊ အဲဒါ မင်းကို ချစ်လို့”

“သိပ်ချစ်နေလို့ပဲ နွေယမုံ”

“အချစ်ဆိုတဲ့စကားက နွေယမုံတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှိလည်းမရှိဘူး၊ သုံးလည်း မသုံးသင့်တော့ပါဘူး ဒေါက်တာ”

“ပြီးတော့ ရှင်အချစ်ကို နွေယမုံ မယုံဘူး၊ ရှင် တကယ် ချစ်တာ နွေယမုံကို မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် ချစ်တာ၊ ရှင်အတ္တ ကို ရှင်ချစ်တာ သိလား”

ခဲပြင်းပေါက်ကွဲစွာ နွေယမုံ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြောရင်း စိတ်နှလုံးတွေ ထိခိုက်ကြေကွဲလျက် မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ် မပြတ်စီးကျလာခြင်းကိုလည်း မတားပစ်နိုင်။

“ပြော မင်း ကြိုက်သလိုပြော နွေယမုံ၊ မင်း ဘာပြော ပြော ကိုကို ခဲမယ်၊ မင်းကျေနပ်အောင်လည်း တစ်ဘဝလုံး တောင်းပန်နေမယ်၊ တစ်ခုပဲ မင်း ကိုကိုကို လက်ထပ်ရမယ်၊ ဝတ်မှုန့်လည်း ကွာရှင်းခဲ့ပြီ၊ ဒီနေ့ သတင်းစာမှာလည်း ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ပြတ်စဲကြောင်း ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ် နိုင်ပြီမဟုတ်လား”

“ဟီ ဟီ”

“ရှေ့မှာ ရှေ့မှာ ကား”

“ကျွီး”

“အား”

ကြောက်လန့်တကြား နွေယမုံ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ချ လိုက်သလို ကျယ်လောင်သော ကားဘရိတ်သံ၊ ကတ္တရာလမ်း နှင့် ကားတာယာဘီးတို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပွတ်တိုက်သွားသံတို့

တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်မှာ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ကားနှစ်စီးလုံး ဘာတစ်ခုမှ အထိအခိုက်မရှိပဲ ကိုယ်စီရပ်တန့်နေကြ၏။ နွေယမုံတို့ စီးလာသည့်ကားကို သတ္တိရှိရှိ ရှေ့တည့်တည့်နေရာက ကန့်လန့်ဖြတ်ပြီး ဝင်ရောက်တားမြစ်ကန့်ကွက်လာသော ကားက တခြားသူ ကားမဟုတ်။

ဒေါက်တာသင်္ခါဆိုသည့် မောင့်ကားဖြစ်နေပြီး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသော ကားတံခါးကို ဖယ်ရှားပြီး ဆင်းလာသော မောင့်အသွင် ခန့်ခန့်ညားညားကို တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ နွေယမုံရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော အားတက်မှုတစ်ရပ်ဖြင့် လှပသော မျက်နှာလေး တစ်ခုလုံး ဝင်းထိန်ဖြာသွား၏။

“မောင်”

“နွေယမုံ”

“ဪ ဘယ်သူများလဲလို့ မင်းကောင်ကို၊ ဂုဏ်ရှိန်ကို ဒီလိုလာလုပ်လို့ လက်လျှော့မယ် ထင်နေလား”

“ကဲကွာ”

“ကျိုး ဝရော”

“ဟာ”

“မောင် မောင်ရေ နွေယမုံကို ကယ်ပါဦး”

“ပူး”

နွေယမုံအသံလေးက ကားစက်သံနှင့် ရောနှော ကွယ်

ပျောက်သွားသလို ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန် ကားကလည်း ဒေါက်တာသင်္ခါကို ထားရစ်ကာ နေရာကို တအားမောင်းထွက်သွားရာ သင်္ခါလည်း သူကားပေါ် အပြေးပြန်တက်ပြီး နွေယမုံ ပါသွားသည့် ကားနောက်ကို တရကြမ်းမောင်းပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။

သူတို့မှာလည်း ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်ဆိုသည့် လူတို့အတော်အံ့သြနေမိသည်။ အခုမှ နွေယမုံကို အလွတ်မပေးနိုင်အောင် အသည်းအသန် ချစ်ပြနေတာကို သင်္ခါကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်တော့။ သူကိုယ်တိုင် မလိုချင်လို့ ထားရစ်စွန့်ပစ် ပြေးခဲ့ပြီးမှ ဘာအတွက် သူတို့ချစ်သူ နှစ်ယောက်၏ ချစ်ခရီးမှာ ဆူးညှောင့်ခဲလုတ်အဖြစ် ခံနေရသနည်း။

ဒီလူတော့ ရူးနေပြီဟု တွေးရင်း ကားအရှိန်ကို ပိုမြှင့်လိုက်၏။

“ကျိုး”

“ဝရော”

“ဟီ တောင်”

ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ ဇင်သီဖုန်း။

“ဟဲလို”

“ကိုသင်္ခါ ဇွတ်အတင်းမလုပ်နဲ့နော်၊ ကားပေါ်မှာ နွေယမုံ

ပါသွားတော့ သတိထားပါ။ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် မကောင်းမဟုတ်လားရှင်”

“နွေယမုံကို ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ဘာအတွက်နဲ့မှ အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူး ဇင်သီ၊ ဇင်သီ သတိပေးတာ ကိုယ် မှတ်ထား ပါ့မယ်၊ အခု ဇင်သီ ဘယ်မှာလဲ”

“ကိုသခါ ကားနောက်မှာ လိုက်လာနေပြီ ဒါပဲနော်”

“ကောင်းပြီ”

သခါရင်ထဲမှာ ဇင်သီပူသလိုပဲ သူရင်ထဲ ပူလောင် နေခြင်းအဖြစ်ကို သူထက်ပိုပြီး ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တာလည်း သေချာသည်။ ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန်က သူ့ကားကို ခြံဝန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့ အရှိန်ဖြင့် ချိုးကွေ့ဝင်သွားပြီဖြစ်ရာ ကိုသခါ လည်း သူ့ကားကို ထပ်ကြပ်မကွာ အတူဝင်ရောက်လိုက်ပါသည်။

“ကျွီ”

“ကျီး”

ကားနှစ်စီးလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ရပ်တန့် သွားပြီး နောက်ကားပေါ်မှ ဒေါက်တာသခါ ဆင်းလိုက်သလို တစ်ဖက်ကားပေါ်မှလည်း ဒေါက်တာဂုဏ်ရှိန် သွက်လက် ဖျတ်လတ်စွာ ဆင်းလာတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကိုသခါ ဘာမှ မလှုပ်ရှားရသေးမှာပင် ကိုဂုဏ်ရှိန်က အပြေးရောက်လာကာ သူ့မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် တအား ပင့်ကော်ပြီး ထိုးလိုက်ရာ သူလည်း ဖျတ်ခနဲ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ချက်ချင်းလိုပင် လက်တုန့်ပြန်လိုက်ရာ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်

နှစ်ယောက်သား မြေပြင်မှာ လုံးထွေးသွားသည်။

“အမလေး လုပ်ကြပါဦး လာကြပါဦး ဒီမှာ သတ်ကုန် ကြပြီ”

နွေယမုံထဲမှ အလွန်တကြား အော်ဟစ်သံကို မည်သူမှ မကြား။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သည်းကြီးမည်းကြီး သတ်ပုတ်နေကြရင်း

“မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်မရှိမှ အေးမှာပဲ သခါ ဒီတော့ မင်း သေရစေမယ်”

“ကျုပ်က ဘာလို့ သေရမှာလဲ ကိုဂုဏ်ရှိန်၊ သေချင်း သေရင် ခင်ဗျားပဲ သေသင့်တဲ့လူဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့”

“ငါက ဘာကို မမေ့ရမှာလဲ”

“ကဲကွာ”

“ကဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး ဆိုက်တူဂိုက်တူတွေ့ဖို့ လုံးထွေး သတ်ပုတ်ကြသည့် နေရာမှာလည်း အားမာန်ခြင်း တူညီနေကြ သည်ဖြစ်ရာ ဒဏ်ရာရကြတော့လည်း အတူတူလို ဖြစ်နေ၏။ အတူလုံးထွေး သတ်ပုတ်ရင်း ဒေါက်တာသခါ ခြေချော်ပြီး လဲအကျ

“မောင် နောက်မှာ နောက်မှာ”

“ကဲကွာ”

“ဒုတ်”

“ခွပ်”

“အား”

“အမလေး မောင် သေပါပြီ”

“ဟော့ ဟိုမှာ ဟိုမှာ သူတို့ပါပဲရှင်၊ လုပ်ကြပါဦး ကိုသင်္ခါ ခေါင်းမှာ သွေးတွေနဲ့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး”

ဇင်သီနှင့် လူတချို့ ရောက်လာရာ နွေယမုံ သူကိုယ်ကြီး ကို မနိုင်မနင်း တွဲထူရှိကိုင်လိုက်တာ အားလုံး စေဝါးသွားပြီးနောက် ကမ္ဘာလောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားကာ ကိုသင်္ခါ သတိလစ်မေ့မြောသွား၏။

x x x

အခန်း (၂၄)

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ မသေကောင်း မပျောက် ကောင်း ဒီလိုမျိုး ဖြစ်စရာလားကွယ်”

ဒေါက်တာသင်္ခါအဒေါ်က သူတူတော်မောင် ဦးခေါင်း ဒဏ်ရာကို ကြည့်ရင်း နွေယမုံဘက်ကိုပါ မကျေမချမ်း အမူအရာ ဖြင့် ရန်လိုစွာ ကြည့်လာတာမို့

“နွေယမုံ ပြန်တော့မယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ရှင်နဲ့ နွေယမုံကိစ္စက ပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်မှာ

ပေါ့”

နွေယမုံနှင့်သူ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် စူးစူး နှင့်နှင့် စိုက်ကြည့်မိကြသည်။ နာကျင်ထိခိုက်စိတ်နှင့် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေသော ချစ်သူလေးခမျာ သူထံမှ ချစ်စနိုး ကျီစယ်စကား များကို ခံစားနိုင်ဟန်မတူ။

သင်္ခါလို လူတစ်ယောက်က သူမကို အမှန်အကယ် စိတ်ကုန်ပြီး ကျင်းဝတော့မည့် မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေသလား မပြောတတ်။ သင်္ခါဆိုသည့် ဒီမောင်ကတော့ နွေယမုံဆိုသည့် ထိုကလေးမကို ချစ်လွန်းသဖြင့် ထိုစိတ်နှင့်ပင် ရူးချင်နေသူ။

ဒီကြားထဲ ဒေါက်ဂုဏ်ရှိန်ဆိုသည့် လူကြောင့် လက်ထပ် ခါနီးဆဲဆဲ ချစ်သူကို ကံကောင်း၍သာ မဆုံရှုံးခဲ့ရခြင်း အဖြစ်ကို သူမ ခံစားနားလည်နိုင်မည် မဟုတ်။

“မင်းပြောတော့ ဘာနစ်နာကြေးမှ မတောင်းဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ နွေယမုံက ရှင်ကို ဘာများ ပြောနေ လို့လဲ”

“မင်းမပြောပေမယ့် မောင့်ဘက်ကတော့ ပြောစရာ ရှိတယ်၊ မောင့်ကို နစ်နာကြေးပေးပါ”

“ရှင်”

“နွေယမုံဆိုတဲ့ မိန်းမလှဆီက နစ်နာကြေး လိုချင်တယ် လို့ပြောတာ”

၂၈၈

မြပုလဲသွယ်

“ရှင်နော်”

“နွေယမုံကို အဓိပ္ပါယ် မရှိတဲ့ စကားတွေ မပြောပါနဲ့၊ ရှင်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်စီက နစ်နာကြေးတောင်းတယ်ဆိုတာ ဖြစ်သင့်လို့လား။”

* “ဖြစ်သင့်လို့ ဖြစ်လာခဲ့ပြီပဲ”

“မပေးနိုင်ဘူးရှင်”

“မပေးနိုင်လည်း ဇွတ်ယူသင့် ယူရမှာပဲ၊ နွေယမုံဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မောင် ချစ်တယ်”

“အို”

မွန်းနစ်သွားသော မောင့်အကြင်နာအောက်မှာ နွေယမုံ လက်သီးဆုပ်လေးတွေ အရာမထင်။ ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်းလာ သည့် မျက်ရည်တွေက မောင့်ရင်ခွင်မှာ ရွှံ့စိုသွားတော့ မောင်က နွေယမုံမျက်ရည်တွေကို အနမ်းဖြင့် ဖယ်ရှားပါသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် နွေယမုံရယ်”

“ရှင်ပြောတိုင်း နွေယမုံက ယုံရမှာလား”

“ယုံသင့်ရင် ယုံရမှာပေါ့”

“အဟွန်း ပြောတော့ဖြင့် နွေယမုံကို စိတ်ပျက် စိတ်ကုန် လှပါပြီဆို”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“စောစောတုန်းက ရှင်ပဲ ပြောတာလေ”

ဇွတ်အတင်း ရုန်းဖယ်ရန် ကြိုးစားနေသော နွေယမုံ ကိုယ်လေးကို ကလေးတစ်ယောက်လို မြတ်နိုးယုယစွာ ပိုက်တွေး ရင်း အနမ်းဖြင့် စိတ်ကြိုက်ဆော့ကစားနေတော့ နွေယမုံက ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာခါရမ်းတော့ သူက တိုးဖွဲ့စွာ ရယ်သည်။

“ချစ်ပြောတာ မှားနေပြီ၊ မောင့်ကိုယ်မောင်ပဲ စိတ်ကုန် တယ်လို့ ပြောတာ၊ ဟောဒီက မောင့်ချစ်သည်ကို ပြောတာ မဟုတ် ဘူးဗျာ သိလား”

“ဘယ့်နှယ်ဗျာ အစထဲက ဟိုလူ ဒီလောက် အဖြစ်သည်း နေမှန်း ကြိုသိခဲ့ရင်”

“ဘာဖြစ်လဲ ရှင်က နွေယမုံကို လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားမိ မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“ဘယ်ကလာ စောစောက ဟောဒီလို အပိုင်သိမ်းပိုက် ထားမှာလို့ ပြောချင်တာ သိလား”

“မောင်ရယ်”

အခမ်းနား အကြီးကျယ်ဆုံး မင်္ဂလာပွဲကို အောင်မြင်စွာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပြီမို့ နှစ်ဘက်လူကြီးတွေ ကိုယ်စီသက်ပြင်းချနိုင်ပြီ ဖြစ်သလို နွေယမုံတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးသည်လည်း ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြရပါသည်။

မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ထုပ်တွေ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး အတွဲ ဖွင့်ဖောက်ကြည့်ကြသည့် အခိုက်မှာတော့ ဒေါက်တာသင်္ခါနှင့်

ပတ်သက်သော ထူးခြားသည့် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကြောင့်
 နွေယမုံ မည်သည့်စကားမှ မဆိုနိုင်အောင် ထိုပစ္စည်းလေးကိုကိုး
 ကာ အကြာကြီး နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ တွေ့ဝေငေးဝိုင်းနေမိ၏။

နွေယမုံလက်ထဲ ရောက်ရှိနေသည့်အရာက တခြား
 မဟုတ်။ ပန်းချီကားလေးတစ်ချပ်။ ရဲရဲနီသော အသည်းနှလုံး၏
 အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်မှာ မြားတစ်စင်း စူးစိုက်နစ်ဝင်နေပြီး
 သွေးစက်တွေက အဖြူရောင်နောက်ခံ မြင်ကွင်းမှာ မြင်ရက်စရာ
 မရှိအောင် စိမ့်အိုင်ကျနေဟန်။

ပန်းချီဆရာအမည်ကို မလေးဟု ရေးထားပြီး အပေါ်ဆုံး
 စာကြောင်းမှာ မောင့်အတွက်ဆိုသည့် စာတန်းလေးတစ်ခု။ မင်္ဂလာ
 ဦးလက်ဖွဲ့အဖြစ် ရောက်ရှိလာရန် ခိုင်လုံသည့် အကြောင်းပြချက်
 မရှိပဲ ကြင်စဉ်း ဇနီးမောင်နှံ ရှိရာသို့ ထိုလက်ဖွဲ့မျိုး မည်သူမှ
 ပေးလိမ့်မည်မထင်။

မောင့်အတွက်

မလေးတဲ့။

မလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။

မောင်ဆိုတာက နွေယမုံရဲ့ခင်ပွန်း ဒေါက်တာသင်္ခါတ
 လွဲ၍ တခြားသူမရှိ။ လက်ထဲက ပန်းချီကားကို ပန်းနုရောင်
 ခပ်ဖျော့ဖျော့ လက်ဖွဲ့ဖူးလေးထဲသို့ အသာအယာ ပြန်ထည့်
 အသိမ်းမှာ

“ဘာလို့ ပြန်သိမ်းတာလဲ ချစ်ရဲ့၊ မောင့်ကိုလည်း
 ပြပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆို မောင်က နွေယမုံလက်ထဲက ပန်းချီ
 ကားလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်တာမို့ နွေယမုံလည်း အသာ
 ခွပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာလေးလဲ ပန်းချီကားပါလား ဟင်”

ပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီး မောင်ကိုယ်တိုင် အံ့သြ သွားဟန်
 နှလုံးသွားတာကို ကြည့်ပြီး မောင်ကို နွေယမုံ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

“ချစ်”

“ယမုံကို ဘာမှ မရှင်းပြလည်း ရပါတယ် မောင်၊
 ခုတိုင်းမှာ အချစ်ဦး အချစ်ဆုံးဆိုတာ ကိုယ်စီရှိနိုင်ကြတာပဲ”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး”

“နွေယမုံ သွားတော့မယ်”

“ဟိတ် နေဦးလေ”

မောင် လှမ်းတားလိုက်တာကို သိပေမယ့် နွေယမုံ
 ဆင့်နားက မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းတွေနှင့် အိမ်ရှေ့ လေသာ
 ဆင်ရှိရာကို ရောက်လာခဲ့သည်။

“ယမုံ”

“ယမုံတစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်”

သူ့အနားရောက်လာတာနှင့် တခြားဘက်ကို တိုးညွှန်

သွားသည့် နွေယမုံထံမှ စိမ်းကားသည့် အမူအရာလေးကြောင့် ဒေါက်တာသင်္ခါရင်ထဲ ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ သူ့ကို ချစ်သည့် စိတ်ဖြင့် နွေယမုံအသည်းနှလုံးတွေ နာကျင်ပူလောင်နေရသလို သူမရဲ့ အေးစက်စိမ်းကားသည့် အပြုအမူလေးကလည်း သူ့ရင်ကို အတိုင်းအဆမရှိ နာကျင်အခံရခက်စေခြင်း အဖြစ်ကို သူမ သဘောပေါက်မည် မဟုတ်ပါ။

“နွေယမုံတစ်ယောက်တည်း နေချင်တိုင်းနေလို့ မရဘူး မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဘာလဲ မောင်က နွေယမုံကို အခုထဲက အနိုင်ယူမယ် ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“နွေယမုံကသာ မောင့်အပေါ်မှာ အနိုင်ယူနေတာပါဗျာ မလေးနဲ့ မောင့်အကြောင်းကို ချစ်သိအောင် မောင် ရှင်းပြပါရစေ”

“အခုမှ ရှင်းပြနေလို့လည်း အငိုပါပဲ မောင်၊ အစထဲက မောင့်မှာ ချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုတာမျိုးလောက်တော့ နွေယမုံကို အစထဲက အသိပေး ရှင်းပြသင့်တာ မဟုတ်လား”

“မောင့်ဘက်က ရိုးသားခဲ့မယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ”

“ယမုံပြောချင်တာက မောင်က မရိုးသားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အသိဆုံးနေမှာပေါ့”

ကိုယ်ကိုတိုင် ရည်းစားဦးလက်က ကံကောင်း၍

လွတ်လာရသူတစ်ယောက်ဆိုတာ မေ့သွားသည်။ မောင့်မှာ နွေယမုံ အပြင် တခြားတစ်ပါးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ခဲ့တာပဲဟု တွေးလိုက်မိတာနှင့် လူက ဆောက်တည်ရာ မဲ့သွားသည်။

“သူနဲ့မောင့်ဇာတ်လမ်းက ပြီးဆုံးသွားခဲ့တာ ကြာလှပါပြီဗျာ၊ မောင် ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့ အချိန်ထဲကပါ”

“ဪ ဘီလောက်နှစ်တွေ ကြာနေတာတောင် မမေ့နိုင်သေးဘူးဆိုတော့ တော်ရဲ့အချစ်မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

မမှာလိုဝန်တို့စွာ နွေယမုံဆိုလိုက်တော့ သင်္ခါရင် ချစ်နိုးချော မမြင်အောင် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့မှာ ချစ်သူရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် အရမ်းအခံရခက်အောင် သဝန်တိုနေသည်။

သူမနားမှာ တခြားကောင်တစ်ကောင် အတူ ရှိနေသည့် အချိန် သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားရသည်ဆိုတာကို အခုလို အချိန်ကြာမှ သူမကိုယ်တိုင် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်မည်ဟု ထင်သည်။

“မောင့်ကို သဝန်တိုနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဖယ်ပါ”

“သူများအသားကို မထိပါနဲ့”

ကျောခိုင်းနေသည့် နွေယမုံကိုယ်လေးကို နောက်မှ သိမ်းပွေ့ကာ ဖြူနှုတ်ဝါနေသော လည်တိုင်နုကို ရှိုက်နမ်းကွိုးရှေ့

ရင်း တိုးတိုးလေးဆိုလိုက်တော့ နွေယမုံက သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဖယ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ အသည်းယားစွာ သူ တိုးဖက်ပစ် လိုက်သည်။

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါလားဗျို့”

“မထိနဲ့ဆို”

“ထိပါရစေဗျာ မောင့်ချစ်ဇနီးလေးကို ချစ်လို့ပါ”

“ပြောပါဦး မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲလား”

“ချစ်ပါဘူး”

“ချစ်ပါတယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ဟိုတစ်ယောက်ကိုလား”

“ဟော ပေါ်ပြီ ပြောစမ်း မောင့်မှာ မလေးဆိုတဲ့ ချစ်သူရည်းစားရှိခဲ့တာ ချစ်ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“နာလည် ထည့်မပြောပါနဲ့”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

“သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးပါလား”

“ဟုတ်တယ် နွေယမုံဟာ သိပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ မောင့်ကို နွေယမုံပဲ ချစ်ချင်တယ်၊ နွေယမုံတစ်ယောက်ပဲ ပိုင်ဆိုင် ချင်တယ်၊ တခြားဘယ်သူနဲ့မှ ခွဲစေပြီးတော့လည်း မချစ်နိုင်ဘူး”

ပြောရင်း အသံလေးတွေ တုန်လာပြီး ပါးပြင်ပေါ်

မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတော့ မောင်က နွေယမုံကိုယ်လေးကို သူ့ဘက်လှည့်ပြီး ရင်ခွင်မှာ အညင်သာဆုံး ထွေးပွေ့လိုက်၏။

ပြီးမှ နွေယမုံ မျက်နှာလှလှလေးကို နွေးထွေးသန်မာ သော လက်ချောင်းများဖြင့် ဆွဲယူပင့်မော့ကာ သူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ မျက်ဆုံနက်နက် မျက်အိမ်လှလှနှင့် အပြစ် ကင်းစင်သော နွေယမုံမျက်ဝန်းအဖုံဖုံက လရောင်အောက်မှာ ရွှန်းလဲ့ တောက်ပစွာ လင်းဖြာနေပုံက သူ့ကို နွေးထွေးလှိုက်မော သွားစေ သည်။

“မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း နွေယမုံဆိုတဲ့ ချစ်ဇနီးလေး ပြောတဲ့အတိုင်း တစ်ထပ်တည်း ဆန္ဒရှိတဲ့သူပါကွယ်၊ သူ့ဘာသာ ဘာတွေဘယ်လိုပဲ လှမ်းပို့ဖို့ မောင်ကိုယ်တိုင် အတိတ်က အကြောင်း တွေကို ပြန်တမ်းတနေလောက်အောင် လွမ်းစရာတွေ မရှိခဲ့ဘူး ဆိုတာ မောင့်အချစ်လေး ယုံကြည်လိုက်စမ်းပါဗျာ”

“မောင်သာ အတိတ်ရဲ့အရိပ်တွေ ပြန်တမ်းတပြီး လွမ်းနေ ခဲ့ရင် အခုလို မောင့်ချစ်ဇနီးလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထွေး နိုင်ပါဦး မလားဗျာ”

“နွေယမုံ ဘာမှ မသိတော့ဘူး မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို နွေယမုံ ချစ်တာတစ်ခုပဲ သိတော့တယ်”

“ဪ မောင့်ရဲ့အချစ်ဆုံးရယ်”

ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစွာ ဆိုရင်း

သူရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာသော ချစ်ဇနီး၏ ပါးပြင်နုကို ညင်သာစွာ
 ရိုက်နှိပ်နှိပ်လှိုက်သည့် အခိုက်မှာ ကြင်စဉ်း ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး
 အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အကောင်းဆုံး ရင်ခုန်စရာ ညလေး
 တစ်ညမှတစ်ပါး တခြားဘာကိုမှ တွေးစရာမလိုပါကြောင်း၊ အချစ်
 ဦး မဖြစ်ချင်လည်းနေ၊ မိမိသာ အချစ်ဆုံးဖြစ်လိုသော ချစ်ဇနီးချော
 လေးသိအောင် သူမနားကပ်၍ တီးတိုးအသိပေး ပြောကြားလိုက်
 ချင်ပါတော့သတည်း။

ချစ်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ
 ချစ်ခြင်းဓမ္မတ္တာဖြင့်
 မြပုလဲသွယ်